

НОРА РОБЪРТС ЧАРОДЕЙНА СИЛА

Част 3 от „Наследството на Донован“

Превод от английски: Катя Георгиева, 1997

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Когато видя момиченцето да наднича между розите, Анастасия нямаше представа, че това дете ще промени живота ѝ. Мърмореше си под носа, както често ѝ се случваше, когато работеше в градината, и се наслаждаваше на аромата и на усещането за земя. Топлото септемврийско слънце грееше в златисто, а тихото плискане на морските вълни в скалите под стръмния ѝ двор бе чудесен фон на жуженето на пчелите и птичите трели. Големият ѝ сив котарак се бе излегнал до нея, а опашката му потрепваше от някакъв котешки сън.

На ръката ѝ безшумно кацна пеперуда и тя леко погали с върховете на пръстите си светлосините ѝ крилца. Пеперудата отлетя и тогава Ана чу шумоленето. Вдигна очи и видя малкото личице да надзърта над живия плет от рози.

Неволно се усмихна. Лицето бе очарователно, с вирната брадичка и чипо носле, а в големите сини очи се отразяваше небето. Картината се допълваше от дълга блестяща кестенява коса.

Момиченцето отвърна на усмивката и в очите ѝ с цвят на лятно небе просветна любопитство и немирство.

— Здравей — каза просто Ана, сякаш всеки ден намираще малки момиченца сред розовите си храсти.

— Здравсти! — Гласът бе звънлив и леко задъхан. — Можеш ли да ловиш пеперуди? Аз никога не съм галила пеперуда.

— Сигурно. Но ми се струва, че няма да е възпитано да опиташ, освен ако пеперудата не ти предложи сама. — Ана отметна кичур коса с опакото на ръката си и приседна на пети. Вчера бе забелязала един камион да разтоварва и сега вероятно се запознаваше с една от новите си съседки. — Вие ли се нанесохте в къщата до нас?

— Ъ-хъ. Сега ще живеем тук. Харесва ми, щото само като погледна от прозореца на стаята, и виждам водата. Видях и един тюлен. В Индиана ги има само в зоологическата градина. Може ли да идвам понякога тук?

— Разбира се! — Ана отмести лопатата да направи път на момиченцето да излезе от храстите заедно с кутретото, което се дърпаше от ръцете му. — Я, кой е дошъл тук?

— Това е Дейзи. — Детето положи една любвеобилна целувка на главата на кученцето. — Тя е златен кокер-шпаньол. Трябваше сама да си я избира точно преди да заминем от Индиана. И трябваше да лети с нас в самолета, а пък ние изобщо не се уплашихме. Трябваше да се грижа за нея и да ѝ давам храна, и вода, и да я вчесвам, щото аз отговарям за нея.

— Много е красива — забеляза Ана сериозно. И много тежка, допълни наум, за това пет-шест годишно дете. Протегна ръце: — Може ли?

— Обичаш ли кучета? — Момиченцето ѝ подаде Дейзи, без да спира да бърби. — Аз ги обичам. Обичам и кучета, и котки, и всичко. Дори хамстерите на Били Уокър. Някой ден ще си имам и мои. Ще се погрижим за това. Татко така казва. Ще се погрижим за това.

Напълно очарована, Ана погали кученцето, а то я подуши и я близна. Детето бе като слънчев лъч.

— Аз много обичам кучета и котки, и всичко — съобщи тя. — Моят братовчед има коне. Два големи и едно съвсем малко конче, още бебе.

— Наистина ли? — Детето клекна и започна да гали спящия котарак. — Може ли да ги видя?

— Той живее наблизко, значи някой ден можем да отидем. Трябва да питаме родителите ти.

— Мама отиде на небето. Тя сега е ангел.

Сърцето на Ана се сви. Бавно протегна ръка, докосна блестящата коса и се разтвори. Не, тук нямаше болка и тя изпита облекчение. Спомените бяха светли.

При докосването детето вдигна очи и се усмихна:

— Аз съм Джесика. Ала можеш да ми викаш Джеси.

— Аз съм Анастасия. — Ана не можа да се въздържи, наведе се и целуна чипото носле. — Но можеш да ми викаш Ана.

Като приключи със запознанството, Джеси се зае да обсипва Ана с въпроси, като сред веселото бърбене споменаваше по нещо и за себе си. Току-що бе навършила шест години и във вторник тръгваше в

първи клас в чисто новото си училище. Любимият ѝ цвят бе лилав, а повече от всичко на света мразеше зелен фасул.

Може ли Ана да ѝ покаже как се отглеждат цветя? Имаше ли си котаракът ѝ име? Имаше ли си тя някое малко момиченце? Защо не?

Така си седяха огрени от слънцето, едно момиченце с розов гащеризон и една жена с изкаляни шорти и леко загорели крака, а котаракът Куигли напълно пренебрегваше опитите на кучето Дейзи да се заиграе с него.

Дългата пшенично-руса коса на Ана бе небрежно вързана назад и вятърът си играеше с изплъзналите се от панделката кичури. Тя не използваше грим. Крехката ѝ, спираща дъха красота бе така естествена, както и нейната сила, съчетание от келтски черти, тъмносиви очи, широка, поетично изваяна донованска уста... И нещо по-загадъчно. Лицето ѝ бе отражение на всеотдайното ѝ сърце.

Кученцето отпълзя да души тревите в алпинеума. Ана се засмя на нещо, което каза Джесика.

— Джеси! — Гласът долетя иззад храстите, мъжествено дълбок и с нотка на раздразнение и тревога. — Джесика Алис Сойър!

— Ъ-хъ. Това е цялото ми име. — Ала когато Джеси скочи на крака, очите ѝ святкаха. Очевидно не се страхуваше от наказание. — Насам, татко! Аз съм тук с Ана! Ела да ни видиш!

След миг над розите се извиси един мъж. Нямаше нужда от никаква дарба, за да се почувстват вълните на смущение, облекчение и раздразнение. Ана премигна, изненадана, че този грубоват мъж бе бащата на малкото духче, което подскачаше край нея.

Може би двудневната брада го правеше да изглежда толкова опасен, помисли тя. Но се съмняваше. Зад тъмната сянка се виждаше остро изсечено лице, със строго стиснати плътни устни. Само очите бяха като на дъщеря му, блестящи, яносини, в момента помрачени от нескрито нетърпение. Слънцето хвърляше червеникави отблясъци в тъмната му рошава коса.

Както бе клекнала на земята, ѝ се струваше огромен. Атлетично стегнат и смущаващо силен в раздърпаната си тениска и избелели, разнищени по шевовете джинси.

— Джесика, не ти ли казах да стоиш в двора?

— Май че да... — Тя се усмихна подкупващо. — Ние с Дейзи чухме Ана да пее и като погледнахме, оная пеперуда беше кацнала на

ръката ѝ. А тя каза, че може понякога да идваме. Има коте, виждаш ли? А братовчед ѝ има коне, пък братовчедка ѝ има и коте, и куче.

Очевидно свикнал с бърборенето на Джеси, баща ѝ я изчака да свърши.

— Когато ти поръчам да стоиш в двора, а те няма, започвам да се тревожа.

Беше казано простичко и спокойно. Ана трябваше да признае, че на този човек не му се налагаше да повишава глас и да сипе закани, за да изрази каквото иска. Тя се почувства не по малко виновна от Джеси.

— Извинявай, татко — измърмори момиченцето намусено.

— Аз трябва да ви се извиня, господин Сойър. — Ана се изправи и сложи ръка на рамото на Джеси. В края на краищата, и двете бяха хванати на местопрестъплението. — Аз я поканих да дойде и компанията ѝ ми беше толкова приятна, та не ми дойде наум, че няма да можете да видите къде е.

Той за момент не каза нищо, само я загледа с ясните си очи, докато Ана вече едва се сдържаше да не се заизвива под погледа му. Когато господин Сойър отново насочи вниманието си към дъщеря си, тя осъзна, че бе спряла да диша.

— Трябва да прибереш Дейзи и да я нахраниш.

— Добре. — Джеси вдигна недоволното кученце, ала баща ѝ наклони глава и тя спря.

— И благодари на госпожа...

— Госпожица — подсказа му Ана. — Донован. Анастасия Донован.

— Благодарни на госпожица Донован, че те е изтърпяла.

— Благодаря ти, че ме изтърпя, Ана — пропя любезно Джеси и ѝ се усмихна съзаклятнически. — Може ли пак да дойда?

— Надявам се, че ще дойдеш.

Преди да се скрие в храстите, Джеси се усмихна лъчезарно на баща си:

— Не исках да те тревожа, татко. Честно.

Той се наведе и я щипна по нослето:

— Калпазанка такава! — Но Ана почувства каква любов се криеше зад думите му.

Джеси прихна и се втурна през двора с дърпащото се в ръцете ѝ кученце. Ана продължи да се усмихва, докато студените сини очи се

обърнаха към нея.

— Джеси е чудесно дете — започна тя, изненадана, че ѝ се налагаше да изтрие мокрите си длани в шортите. — Наистина ви се извинявам, че не се погрижих да разбера дали знаете къде е, ала се надявам, че ще ѝ позволите отново да ме навести.

— Това не е било ваше задължение. — Гласът му бе студен, нито приятелски, нито враждебен. Ана имаше неприятното чувство, че я претеглят, от върха на главата до дъното на позеленелите от тревата шорти. — Джеси е естествено любопитна и приятелски настроена. Понякога прекалено. И през ум не ѝ минава, че на света има хора, които биха злоупотребили с това.

Ана наклони глава, вече и тя също толкова студена:

— Разбрах ви, господин Сойър. Макар че, уверявам ви, рядко ми се случва да похапвам малки момиченца за закуска.

Той се усмихна и леката извивка на устните му сякаш стопи остротата от лицето му, като на нейно място се появи неудържимо привлекателно изражение.

— Вие определено не отговаряте на представата ми за човекоядка, госпожице Донован. Сега е мой ред да се извиня. Тя здравата ме изплаши. Още не бях разопаковал багажа, и вече я загубих.

— Просто не сте знаели къде е. — Ана отново пробва една предпазлива усмивка. Погледна зад гърба му към съседната двуетажна къща. Въпреки че бе доволна от усамотението си, се радваше, че къщата не бе останала дълго време празна. — Хубаво е наблизно да живее дете, особено такова забавно като Джеси. Надявам се, че ще ѝ разрешите да идва тук.

— Често се чудя дали изобщо мога нещо да ѝ „разреша“. — Той докосна с пръст една малка розова пъпка. — Ако не издигнете на мястото на розовите храсти триметрова ограда, тя ще се върне. — Поне вече знаеше къде да я търси, ако отново изчезнеше. — Не се притеснявайте да я изгоните, ако злоупотреби с гостоприемството ви. — Пъхна ръце в джобовете си. — Я да отида да видя дали няма да нахрани Дейзи с нашата вечеря.

— Господин Сойър! — спря го Ана, след като вече се бе обърнал. — Добре дошли в Монтъррей!

— Благодаря. — Дългите му крака го отнесоха през ливадата към верандата и после в къщата.

Ана за момент остана където си беше. Не помнеше откога не се бе случвало въздухът да пращи от толкова много енергия. Въздъхна дълбоко и се наведе да вземе градинарските си инструменти. Куигли се отърка в краката ѝ.

Определено не можеше да си спомни кога за последен път дланите ѝ се бяха изпотили само защото някой мъж бе погледнал така към нея.

Но пък и не можеше да си спомни някой досега да я бе гледал така. Към нея, в нея, през нея... Всичко наведнъж. Хитър номер, реши тя, докато внасяше инструментите в оранжерията си.

Интересна двойка, тези баща и дъщеря. Ана се вторачи към съседната къща през блестящите стъкла на оранжерията. Като тяхна най-близка съседка бе съвсем естествено да се интересува от тях. Беше достатъчно мъдра и на собствен гръб се бе научила да не позволява интересът ѝ да прерасне в нещо повече от приятелство.

Малко бяха хората, които приемаха нещата, излизаци извън обичайния свят. Цената на нейната дарба бе уязвимо сърце, което вече бе страдало достатъчно.

Ала тя не мислеше за това. Всъщност, мисълта за мъжа и детето я караше да се усмихва. Какво ли би казал той, ако му бе признала, че макар наистина да не бе човекоядка, съвсем определено беше вещица?

В слънчевата и отчайващо разхвърляна кухня Бун Сойър дълго се рови из кашоните, докато измъкне тенджерката с дългата дръжка. Знаеше, че решението да се преместят в Калифорния бе правилно — бе се убедил в това — но определено бе подценил времето, неприятностите и неудобствата да опаковаш един дом и да го стовариш някъде другаде.

Какво да вземе, какво да остави... Да се наемат носачи, да се изпрати колата, да се пренесе кученцето, в което Джеси се бе влюбила. Да обясни решението си на разтревожените ѝ баби и дядовци, да я запише на училище, да напазарува за училище. Господи, трябваше ли да преживява този кошмар всяка есен през следващите единадесет години?

Добре поне, че най-лошото вече бе зад гърба му. Надяваше се. Всичко, което трябваше да направи, бе да разопакова, да намери място

на всяко нещо и да превърне тази непозната къща в дом.

Джеси бе щастлива. Това бе, и винаги щеше да бъде, най-важното. Но пък тя бе щастлива навсякъде, осъзна с учудване той, докато запържваше месото за соса. Слънчевият ѝ характер и забележителната ѝ способност навсякъде да си намира приятели бяха и благословия, и наказание. Бун не разбираше как едно дете, загубило майка си в такава крехка възраст, можеше да е толкова нормално.

А за себе си знаеше, че ако не бе Джеси, щеше да се побърка след смъртта на Алис.

Напоследък не мислеше често за Алис и понякога от това го пробождаше остро чувство на вина. Бе я обичал — Господи, колко я бе обичал! — и детето, което бяха създали заедно, бе живо свидетелство за тази любов. Ала вече бе живял без нея по-дълго, отколкото с нея. Въпреки че се опитваше да задържи скръбта като доказателство за любовта си, тя постепенно избледняваше под тежестта на ежедневните проблеми.

Алис я нямаше, Джеси бе тук. Заради тях двете той бе взел трудното решение да се преместят в Монтърей. В Индиана, в къщата, която бяха купили, докато Алис беше бременна с Джеси, прекалено много неща го свързваха с миналото. И неговите и нейните родители живееха на десет минути път с кола. Като единствено внуче и на двете семейства Джеси се бе превърнала в център на внимание, в обект на негласно съперничество.

Самият Бун бе изморен от непрекъснатите им съвети, как се гледат деца, от внимателната — и не толкова внимателна — критика. И разбира се, от сватосването. Детето има нужда от майка. Един мъж има нужда от жена. Майка му, бе решила, че целта на живота ѝ е да намери свършената жена и за двете длъжности.

Тъй като това бе започнало да го дразни и бе разбрал колко лесно би било да остане в къщата и да се въргаля в спомени, бе решил да се премести.

Можеше да работи където и да е. Накрая се спря на Монтърей заради климата, заради начина на живот, заради училищата. И, пред себе си можеше да го признае, защото някакъв вътрешен глас му каза, че това е мястото. И за двама им.

Харесваше му, че може да погледне през прозореца и да види морето или тези причудливо изваяни кипариси. Определено му

харесваше, че не бе пренаселено със съседни. Алис бе тази, която обичаше да е заобиколена с хора. Бе доволен също, че разстоянието от шосето бе достатъчно, за да се заглуши шума от движението.

Просто се чувстваше както трябва. Джеси вече свикваше с новото място. Вярно, че му се сви сърцето от страх, когато погледна навън и не я видя никъде. Но пък трябваше да се сети, че тя ще намери с кого да си приказва, кого да очарова.

Тази жена...

Бун се намръщи и сложи капака на тенджерата, за да остави соса да къкри. Странно, помисли той, докато си сипваше кафе, за да го изнесе на верандата. Само веднъж я погледна и веднага разбра, че Джеси е в безопасност. В сивите ѝ очи нямаше нищо друго, освен нежност. Неговата реакция, лично неговата реакция бе причината да се напрегнат мускулите му, да прозвучи грубо гласът му.

Желание. Много бързо, много болезнено и напълно неуместно. Не бе чувствал такова желание към жена, откак... Усмихна се. Откак се бе родил. С Алис всичко бе спокойно и в реда на нещата — едно сладостно и неизбежно единение, което той винаги щеше да цени.

А това сега бе като да те влачи подводно течение, когато се опитваш да стигнеш до брега.

Е, напомни си Бун, загледал в кръжащата над водата чайка, отдавна не му се бе случвало. Лесно можеше да се обясни и оправдае една нормална реакция към една красива жена. А тя бе красива по един спокоен, класически начин, пълна противоположност на бурната му реакция към нея. Не можеше да не се противопостави на това. Нямаше нито време, нито настроение за каквато и да е реакция към каквато и да е жена.

Трябваше да мисли за Джеси.

Той извади от джоба си цигара и я запали, без да забелязва, че се бе загледал към живия плет от рози отвъд ливадата.

Анастасия. Името определено ѝ подходеше — старомодно, елегантно, необикновено.

— Татко!

Бун се стресна като ученик, когато директорът бе хванал да пуши в тоалетната. Прокашля се и се усмихна глуповато на намръщената си дъщеря.

— Не се сърди, намалил съм ги до половин кутия на ден.

Тя скръсти ръце.

— Вредят ти. Дробовете ти се цапат.

— Знам. — Той хвърли цигарата. Не можеше дори да си дръпне за последно, когато малките очички го гледаха така осъдително. — Ще ги оставя. Наистина...

Тя се усмихна — обезкуражаващо многозначителна усмивка. Бун пъхна ръце в джобовете си.

— Прости ми, нали няма да ме затвориш в карцера, задето тайничко съм си дръпнал веднъж?

Вече простила, Джеси се спусна със смях да го прегърне.

— Ти си глупав!

— Аха... — Той я подхвана под мишниците и я вдигна да я целуне. — Ти пък си малка.

— Някой ден ще стана колкото теб! — Тя обви крака около кръста му и се отпусна назад, докато увисна надолу с главата. Това бе една от любимите ѝ игри.

— Ами! — Бун я хвана здраво, така че косата ѝ да докосне пода. — Аз винаги ще съм по-голям от теб! — Вдигна я високо. — И по-умен, и по-силен! — Потърка я с наболата си брада, докато тя започна да се извива и да пищи от смях. — И по-хубав!

— И по-гъделичкав! — извика тя победоносно и заби пръсти в ребрата му.

Това бе слабото му място. Той се стовари на пейката заедно с нея.

— Добре, добре, стига! — Затаи дъх и я притисна по-силно. — Ти винаги ще бъдеш по-голям мошеник.

Със зачервени бузки и светнали очи Джеси го възседна.

— Харесва ми нашата нова къща!

— Нали? — Приглади косата ѝ и както винаги изпита удоволствие от усещането. — И на мен.

— Може ли след вечеря да отидем на брега да погледаме за тюлени?

— Разбира се.

— И Дейзи ли?

— И Дейзи... — Огледа се, защото вече имаше опит с пудели, които обичат да дъвчат чорапи. — Къде е тя?

— Спи. — Джеси облегна глава на гърдите на баща си. — Много е уморена.

— Сигурно. Беше тежък ден. — Бум се усмихна, целуна я по върха на главата и я усети как се прозява и се намества.

— Любимият ми ден. Трябва да се обадя на Ана. — Клепачите ѝ натежаха и тя ги затвори, унесена от ударите на сърцето на баща ѝ. — Тя е хубава. Ще ми по-каже как се садят цветя.

— М-м-м-м...

— Тя им знае на всичките имената. — Джеси пак се прозя и когато отново заговори, гласът ѝ бе сънливо дрезгав: — Дейзи я близна по лицето, а тя дори не се ядоса. Само се засмя. Смехът ѝ е хубав. Като на фея — довърши шепнешком и заспа.

Бун отново се усмихна. Какво въображение имаше дъщеря му... Обичаше да мисли, че го бе наследила от него. Прегърна я нежно.

Ана вървеше неспокойно по каменистия бряг и мислеше. Просто не можеше да остане вътре, да се занимава със своите растения и треви, когато я преследваше това безпокойство.

Вятърът ще да го издуха, реши тя и подложи лице на влажния бриз. Една хубава дълга разходка, и отново щеше да намери онова удовлетворение, онзи покой, който бе част от нея както дишането.

При други обстоятелства щеше да се обади на някой от братовчедите си и да предложи да прекарат нощта навън. Но си представяше как Моргана уютно се е разположила с Наш. При нейната напреднала бременност тя имаше нужда от почивка. А Себастиан още не се бе върнал от медения си месец.

Никога не ѝ бе тежало да е сама. Обичаше усамотението на дългия извит плаж, звука на блъскащата се в скалите вода, смеха на гларусите.

Както ѝ хареса звукът от смеха на детето и на мъжа, който долетя до нея днес следобед. Бе приятен звук — нямаше нужда да е част от него, за да го оцени.

Сега, когато слънцето се разтопи и цветът му се разля по западното небе, Ана усети как тревогата ѝ утихва. Как можеше да не изпитва удовлетворение от това, че бе тук, сама, че наблюдаваше на спокойствие магията на деня?

Стъпи на един довлечен от морето дънер. Пръските охлаждаха лицето ѝ и мокреха ризата ѝ. Разсеяно извади от джоба си един камък

и го потърка между пръстите си, докато гледаше как слънцето се спуска в пламтящото море.

Камъкът в ръката ѝ се затопли: Тя го погледна. Гладката му перлена повърхност меко проблясваше в угасващата светлина. Лунен камък, помисли Ана, изненадана от себе си. Лунна магия. Пази пътниците в нощта, помага да разбереш себе си. И разбира се, талисман, често използван за съхраняване на любовта.

Кое от всичко това търсеше тя тази вечер?

Засмя се, пусна камъка обратно в джоба си и чу някой да вика името ѝ.

По брега тичаше Джеси, а по петите ѝ ситнеше дебелото кученце. И баща ѝ, няколко крачки по-назад, сякаш не му се искаше да измине разстоянието. Ана се замисли дали пък този човек не изглеждаше толкова необщителен на фона на преливащото от чувства дете. Тя слезе от дънера и понеже беше съвсем естествено, дори несъзнателно, грабна Джеси в прегръдките си.

— Здравей, слънчице. Вие с Дейзи раковини на феи ли търсите?

Очите на Джеси се разшириха:

— Раковини на феи? Как изглеждат?

— Точно както предполагаш. По изгрев или по залез — само тогава можеш да ги намериш.

— Татко казва, че феите живеят в гората и обикновено се крият, защото хората не винаги знаят как да се държат с тях.

— Съвсем вярно. — Тя се засмя и пусна момиченцето да стъпи на краката си. — Но обичат и водата, и хълмовете.

— Бих искала да се запозная с някоя фея, ама татко казва, че те почти не говорят с хората, както едно време, щото само децата наистина вярват в тях.

— Това е защото децата са много близо до магията. — Ана вдигна поглед. Бун се бе приближил и залязващото зад гърба му слънцето хвърляше сенки, които бяха и плашещи, и мамещи. — Говорехме за феи — съобщи му тя.

— Чух. — Той сложи ръка на рамото на Джеси и, макар едва доловим, жестът бе кристално ясен: „Тя е моя“.

— Ана казва, че по плажа има раковини на феи, ала се намират само по изгрев или по залез. Можеш ли да напишеш една приказка за тях?

— Кой знае? — Усмивката към дъщеря му бе нежна и любеща. Но когато отново вдигна очи към Ана, тя усети как по гърба ѝ полазиха тръпки. — Прекъснахме разходката ви.

— Не. — Ана потрепери от раздразнение. Той всъщност искаше да каже, че тя бе прекъснала тяхната разходка. — Просто се бях поспряла да погледам морето, преди да се прибера. Става студено.

— Ще ми помогнеш ли да потърся раковини на феи? — не се стърпя Джеси.

— Някой път може би... — Когато баща ѝ не бе наблизо да я изпепелява с поглед. — Но сега вече е прекалено тъмно и трябва да си вървя. — Докосна с пръст нослето на Джеси. — Лека нощ. — Кимна студено на баща ѝ.

Бун гледаше как Ана се отдалечава и мислеше, че може би нямаше толкова рано да ѝ стане студено, ако си бе облякла нещо, което да покрива краката ѝ. Тези гладки стройни крака. Той изпусна една нетърпелива въздишка.

— Хайде, Джес, побързай. Да се прибираме!

ВТОРА ГЛАВА

— Бих искала да се запозная с него.

Ана вдигна поглед от изсушените цветчета и се намръщи:

— С кого?

— С бащата на това момиченце, от което си така очарована. — По-уморена, отколкото си признаваше, Моргана поглади закръгления си корем. — Знаеш толкова много неща за детето и подозрително малко, когато стане дума за таткото.

— Защото той не ме интересува толкова — обясни Ана безгрижно. В купата, пълна с ароматни листа и цветове, тя добави лимон за апетит и балсам за здраве. Много добре знаеше колко изтощена е Моргана. — Колкото дружелюбна е Джеси, толкова той е темерут. Ако не беше очевидно, че напълно се е посветил на нея, сигурно щях да го намразя, вместо просто да ми е безразличен.

— Хубав ли е?

— В сравнение с какво? — вдигна вежди Ана.

— В сравнение с крастава жаба — засмя се Моргана и се приведе напред. — Хайде, Ана, разкажи ми.

— Е, не е грозен... — Тя отмести купата и се заоглежда по бюфета за подходящо масло. — Атлетичен, но не като щангист. — Намръщи се, колебаейки се между две масла. — По-скоро като... Струва ми се, като бегач на дълги разстояния. Строен и ужасно стегнат.

Моргана се усмихна и опря глава на ръката си:

— Искам още.

— И това от една омъжена жена, на път да ражда близнаци?

— Точно така.

Ана се засмя и избра розовото масло за елегантност.

— Е, ако трябва да кажа нещо хубаво, наистина има чудесни очи. Много ясни, много сини. Когато погледне към Джеси, са страхотни. Когато погледне към мен — подозрителни.

— Това пък защо?

— Представа нямам.

Моргана поклати глава и завъртя очи:

— Анастасия, сигурна съм, че достатъчно си се чудила, за да разбереш. Трябвало е само да надзърнеш.

Ана изкусно добави няколко капки от уханното масло в купата.

— Знаеш, че не обичам да си пъхам носа.

— Да, наистина...

— А дори и да бях любопитна — добави тя, едва сдържайки усмивката си от смущението на Моргана, — не вярвам, че бих се осмелила да надникна в сърцето на господин Сойър. Имам чувството, че сигурно е много неприятно човек да е свързан с него, пък било то и само за няколко минути.

— Преувеличаваш — забеляза Моргана и сви рамене: — Ако Себастиан бе тук, всякак щеше да разбере какво му е на ума. — Отпи още малко от успокояващия еликсир, който Ана бе приготвила за нея. — Ако искаш, мога да го направя вместо теб. От седмици не съм използвала вълшебното огледало и кристала. Ще загубя форма.

— Не! — Ана се наведе и целуна братовчедка си по бузата. — Благодаря ти. А сега искам да носиш винаги със себе си едно пликче от това. — Тя насипа сместа в мрежеста торбичка. — Останалото сложи в купички из къщата и магазина. Сега работиш само по два дни седмично, нали?

— Два или три. — Моргана се усмихна на загрижеността на Ана, въпреки че махна с ръка. — Не се преуморявам, честна дума. Наш не би ми разрешил.

Ана кимна разсеяно и завърза торбичката.

— Пиеш ли от чая, който ти направих?

— Всеки ден. Освен това редовно използвам маслата. Нося риолит, за да облекчава емоционалния ми стрес, топаз срещу външен стрес, циркон за оптимизъм и кехлибар да ми вдига настроението. — Бързо стисна ръката на Ана. — Всички точки са покрити.

— Имам право да се тревожа. — Тя остави торбичката до чантата на Моргана, после размисли и сама отвори чантата, за да я пъхне вътре. — Това ще е първото ни бебе.

— Бебета — поправи я Моргана.

— Значи още по-сериозна причина за тревога. Близнаците се появяват рано.

Моргана си разреши една кратка въздишка и затвори очи.

— Надявам се. Скоро вече няма да мога нито да седна, нито да стана без подемен кран.

— Повече почивка — заключи Ана. — И съвсем леки упражнения. Които не включват да мъкнеш насам-натам поръчки или цял ден да си на крак в очакване на клиент.

— Слушам!

— Дай сега да те видя... — Тя внимателно постави ръце на корема на братовчедка си, бавно разпери пръсти и се разтвори за чудото вътре.

Моргана веднага почувства как умората се оттича, а на нейно място идват физическото и емоционално удоволствие. През притворените си клепачи тя видя как очите на Ана потъмняват като олово и се взират в вещо, което само тя може да види.

Докато движеше длани и се свързваше с братовчедка си, Ана усети тежестта в нея и, за един невероятно жив миг — двата пулсиращи живота. Съсипващата умора — да, и всички неудобства, но и тихото удовлетворение, и разцъфващото вълнение, и простото чудо на живота. Тялото я болеше, сърцето преливаше. Устните ѝ трепнаха.

След това тя беше тези два живота — първо единия, после другия. Плуваше без сънища в топлата тъмна утроба, прегърнатата и защитена от майка си, докато дойде моментът да се срещне с външния свят. Две здрави сърца биеха равномерно близо едно до друго под сърцето на майката. Протягане на мънички пръстчета, ленив ритник. Ромонът на живота.

Ана дойде на себе си, върна се сама.

— Добре сте. Всичките.

— Знам. — Моргана вплете пръстите си в нейните. — Ала ми става по-добре, когато ти ми го кажеш. Както се чувствам спокойна, като знам, че ти ще си там, когато дойде време.

— Знаеш, че не бих могла да бъда никъде другаде. — Тя вдигна съединените им ръце към бузата си. — Но ще ме приеме ли Наш като акушерка?

— Той ти вярва, колкото и аз.

Погледът на Ана се смекчи.

— Щастлива си, Моргана, че си намерила мъж, който приема, разбира и дори цени това, което си.

— Знам. Да намеря любов само по себе си беше чудо. Ала да намеря любов с него! — Усмивката ѝ угасна. — Ана, скъпа моя, онова с Робърт беше много отдавна.

— Не мисля за него. Поне не като за него, а като за несполучлив завой на хлъзгав път.

В очите на Моргана просветна възмущение:

— Той беше глупак и ни най-малко не те заслужаваше.

Вместо да се натъжи, Ана се чу да прихва:

— Ти никога не си го харесвала. Още отначало.

— Вярно е. — Моргана се намръщи и посочи с чашата си: — Ако си спомняш, Себастиан също.

— Спомням си. Помня също, че Себастиан беше доста подозрителен и към Наш.

— Това беше съвсем друго. Друго беше! — настоя тя, когато Ана се разсмя. — Просто се отнасяше покровителствено към мен. Колкото до Робърт, Себастиан се отнасяше към него с най-обидна любезност.

— Спомням си. — Ана сви рамене. — Което, разбира се, ме вбесяваше. Е, тогава бях млада. — Тя махна безгрижно с ръка. — И достатъчно наивна, та да вярвам, че ако аз съм влюбена, значи и мен ме обичат. И достатъчно глупава, че да се съкруша, когато в замяна на тази откровеност получих недоверие, а после и решително отхвърляне.

— Знам, че това те нарани, но няма съмнение, че се справи по най-добрия начин.

— Няма никакво съмнение — съгласи се Ана не без гордост. — Ала някои от нас не са създадени да се събират с външни хора.

Сега от Моргана се излъчваше не само объркване, но и възмущение.

— Имало е много мъже, със и без елфическа кръв, които са се интересували от теб.

— Колко жалко, че аз не съм се интересувала от тях — засмя се Ана. — Аз съм ужасно придирчива. Освен това харесвам живота си такъв, какъвто е.

— Ако не знаех, че това е вярно, бих се изкушила да ти направя едно малко любовно заклинание. Нищо обвързващо, забележи. Просто нещо за забавление.

— Благодаря, мога и сама да си намирам забавления.

— И това го знам. Както знам и че ще си ми бясна, ако се осмеля да се намеся. — Тя се опря на масата и се изправи, като за момент съжали за загубената си грациозност. — Хайде да се поразходим навън, преди да си отида.

— Само ако обещаеш да полежиш един час с вдигнати крака, когато се върнеш.

— Готово!

Слънцето бе топло, а вятърът уханен. И двете според Ана биха се отразили на братовчедка й също толкова добре, колкото дългия сън, за който сигурно щеше да настоява Наш.

Възхитиха се на късно цъфтящия делфиний, на звездовидните астри и на големите дръзки цинии. И двете много обичаха природата — любов, в която бяха възпитани, която им бе предадена с кръвта.

— Имаш ли някакви планове за нощта на Все светии? — попита Моргана.

— Нищо специално.

— Надявахме се да дойдеш, поне за част от вечерта. Наш ще приготви всичко на двора.

— Когато един човек си изкарва хляба с филми на ужасите, той направо е длъжен да направи нещо за Все светии — засмя се Ана. — Не бих го пропуснала.

— Добре. Може би тримата със Себастиан след това ще си направим едно кротко празненство. — Моргана се бе навела непохватно над мащерката и върбинката, ала забеляза как между розовите храсти се провират детето и кучето и се изправи. — Имаме си компания.

— Джеси! — възкликна Ана радостно и погледна предпазливо към къщата: — Баща ти знае ли, че си тук?

— Той каза, че може да дойда, ако си навън и ако не си заета. Нали не си заета?

— Не съм. — Ана не се сдържа, наведе се и я целуна по бузата. — Това е братовчедка ми, Моргана. Казах й, че ти си чисто новата ми съседка.

— Ти имаш куче и коте, Ана ми каза. — Интересът на Джеси моментално се събуди. После изненаданият и поглед попадна върху корема на Моргана. — Бебе ли имаш там?

— Със сигурност. Всъщност, там имам две бебета.

— Две?! — Очите ѝ се разшириха. — Откъде знаеш?

— Защото Ана ми каза. — Моргана със смях сложи ръка на натезалия си корем. — И защото те ритат и мърдат прекалено много като за едно.

— Госпожа Лопес, майката на моята приятелка Миси, има едно бебе в корема си и е станала толкова дебела, че едва ходи. — В сините очи на Джеси просветна надежда. — Тя ми дава да го пипна как рита.

Очарована, Моргана хвана ръката ѝ и я притисна към корема си, докато Ана спираше Дейзи да не рови в лехата.

— Усецаш ли?

Джеси прихна, сякаш бе погъделичкана от движението под дланта си, и кимна:

— Ъ-хъ! Като картечница! Боли ли те?

— Не.

— Мислиш ли, че ще излязат скоро?

— Надявам се.

— Татко казва, че бебетата знаят кога да излязат, защото един ангел им прошепва в ухото.

Сойър можеше да е темерут, помисли Моргана, ала иначе бе умен и много сладък.

— Това ми се струва съвсем вярно.

— И че това си е техният ангел, все за тях си винаги — продължи тя и опря буза в корема на Моргана с надеждата да чуе нещо отвътре. — Ако се обърнеш много бързо, може и да го зърнеш. Аз понякога се опитвам, но не съм достатъчно бърза. — Вдигна очи към Моргана. — Ангелите са срамежливи, знаеш ли?

— Така съм чувала.

— Аз не съм срамежлива. — Момиченцето целуна корема на Моргана и бързо се отдръпна. — Нямам нито едно срамежливо кокалче. Баба Сойър винаги казва така.

— Баба Сойър явно е много наблюдателна жена — забеляза Ана и вдигна Дейзи на ръце, за да не я остави да смути следобедния сън на Куигли.

Тръгнаха между цветята — или, по-точно, двете жени вървяха, а Джеси скачаше, тичаше и се премятеше край тях. После хвана Ана за ръка и се отправиха към колата на Моргана.

— Аз нямам никакви братовчеди. Хубаво ли е да имаш?

— Да, много е хубаво. Ние с Моргана и Себастиан сме израснали заедно, като братя и сестри.

— Аз знам откъде се взимат братята и сестрите. А откъде се взимат братовчедите?

— Ами ако майка ти или баща ти имат брат или сестра, техните деца ще са твои братовчеди.

Джеси се намръщи и съсредоточено обмисли информацията.

— А вие какви братовчеди сте?

— Много е сложно — засмя се Моргана и се облегна за миг на колата, преди да влезе. — Бащите на Ана и Себастиан и моят баща са братя. А пък майките ни са сестри. Значи сме нещо като двойни братовчеди.

— Страхотно! Ако не мога да имам братовчеди, може би мога да си имам брат или сестра. Ала татко казва, че и аз стигам.

— Сигурна съм, че е прав — съгласи се Моргана, а Ана прихна. Моргана отметна косата си и погледна нагоре. Там, в рамката на един от широките прозорци на втория етаж на съседната къща стоеше мъж, без съмнение бащата на Джеси.

Ана го бе описала добре. Само дето бе по-хубав и определено по-сексапилен, помисли Моргана и се усмихна. Вдигна ръка и помаха приятелски. След моментно колебание Бун отвърна на поздрава.

— Това е татко — оповести Джеси и размаха ръце. — Той работи там горе, но още не сме разопаковали всички кашони.

— Какво работи? — попита Моргана, защото разбра, че Ана няма да се обади.

— О, разказва приказки. Наистина хубави приказки, за вещици и феи, и за дракони, и за вълшебни фонтани. Понякога трябва да му помагам. Сега трябва да си вървя, защото утре е първият ми ден на училище и татко поръча да не се бавя. Нали не се забавих?

— Не. — Ана се наведе да я целуне по бузата. — Можеш да дойдеш винаги когато поискаш.

— Довиждане! — Джеси се понесе по ливадата. Кученцето се втурна след нея.

— Никога не съм била по-очарована, нито по-изтощена — реши Моргана и се настани в колата. — Това детенце е истинска виелица. — Тя се усмихна на Ана и разклати ключовете си. — А бащата си го бива.

— Сигурно е трудно за един мъж сам да отглежда дъщеря си.

— Само го мярнах, но ми се стори, че се справя. — Тя запали мотора. — Интересно, че пише приказки. За вещици и дракони и така нататък. Сойър, така ли каза?

— Да. — Ана издуха косата от очите си. — Предполагам, че това трябва да е Бун Сойър.

— Сигурно би му станало интересно, ако му кажеш, че си племенница на Брина Донован. Нали са колеги. Е, ако искаш да го заинтригуваш.

— Не искам — отсече Ана твърдо.

— Е, може и вече да си го заинтригувала — предположи Моргана и включи на скорост. — Хайде, довиждане, братовчедке.

Ана едва се сдържа да не се намръщи, докато колата се отдалечи по пътя.

След като отиде до къщата на Себастиан да нахрани и почисти конете, Ана почти цялата сутрин разнася своите изсушени цветове, ароматизирани масла, билки и отвари. Други опакова и приготви за изпращане. Въпреки че имаше няколко купувача наблизо, включително магазина на Моргана, повечето от клиентелата ѝ бе извън района.

Бизнесът, който бе започнала преди шест години, удовлетворяваше нейните потребности и амбиции и ѝ позволяваше лукса да работи у дома си. Не заради пари. Със състоянието и наследството на семейство Донован всички те живееха доста охолно. Ала, както Моргана с нейния магазин и Себастиан с многото си фирми, Ана имаше нужда да прави нещо.

Беше лечителка. Но бе невъзможно да излекува всички. Много отдавна бе разбрала, че ще загине, ако се опита да поеме болестите и болките на целия свят. Част от цената на нейната сила бе съзнанието, че има болка, която не може да облекчи. Не съжаляваше за дарбата си. Използваше я както смяташе за най-добре.

Билкарството винаги я бе привличало, и тя приемаше факта, че има усет за него. Преди векове би била знахарката на селото и това не преставаше да я развеселява. В днешния свят бе делова жена, която с еднакво умение можеше да забърка масло за баня или еликсир.

Е, ако се налагаше, добавяше и малко магия от себе си.

И беше щастлива, щастлива от съдбата, която ѝ се бе паднала, и от живота, който си бе създала.

Дори ако бе нещастна, този ден щеше да ѝ повдигне настроението. Топлото слънце, галецият бриз, едва доловимият вкус на дъжд във въздуха — дъжд, който нямаше да завали още часове, а след това щеше да ръми леко.

За да се възползва от този ден, тя реши да поработи навън, като посади някои билки от семена.

Той отново я наблюдаваше. Лош навик, помисли Бун намръщено и погледна цигарата между пръстите си. Не му вървеше много да се отказва от лошите си навици. А и кажи-речи никаква работа не бе свършил, откакто погледна през прозореца и я видя навън.

Тя винаги изглеждаше толкова... елегантна, реши той. С някаква вътрешна елегантност, на която ни най-малко не пречеха позеленелите от трева бермуди и тениската с къси ръкави, които носеше.

Бе заради начина, по който се движеше, сякаш въздухът бе вино, от което отпиваше лекичко, докато преминаваше през него.

Ставаш лиричен, сепна се Бун и си напомни да пази лириката за книгите си.

Може би защото приличаше на феите, за които толкова често пишеше. В нея имаше нещо призрачно, нещо не от този свят. И тихата сила на очите ѝ. Никога не бе вярвал, че феите са слаби и безволеви.

Но все пак тялото ѝ бе крехко — тяло, за което искрено би желал да не бе започнал да мисли непрекъснато. Не толкова крехко, колкото с някаква ведра женственост, която според него можеше да обърка и подмами всеки мъж, който все още дишаше.

Бун Сойър определено дишаше.

Какво ли правеше тя сега? Той нетърпеливо смачка цигарата си и се премести по-близо до прозореца. Беше влязла в бараката на двора и излизаше с ръце, пълни със саксии.

Не беше ли типично женствено да се опитва да носи повече, отколкото може?

Още докато си го мислеше и се наслаждаваше на чувството си за мъжко превъзходство, забеляза как Дейзи се втурна през ливадата след лъскавия сив котарак.

Хвана дръжката на прозореца, готов да извика на кучето да се върне, но преди да успее да помръдне, разбра, че е твърде късно.

На забавен филм може би щеше да прилича на интересен танц с оригинална хореография. Котаракът се стрелна като сив пушек между краката на Ана. Тя се олюля. Глинените саксии в ръцете ѝ се заклатиха. Бун изруга, после въздъхна с облекчение, когато тя ги задържа и се изправи. Ала преди да бе свършил с въздишката, Дейзи се хвърли напред и наруши неустойчивото равновесие. Този път Ана напълно загуби опора под краката си. Тя полетя надолу, а саксиите нагоре.

Въпреки че вече ругаеше, Бун чу трясъка и изскочи през вратата на терасата, а оттам по стълбите към долния етаж.

Когато стигна до нея, тя мърмореше някакви, както му се стори, екзотични проклетия. И трудно би могъл да я обвинява за това. Котаракът ѝ се бе покатерил на едно дърво и оттам съскаше към лаещата Дейзи. От саксиите бяха останали само парчета, разпилени по тревата и пътеката.

Бун потрепери и се прокашля:

— Ъ-ъ-ъ, добре ли сте?

Ана се бе опряла на ръце и колене, а косата ѝ бе паднала над очите. Но тя я отметна назад и му хвърли един дълъг поглед през русите си мигли.

— Страхотно!

— Бях до прозореца. — Сега определено не бе моментът да си признае, че я бе наблюдавал. — Минавах покрай прозореца — поправи се той. — Видях гонитбата и сблъсъка. — Наведе се и се зае да ѝ помага да събере парчетата. — Много се извинявам заради Дейзи. Взехме я само преди няколко дни и още не сме имали време да я възпитаваме.

— Тя още е съвсем малка. Няма смисъл да се обвинява едно куче, задето прави нещо естествено.

— Ще ви възстановя саксиите — обеща Бун. Чувстваше се ужасно неудобно.

— Имам и други. — Тъй като лаенето и съскането започваха да стават отчаяни, Ана седна на пети: — Дейзи! — Командата бе тиха, ала твърда и веднага бе изпълнена. Размахвайки яростно опашка, кутрето допълзя да я близне по лицето и ръцете. Ана обаче не се подаде на подмазването и хвана с две ръце главата му. — Седни — заповяда тя и

кучето послушно отпусна задница. — А сега се дръж прилично. — С разкаяно скимтене Дейзи облегна глава на лапите си.

Почти толкова впечатлен, колкото беше смутен, Бун поклати глава:

— Как го направихте?

— Магия — отсече тя, после омекна и леко се усмихна: — Винаги съм имала подход към животните. Тя просто е щастлива и възбудена и ѝ се играе. Трябва да я накарате да разбере, че някои занимания са неподходящи. — Ана потупа Дейзи по главата и спечели един благоговеен кучешки поглед.

— Аз опитвах с награди.

— И това не е лошо. — Тя се протегна под листата на един ален клематис да търси още парчета. Тогава Бун забеляза дългата драскотина на ръката ѝ.

— Тече ви кръв.

Ана погледна надолу. Имаше резки и на крака си.

— Нямахте как да не стане, след като всички тези саксии се стовариха върху мен.

В следващата секунда той скочи на крака и я издърпа да се изправи.

— По дяволите, питах ви дали сте добре!

— Ами, всъщност...

— Трябва да го почистим. — Видя, че по краката ѝ се стича още кръв и реагира точно както би реагирал, ако това бе Джеси — паникьоса се. — О, Господи! — Грабна изненаданата Ана на ръце и бързо се отправи към най-близката врата.

— Честна дума, абсолютно не е необходимо...

— Всичко ще е наред, миличка. Ще се погрижим.

Едновременно развеселена и раздразнена, Ана въздъхна, когато Бун се отправи към кухнята.

— В такъв случай няма да викаме бърза помощ. Бихте ли ме оставили... — Той я пусна на един от кремавите фотьойли. — ... Долу.

Бун се втурна към умивалника да вземе една кърпа. Нервите му бяха пред скъсване. Експедитивност, бързина и спокойствие, повтори си той. Знаеше, че това е най-важното в такива случаи. Намокри кърпата, изпра я със сапун и пое няколко пъти дълбоко въздух, за да се успокои.

— Няма да изглежда толкова зле, като го почистим. — Залепи на лицето си една усмивка, върна се и коленичи пред нея. — Няма да боли. — Внимателно започна да изтрива тънката струйка кръв по прасеца ѝ. — Ей сега ще го оправим. Само си затвори очите и се отпусни. — Пое още веднъж дълбоко въздух. — Едно време познавах този човек — започна Бун да измисля приказката, както правеше винаги с дъщеря си. — Той живееше на едно място, което се наричаше Шипкова гора. Там, зад висока каменна ограда, имаше омагьосан замък.

Ана, която тъкмо се канеше твърдо да му заяви, че може и сама да се погрижи за себе си, спря и наистина се отпусна.

— Над оградата се виеше дебела лози с големи, остри като бръснач бодли. Никой не бе ходил в замъка вече повече от сто години, защото никой нямаше куража да се изкатери по оградата, където можеше да се издраска и набоде. Но този човек, който беше много беден и живееше съвсем сам, беше любопитен и ден след ден извървяваше пътя от своята къща до оградата, вдигаше се на пръсти и гледаше как слънцето блести по най-високите кули на замък. — Бун обърна кърпата и започна да търка драскотините. — Той не можеше да обясни на никого какво чувства в сърцето си, когато стои там. Ужасно му се искаше да се изкачи на оградата. Понякога, докато лежеше нощем в леглото, си го представяше. Спираше го страхът от дебелите остри бодли. Ала един ден през лятото, когато ароматът на цветята бе толкова силен, че човек не можеше да поеме въздух, без да се опие от него, видът на най-високите кули вече не му беше достатъчен. Нещо му подсказа, че най-много от всичко на света му се искаше да лежи скрит точно зад тази обрасла с тръни ограда. Затова започна да секатери по нея. Отново и отново падаше на земята с изподрани и облени в кръв ръце. И пак ставаше и тръгваше.

Гласът му бе успокояващ, докосването му — всичко друго, но не и успокояващо. Колкото и внимателен да бе той със студената кърпа, една болка, бавна и топла, започна да пълзи от центъра на тялото ѝ навън. Бун сега триеше бедрото ѝ, където острият ръб на парче от саксия бе разкъсал кожата ѝ. Ана сви ръката си в юмрук, а друг такъв юмрук се впи в стомаха ѝ.

Трябваше да го спре. А искаше той да продължи. Още и още.

— Отне му цял ден — разказваше Бун с омагьосващия си глас. — Бе горещо, кръвта се смеси с потта му, ала той не се предаваше. Не можеше да се предаде, защото знаеше, както никога досега, че бляновете му, бъдещето му, съдбата му са от другата страна. Затова се хвана с окървавените си ръце за тръните и се издърпа на върха. Изтощен, изпълнен с болка, се препъна и падна на гъстата мека трева, която се простираше от оградата до омагьосания замък. Когато се събуди, замаян и объркан, грееше луната. Със сетни сили тръгна, накуцвайки, през ливадата, мина през подвижния мост и влезе в голямата зала на замъка, който не му бе давал покой още откак бе дете. Когато прекрачи прага, пламнаха хилядите факли. В същия миг всичките му рани изчезнаха. В огнения кръг, който хвърляше светлина и сенки по белите мраморни стени, стоеше най-красивата жена, която някога бе виждал. Косите ѝ бяха като слънчева светлина, а очите ѝ като дим. Още преди да заговори, още преди прекрасните ѝ устни да трепнат в приветствена усмивка, той разбра, че бе рискувал живота си, за да открие тъкмо нея. Тя пристъпи напред, протегна му ръка и каза само: „Чаках те“.

Докато произнасяше последните думи, Бун вдигна очи към Ана. Бе не по-малко замаян и объркан от мъжа в измислената от него приказка. Кога бе започнало сърцето му така да се блъска? Как можеше да мисли, когато кръвта пулсираше в слепоочията му? Докато се мъчеше да се съвземе, се вгледа в нея.

Коси като слънчева светлина. Очи като дим.

Изведнъж осъзна, че бе коленичил между краката ѝ, че едната му ръка бе опряна свойски на бедрото ѝ, а другата бе посегнала да докосне тези слънчеви коси.

Бун се изправи толкова рязко, че едва не събори масата.

— Извинявайте — каза той, защото не можа да измисли нищо по-добро. Тя обаче продължаваше да го гледа, а една веничка на шията ѝ видимо пулсираше. Бун подзе отново: — Когато видях, че сте ранена, не бях на себе си. Никога не съм можел да приемам спокойно драскотините и ожулванията на Джеси. — Трябваше да спре да бръщолечи. Протегна ѝ кърпата: — Предполагам, че предпочитате сама да се оправите.

Ана я пое. Трябваше ѝ малко време, докато се осмели да проговори. Как бе възможно един мъж да я разтърси така, само като

избърше драскотините й и й разкаже една приказка, а след това, докато й се извинява, тя да не може да се овладее?

Това си беше нейна грешка, мислеше Ана и търкаше ожулването на рамото си по-силно, отколкото беше необходимо. Заради нейната дарба и нейното проклятие да е толкова чувствителна.

— Изглеждате така, сякаш тъкмо вие трябва да поседнете — каза тя бодро, стана и отиде до бюфета да вземе едно от собствените си лекарства. — Искате ли да пийнете нещо студено?

— Не... Всъщност, да. — Макар че се съмняваше дали и пет литра ледена вода биха потушили пожара в душата му. — Като видя кръв, винаги се паникьосвам.

— Паникьосан или не, определено се справихте добре. — Ана му сипа лимонада от голяма глинена кана, която извади от хладилника. — А приказката беше много хубава. — Сега се усмихваше, вече по-спокойна.

— Приказката обикновено служи, за да успокои и Джеси, и мен, докато свършим с йода и бинта.

— Йодът щипе. — Тя намаза почистените си рани с тъмнокафява течност от малко аптекарско шишенце. — Ако искате, мога да ви дам нещо, което не щипе. За следващия ви спешен случай.

— Какво е това? — Бун подозрително подуши шишенцето. — Мирише на цветя. — Тя също, помисли той.

— Цветя, треви и още това-онова. Може да се нарече естествен антисептик. Аз съм билкарка.

— А, така ли?

Ана се засмя на скептичното му изражение.

— Не се безпокойте, повечето болни вярват само на лечебни средства, които могат да купят от аптеката. Те обаче забравят, че хората стотици години са се лекували съвсем добре с помощта на природата.

— И са умирали от тетанус заради одраскване на един ръждив пирон.

— Вярно е — съгласи се тя. — Ако не са могли да намерят надежден лечител. — Тъй като нямаше намерение да се опитва да промени мнението му, Ана смени темата: — Тръгна ли Джеси за първия си учебен ден?

— Да, нямаше търпение. Аз се вълнувах повече от нея. — Усмихна се, но усмивката му бързо угасна. — Искях да ви благодаря,

че сте толкова търпелива с нея. Знам, че понякога като се лепне за някой, не ѝ идва наум, че хората могат да не искат да я забавляват.

— О, всъщност тя мен забавлява. — С несъзнателен жест на гостоприемна домакиня Ана извади една чиния и я напълни с бисквити. — Джеси винаги е добре дошла тук. Много е сладка, непосредствена и умна, и не забравя доброто си възпитание. Чудесно се справяте с отглеждането ѝ.

Той си взе една бисквита. Наблюдаваше я внимателно.

— С Джеси това не е трудно.

— Колкото и да е очарователна, не може да е лесно сам да я отглеждате. Съмнявам се дали и двама родители не биха се затруднили с такова живо и умно дете. — Ана си избираше бисквита и не забеляза как очите му се присвиха. — Трябва да е наследила въображението си от вас! Сигурно ѝ е много приятно да има баща, който пише такива хубави приказки.

— Откъде знаете с какво се занимавам? — попита той рязко.

Подозрителността му я изненада, ала тя отново се усмихна:

— Аз съм почитателка, всъщност голяма почитателка на Бун Сойър.

— Не си спомням да съм ви казвал първото си име.

— Да, мисля, че не сте ми го казвали — съгласи се Ана сговорчиво. — Винаги ли сте толкова подозрителен към комплиментите, господин Сойър?

— Имам си причини да се настаня тук без много шум. — Той стовари полупразната чаша на масата. — И не ми харесва идеята съседката да разпитва дъщеря ми, нито пък да си пъха носа в моята работа.

— Да я разпитвам?! — Ана едва не се задави с тази дума. — Да разпитвам Джеси? Защо?

— За да разберете малко повече за богатия вдовец в съседната къща.

В първия момент тя успя само да ахне.

— Какво невероятно нахалство! Повярвайте ми, компанията на Джеси ми е много приятна и не намирам за необходимо да ви включвам в темата на разговора.

Болезнено прозрачното ѝ според него удивление го накара да изсумти:

— Не е ли странно тогава, че знаете името ми, че съм самотен баща и какво работя?

Тя рядко се ядосваше. Просто не беше в характера ѝ. Но сега едва се пребори с гнева си.

— Знаете ли, много се съмнявам дали заслужавате някакво обяснение, ала ще ви го дам, само за да ви покажа колко е трудно човек да мисли разумно, когато в главата му е влязла някаква муха. — Обърна се. — Елате с мен.

— Не искам да...

— Казах да дойдете с мен. — Ана излезе от кухнята, сигурна, че Бун ще я последва.

Макар неохотно и с раздражение, той тръгна след нея. Преминаха през обляна в слънце голяма стая с мебели от ракиа, в която имаше гроздове от проблясващи кристали и очарователни статуетки на елфи, магьосници и феи. Оттам влязоха в уютна библиотека с малка камина и още по-мистични статуетки.

Тук имаше диван с големи възглавници, на който човек би могъл да подремне следобед, женствено-изящни дантелени пердета, които танцуваха на бриза през сводестия прозорец, и приятна миризма на книги, смесена с неуловимия аромат на цветя.

Ана се запъти направо към една лавица и се повдигна на пръсти, за да стигне до търсените книги.

— „Пожеланието на млекарката“ — издекламира тя, докато сваляше книга след книга от лавицата. — „Жабата, бухалът и лисицата. Третото пожелание за Миранда“. — Метна му през рамо един поглед, макар че много повече щеше да я удовлетвори да метне по него книга. — Съжалявам, че трябва да ви кажа какво удоволствие ми доставя вашето творчество.

От притеснение Бун пъкна ръце в джобовете си. Вече бе сигурен, че бе тръгнал в погрешна посока и се чудеше как да даде заден ход.

— Рядко се случва голяма жена да чете приказки за удоволствие.

— Колко жалко. Въпреки че едва ли заслужавате тази чест, ще ви кажа, че вашето творчество е лирично и стойностно, и за деца, и за възрастни. — Ана пъкна две от книгите обратно на местата им. Гневът ѝ далеч не се бе уталожил. — Но пък може би тези неща са в кръвта ми. Много често са ме приспивали с приказките на една от моите лели,

Брина Донован. — С удоволствие видя как очите му се разшириха. — Предполагам, че сте чували за нея.

Напълно сразен, той въздъхна дълбоко.

— Вашата леля. — Обходи с поглед лавицата и видя няколко от книгите на Брина за вълшебни и омагьосани страни до своите приказки. — Всъщност, срещали сме се няколко пъти. Години наред съм се възхищавал от нейното творчество.

— Аз също. И когато Джеси спомена, че баща ѝ пише приказки за принцеси, аз реших, че Сойър в съседната къща е Бун Сойър. Нямаше нужда да въртя на шиш едно шестгодишно дете.

— Извинете... — Бун беше много смутен. — Аз имах... Неприятно преживяване малко преди да се премесиш и то ме направи прекалено чувствителен. — Той взе една малка статуетка на магьосница и я завъртя в ръцете си, докато говореше. — Учителката на Джеси в детската градина... Измъкваше всякакви сведения от детето. Което не е особено трудно, защото Джеси не спира да бърби. — Остави статуетката, още по-смутен, че се чувства длъжен да обясни. — Ала тя използваше чувствата на Джеси, естествената ѝ потребност от майчинска грижа. Демонстрираше всякакво допълнително внимание, свика няколко съвещания, на които да се обсъждат изключителните способности на Джеси, стигна дори дотам да организира едно на четири очи с мен на вечеря, където тя... Достатъчно е да кажа, че се интересуваше повече от един необвързан мъж с дебел портфейл, отколкото от чувствата на дъщеря му. Джеси беше много наскърбена.

Ана потупа с пръст по ръба на една от книгите му, преди да я остави.

— Представям си, че и на двамата ви е било трудно. Но искам да ви уверя, че аз не съм тръгнала да си търся съпруг. А и да бях тръгнала, нямаше да прибегна до манипулации и маневри.

— Извинете... Когато тези мухи излетят от главата ми, ще се опитам да измисля по-добро извинение.

Начинът, по който тя повдигна вежди, му показа, че бурята още не бе отминала.

— Мисля, че е достатъчен фактът, че се разбрахме. А сега, сигурна съм, искате да се заемете отново с работата си. Аз също. — Ана мина покрай него, излезе в покритото с плочки фоайе и отвори

входната врата. — Кажете на Джеси да mine да ми разкаже как ѝ е харесало в училище.

— Непременно! — Ето че ме изгониха, помисли Бун и излезе. — Погрижете се за онези драскотини — добави той, ала Ана вече затваряше вратата пред носа му.

ТРЕТА ГЛАВА

Браво, Сойър! Бун поклати глава и седна пред компютъра си. Първо неговото куче я събаря в собствения ѝ двор. После нашият герой нахълтва неканен в къщата ѝ, за да си поиграе с краката ѝ. Като капак на всичко обижда нейната почтеност и я обвинява, че използва дъщеря му, за да го хване в капана си.

И всичко това в един-единствен следобед, помисли той с отвращение. Чудно как не го изхвърли за яката от къщата си, вместо само да затръшне вратата в лицето му.

И защо се бе държал толкова глупаво? Вярно, минали преживявания. Но не това бе в основата и Бун го знаеше.

Хормони, реши с кисел смях. Ала такива беснеещи хормони подхождаха повече на пубертет, отколкото на зрял мъж.

Бе вдигнал поглед към лицето ѝ в обляната от слънце кухня, бе почувствал топлата ѝ кожа под дланта си, бе вдъхнал съблазнителния ѝ аромат и бе поискал. Бе закопнял. В един ослепяващ миг си бе представил съвсем ясно какво би било да я смъкне от извитото столче, да почувства бързото ѝ трепване, докато вкусва невероятно меките ѝ на вид устни.

Това внезапно желание бе така силно, че имаше нужда да повярва в някаква външна сила, в някаква дяволия, в някакъв заговор или план да се разтърси така из основи цялото му съществуване.

Най-лекият път, осъзна с въздишка. Да обвини нея.

Разбира се, всичко това можеше да мине и да замине, ако не беше фактът, че в момента, в който погледна в очите ѝ, видя същия неясен глад, който чувстваше и самият той. И усети силата, загадъчността, неударимата сексуалност на една жена, готова да отстъпи.

Знаеше, че въображението му бе доста разюздано. Но това, което бе видял и почувствал, бе напълно реално.

За миг, само за миг стаята бе зазвънтяла като тетивата на лък от напрежение и страст. След това Бун се бе отдръпнал. Както трябваше

да направи. На един мъж не му беше работа да съблазнява съседката си в нейната кухня.

Сега най-вероятно бе провалил всичките си шансове да я опознае по-добре — и то точно когато бе осъзнал, че много му се иска да опознае госпожица Анастасия Донован.

Той извади една цигара и я завъртя в пръстите си, обмисляйки различни начини за изкупление. Когато идеята го озари, бе толкова проста, че Бун се засмя на глас. Ако търсеше път към сърцето на Светата Дева — което всъщност не правеше — нямаше да е по-съвършен.

Доволен от себе си, той се зае за работа, докато дойде време да прибере Джеси от училище.

Самомнителен простак! Ана си изкарваше яда с хаванчето и чукалото. Бе много приятно да смачкаш нещо на прах, пък било то и някакви невинни билки. Само като си представеше... Само като си представеше, че той си въобразява, че тя... Едва ли не търси начин да се уреди, реши Ана и изсумтя. Сякаш го мислеше за неустоим! Сякаш чезнеше зад някаква стъклена стена и чакаше своя принц. За да го впримчи.

Безочлив нахалник!

Поне си достави удоволствието да си навири носа пред него. И ако да тръшне вратата в лицето на някого не й беше в характера, този път й се стори чудесно.

Всъщност толкова чудесно, че не би имала нищо против да го направи пак.

Толкова беше жалко, че Бун Сойър имаше талант. И не можеше да се отрече, че бе прекрасен баща. На тези негови черти можеше само да се възхищава. Не можеше да се отрече и че бе хубав, магнетично привлекателен, с лек намек за стеснителност, който го правеше по-сладък, и с див дъх на необуздан мъжкар.

И тези очи, тези невероятни очи, които направо ти спираха дъха, когато се вгледат в теб...

Тя се намръщи и стисна по-силно чукалото. Всичко това изобщо не я интересуваше!

Може и да бе имало един момент в кухнята, когато я докосваше толкова нежно, а гласът му не ѝ даваше да чуе никакъв друг звук, когато усети, че я привлича.

Добре, не само я привлича, а я и възбужда, призна си Ана. Да не би да беше престъпление?

Ала той със сигурност бързо го прекрати, и това напълно я устройваше.

Оттук нататък тя щеше да мисли за него само като за бащата на Джесика. Щеше да се държи сдържано, дори това да я убива, щеше да е дружелюбна само доколкото така биха се улеснили взаимоотношенията ѝ с детето.

Беше ѝ приятно да има в живота си Джеси и нямаше намерение да жертва това удоволствие заради дълбоката и напълно оправдана антипатия към баща ѝ.

— Здравсти!

Едно самодивско лице се взираше през вратата на верандата ѝ. Ана не можеше да задържи и последните остатъци от гнева си, когато видеше тези големи усмихнати очи.

Тя остави настрана хаванчето и чукалото и отвърна на усмивката. Сигурно трябваше да е благодарна, че Бун не бе забранил на дъщеря си да дойде заради следобедната кавга.

— Е, май си оживяла след първия си учебен ден. А училището оживя ли след теб?

— Ъ-хъ. Моята учителка се казва госпожа Фаръл. Тя има сива коса ѝ големи крака, ама е добра. И се запознах с Марси и Тод, и Лидия, и Франки, и още много други. На сутринта ние...

— Чакай! — засмя се Ана и вдигна ръце. — Защо не дойдеш и не седнеш, преди да ми разкажеш за целия ден?

— Не мога да си отворя вратата, щото ръцете ми са пълни.

— Така ли? — Ана послушно стана да отвори. — И какво има в тях?

— Подаръци. — Джеси остави на масата един пакет и вдигна голяма рисунка с молив. — Днес трябваше да рисуваме картини и аз направих две — една за татко и една за теб.

— За мен?! — Трогната, тя взе цветната рисунка върху плътна бежова хартия, която събуди собствените ѝ училищни спомени. — Много е красива, слънчице.

— Виж, това си ти. — Джеси показва една фигурка с жълта коса.
— И Куигли. — Следваше детско, но без съмнение точно изображение на котка. — И всичките цветя. Розите и маргаритките и делфините.

— Делфиниумите — прошепна Ана със замъглени от сълзи очи.

— Ъ-хъ. И другите — продължи Джеси. — Не мога да им запомня на всичките имената. Ала ти каза, че ще ме научиш.

— Да, ще те науча. Просто е прекрасно, Джеси.

— А на татко нарисувах картина с новата ни къща и той на терасата, защото най-обича да седи там. Закачи я на хладилника.

— Отлична идея! — Ана отиде до хладилника и залепи рисунката с магнит на вратата му.

— Аз обичам да рисувам. Татко рисува много хубаво и казва, че мама е рисувала още по-хубаво. Затова ми идва отвътре. — Джеси пъкна ръка в дланта на Ана. — Сърдиш ли ми се?

— Не, миличка. За какво да ти се сърдя?

— Татко каза, че Дейзи те съборила и счупила твоите саксии, а ти си се ударила. — Тя се вгледа в драскотината на ръката на Ана, после тържествено я целуна. — Извинявай!

— Няма защо. Дейзи не го направи нарочно.

— Тя и на татко обувките не сдъвка нарочно, ама го накара да говори лоши думи.

Ана прехапа устни.

— Сигурна съм, че не е било нарочно.

— Татко се развика, а Дейзи така се уплаши, че се изпишка на килима. Тогава той я подгони из къщата и беше толкова смешно, че аз не можех да спра да се смея. И татко се засмя и каза, че ще построи на двора кучешка колибка и ще ни сложи вътре двете с Дейзи.

Ана загуби всякаква надежда да приеме всичко това на сериозно, засмя се и прегърна Джеси.

— Мисля, че вие с Дейзи много хубаво ще си живеете в кучешката колибка. Но ако искаш да спасиш обувките на баща си, защо не ми позволиш да ти помогна да поработиш с нея?

— Знаеш ли как? Можеш ли да я научиш да прави номера и всякакви такива неща?

— Мисля, че да. Гледай. — Тя сложи Джеси на коляното си и повика Куигли, който дремеше под кухненската маса. Котаракът се надигна неохотно, протегна предните си лапи, после задните и се

измъкна. — Добре, седни. — С котешка въздишка той се подчини. — Изправи се. — Куигли покорно се вдигна на задни лапи, а с предните започна да боксира въздуха като цирков тигър. — А сега, ако направиш твоето кълбо, може за вечеря да ти отворя консерва с риба тон.

Котаракът изглежда изживяваше вътрешна борба. После — може би защото дилемата беше малки картофчета или риба тон — той подскочи, изви гръб и се приземи леко на четирите си лапи. Докато Джеси се заливаше от смях и ръкопляскаше, той скромно почисти лапите си.

— Не знаех, че котките могат да правят номера.

— Куигли е много особен котарак. — Ана се наведе да го погали, а той замърка като трактор и отърка муцуна в коляното ѝ. — Семейството му е от Ирландия, както и по-голямата част от моето.

— Не е ли самотен тук?

Ана се усмихна и почеса Куигли под брадичката.

— Е, ние сме двама. А сега искаш ли да хапнеш нещо, докато ми разкажеш за остатъка от деня си?

Джеси се поколеба. Явно се изкушаваше.

— Не мога, щото скоро трябва да вечерям и татко... Ох, аз съвсем забравих! — Тя се втурна към масата и донесе пакета, увит в хартия на розови черти. — Това е за теб, от татко.

— От... — Ана несъзнателно скри ръце зад гърба си. — Какво има вътре?

— Знам — засия Джеси и очите ѝ блеснаха възбудено. — Ала не мога да ти кажа, за да не разваля изненадата. Трябва ти да си го отвориш. — Вдигна го и ѝ го протегна. — Не обичаш ли подаръците? — попита тя, защото Ана продължаваше да държи ръцете си здраво стиснати зад гърба. — Аз ги обичам най-много от всичко, а татко винаги прави хубави подаръци.

— Сигурно, обаче...

— Не харесваш ли татко? — Джеси изду обидено устни. — Сърдиш ли му се, дето Дейзи ти счупи саксиите?

— Не, не, не му се сърдя. — Във всеки случай, не заради счупените саксии. — Той не беше виновен. И да, разбира се, че го харесвам. Тоест, аз не го познавам много добре и... — Хванаха те натясно, каза си Ана и се насили да се усмихне. — Просто съм изненадана, че получавам подарък, когато нямам рожден ден. — За да

достави удоволствие на детето, взе пакетчето и го разклати. — Не дрънка — забеляза тя и Джеси прихна.

— Познай! Познай какво е!

— Ами... Тромбон.

— Не, не, тромбоните са много големи. — Момиченцето заподскача от вълнение. — Отвори го! Отвори го и виж!

Сигурно заради реакцията на детето собственото ѝ сърце биеше малко по-бързо, реши Ана. За да зарадва Джеси, разкъса хартията със замах.

— О!

Беше книга, голяма детска книга със снежнобели корици. На предната имаше красива илюстрация — жена със златиста коса, искряща корона и дълга синя мантия.

— „Феята“ — прочете Ана. — От Бун Сойър.

— Чисто нова е — съобщи ѝ Джеси. — Още не можеш да си я купиш, но татко ги получава рано. — Тя погали картината. — Казах на татко, че прилича на теб.

— Прекрасен подарък — въздъхна Ана. И подъл, помисли си. Как можеше сега да му се ядосва?

— Той вътре написа нещо за теб. — Джеси нямаше търпение да чака и сама отгърна корицата. — Виж, ей тук.

„На Анастасия, с надеждата, че една вълшебна приказка ще послужи за бяло знаме. Бун“.

Устните ѝ трепнаха. Не можа да се въздържи да не се усмихне. Как можеше да се отхвърли така очарователно поискано примирие?

Бун, разбира се, бе разчитал точно на това. Той изрита от пътя си един кашон и погледна през прозореца към съседната къща. Нищо.

Сигурно на Ана щяха да са ѝ необходими няколко дни, за да се успокои, ала все пак мислеше, че е направил гигантска крачка в правилната посока. В края на краищата, не искаше да враждува с новата приятелка на Джеси.

Обърна се отново към печката и намали огъня на обезкостените пилешки гърди. След това се зае да мачка картофи.

Любимото ястие на Джеси, помисли си и включи миксера. Тя можеше цяла година да яде всяка вечер картофено пюре и да не ѝ

омръзне. Разбира се, негова работа беше да разнообразява менюто ѝ, да ѝ осигури здравословна храна.

Бун сипа мляко и се намръщи. Трябваше да си признае, че ако в бащинството имаше нещо, от което с удоволствие би се отказал, то беше необходимостта ден след ден да измисля какво да вечерят. Не готвенето му тежеше толкова много, а ежедневния избор между телешко задушено, печено пиле, свинско яхния и какво ли още не. В отчаянието си започна тайно да събира рецепти с надеждата да му дойдат нови идеи.

По едно време сериозно се бе замислил дали да не си наеме домашна помощничка. И майка му, и тъща му го убеждаваха в това, докато се впуснаха в поредното си съревнование как да изберат най-подходящата жена. Но само мисълта как някой ще му се мотае из къщи, някой, който може постепенно да го измести от грижите за дъщеря му, го разубеди.

Джеси бе негова. Сто процента негова. Въпреки избора на вечеря и пазаруването, той искаше да е така.

Докато слагаше голямо парче масло в пюрето, чу стъпките ѝ по верандата.

— Съвсем навреме, жабче, тъкмо щях да ти свирна. — Бун се обърна, облизвайки пюрето от пръстите си, и видя на вратата Ана, опряла ръка на рамото на Джеси. Мускулите на корема му се стегнаха толкова бързо, че една не трепна. — Ами... Здравей.

— Нямах намерение да прекъсвам готвенето ти — подзе Ана. — Исках само да ти благодаря за книгата. Много мило, че ми я изпрати.

— Радвам се, че ти харесва. — Той осъзна, че в джинсите му бе затъкната кухненска престилка и припряно я измъкна. — Това беше най-доброто предложение за мир, което успях да измисля.

— Подейства. — Тя се усмихна, очарована от вида на мъжа, който се върти около печката. — Благодаря, че си се сетил за мен. А сега по-добре да не ти преча да довършиш вечерята.

— Нали може да влезе? — Джеси вече я теглеше за ръката. — Нали, татко?

— Разбира се. Моля! — Той изрита от пътя ѝ един кашон. — Още не сме свършили с разопаковането. Отнема ми повече време, отколкото очаквах.

От любезност, а и от любопитство Ана пристъпи вътре. На прозореца още нямаше пердета, а по плочките, имитиращи камък, бяха разпилени кашони. Ала покрай стената бяха подредени лъскава керамична кутия за бисквити във формата на Белия заек на Алиса от приказката, чайника на Лудия шапкар и захарница във формата на мишка. Картинната галерия на хладилника беше пълна с рисунките на Джеси, а в ъгъла дремеше кученцето.

Не можеше да се каже, че е подредено, макар и още неразопаковано. Но това вече бе дом.

— Страхотна къща — отбеляза тя. — Не се изненадах, че толкова бързо я продадоха.

— Искаш ли да видиш моята стая? — Джеси отново я задърпа за ръката. — Имам легло с покрив и много плюшени животни.

— Можеш по-късно да заведеш Ана горе — намеси се Бун. — Сега трябва да си измиеш ръцете.

— Добре. — Тя погледна умолително към Ана. — Не си отивай!

— Какво ще кажеш за чаша вино? — предложи Бун, след като дъщеря му се втурна навън. — Добър начин да се подпечата примирието.

— Добре. — Той отвори хладилника и рисунките прошумоляха. — Джеси рисува много хубаво. Ужасно сладко от нейна страна, че е нарисувала картина за мен.

— Внимавай, иначе ще ти се наложи да си облепваш стените с картините й. — Бун се поколеба с бутилката в ръка. Къде ли бе сложил винените чаши, ако изобщо ги бе извадил? Един бърз оглед на шкафовете го убеди, че не беше. — Можеш ли да преглътнеш шардоне от чаша със зайчето Бъни?

— Абсолютно — засмя се тя и го изчака да налее в нейната чаша, след това в неговата. — Добре дошъл в Монтърей. — Вдигна наздравица със зайчето.

— Благодаря. — Когато Ана поднесе чашата към устните си и му се усмихна над ръба й, той загуби нишката на мисълта си. — Аз... Отдавна ли живееш тук?

— Цял живот, с кратки прекъсвания. — Миризмата на къкрещото пиле и веселият безпорядък в кухнята бяха толкова уютни, че тя се отпусна. — Родителите ми имаха къща тук и друга в Ирландия. Сега те живеят през повечето време в Ирландия, ала братовчедите ми и аз се

установихме тук. Моргана е родена в къщата, в която живее, на Седемнадесетия километър, а ние със Себастиан — в Ирландия, в замъка Донован.

— В замъка Донован!

Ана се засмя:

— Звучи претенциозно, но наистина е замък, много стар, много хубав и много усамотен. От векове принадлежи на семейство Донован.

— Родена в ирландски замък — повтори Бун учудено. — Може би това обяснява защо първия път, когато те видях, си помислих: „Ето я феята, сред розовите храсти до съседната къща“. — Усмивката му угасна и той добави, без да се замисля: — Направо дъхът ми секна.

Чашата спря на половината път до устните ѝ, които се разтвориха в изненадано смущение.

— Аз... — Отпи, за да си даде време да помисли. — Предполагам, че в подаръка ти има феи в храстите, елфи в градината и магьосници по дърветата.

— Сигурно. — Тя ухаеше като бриза, който донасяше през отворения прозорец аромати от нейната градина и дъх на море. Бун пристъпи по-близо, изненадан, ала не съвсем неприятно, от тревогата в очите ѝ. — Как са драскотините, съседке? — Внимателно обви ръка около рамото ѝ и напипа с палеца си пулса. Каквото и да бе това, което разтуптяваше сърцето му, то правеше същото и с нея. — Боли ли те?

— Не. — Гласът ѝ стана по-плътен, което я изненада, а него възбуди. — Не, разбира се.

— Пак миришеш на цветя.

— От мехлема.

— Не. — Кокалчетата на свободната му ръка се плъзнаха под брадичката ѝ. — Ти винаги миришеш на цветя. Диви цветя и морска пяна.

Как се оказа Ана опряна с гръб до масата, тялото му до нейното, устните му толкова близо, толкова изкусително близо, че почти усещаше вкуса им?

А тя искаше този вкус, искаше го с внезапна зашеметяваща сила, която прогони всяка друга мисъл. Бавно, без да отделя очи от неговите, сложи ръка на гърдите му, върху сърцето, което биеше силно и диво.

Такава щеше да бъде и целувката, помисли Ана. Силна и дива, от първия момент.

Сякаш за да я увери в това, той вплете пръсти в косата ѝ. Тя бе топла, както бе очаквал, топла като слънчевата светлина, от която бе взела цвета си. За миг цялото му същество бе съсредоточено върху предстоящата целувка, върху безмилостното удоволствие от нея. Устните му бяха на един дъх разстояние от нейните, а въздишката ѝ вече го изпълваше. И тогава чу трополящите по стълбите стъпки на дъщеря си.

Бун отскочи като опарен. Безмълвно впиха поглед един в друг, и двамата потресени от това, което почти се бе случило, и от криещата се зад него сила.

Какво правеше, запита се той. Беше сграбчил една жена в кухнята, докато пилето бе на печката, пюрето изстиваше на масата, а малкото му момиченце всеки момент щеше да се втурне вътре!

— Трябва да си вървя. — Ана остави чашата си, преди да бе паднала от треперещите ѝ пръсти. — Наистина имах намерение да мина само за минутка.

— Ана... — Бун се отмести да ѝ препречи пътя, в случай, че реши да избяга към вратата. — Имам чувството, че това, което току-що се случи, и на двамата не ни е в характера. Доста интересно, не мислиш ли?

Тя вдигна към него сериозните си сиви очи.

— Аз не познавам твоя характер.

— Е, нямам навика да прелъстявам жени в кухнята, когато дъщеря ми е горе. И със сигурност нямам навика да пожелавам до смърт една жена в момента, в който я погледна.

Ана съжали, че бе оставила виното. Гърлото ѝ бе пресъхнало.

— Сигурно искаш да го приема на вяра. Но няма.

В очите му проблеснаха и гняв, и предизвикателство.

— Тогава ще трябва да ти го докажа, нали?

— Не, ти...

— Ръцете ми са чисти, чисти, чисти! — Без да усеща напрежението във въздуха, Джеси дотанцува в кухнята, протегнала длани за проверка. — Защо трябва ръцете ми да са чисти, ако и без това не ям с ръце?

Той с усилие се отдръпна и докосна дъщеря си по носа:

— Защото микробите обичат да скачат от ръцете на малките момиченца право в пюрето.

— Ами! — Тя се нацупи, после се засмя: — Татко прави най-хубавото картофено пюре в цял свят. Не искаш ли малко? Нали може да остане за вечеря, татко?

— Наистина, аз...

— Разбира се, че може. — Усмихвайки се като дъщеря си, ала с нещо много по-опасно в очите, Бун се вгледа в Ана. — Много ще ни бъде приятно. Имаме достатъчно. И мисля, че ще е добре да се опознаем. *Преди...*

Тя не попита преди какво. Това бе кристално ясно. Но колкото и да се опитваше, не успяваше да накара гнева си да вземе връх над паническото ѝ вълнение.

— Много мило от ваша страна да ме поканите — отвърна Ана с достойно за уважение спокойствие. — Бих искала да можех, ала... — Усмихна се на разочарованото възклицание на Джеси. — Трябва да отида до къщата на братовчед ми, за да се погрижа за конете му.

— Ще ме вземеш ли някой път с теб, да ги видя?

— Ако баща ти няма нищо против. — Тя се наведе и целуна Джеси. — Благодаря ти за картината, слънчице. Много е красива. — Направи една предпазлива крачка настрана и погледна към Бун. — И за книгата. Знам, че много ще ми хареса. *Довиждане.*

Ана не изтича навън, макар честно да си признаваше, че това бе по-скоро бягство. Когато се върна у дома, даде на Куигли обещаната риба, после се преоблече в джинси и риза, за да отиде до къщата на Себастиан.

Трябваше да си помисли, реши тя, докато си обуваше ботушите. Сериозно да си помисли. Да претегли плюсовете и минусите, да прецени последствията. Засмя се, като си представи как Моргана би завъртяла очи и би я обвинила, че е непоносима Везна.

Може би зодията ѝ бе донякъде виновна, че винаги можеше да види и разбере и двете страни в един спор. Това усложняваше нещата не по-рядко, отколкото ги разрешаваше. Но в този случай Ана бе сигурна, че главата ѝ бе ясна и повелята на деня бе едно спокойно обмисляне.

Може би Бун необичайно я привличаше. А физическата страна на това привличане бе съвсем безпрецедентна. Разбира се, бе изпитвала желание към мъж и по-рано, ала никога толкова бързо и така остро. А остротата обикновено означаваше дълбока рана след това.

Това бе нещо, което трябваше да има предвид. Тя се намръщи, грабна якето и заслиза по стълбите.

Разбира се, вече беше възрастна, свободна, нормална жена и напълно свободна да си мисли за връзка със също така свободен възрастен мъж.

Но пък знаеше колко опустошителна можеше да бъде една връзка, когато хората не могат да приемат другите такива, каквито са.

Все още размишлявайки, излезе от къщата. Всъщност не дължеше на Бун никакви обяснения. Изобщо не бе длъжна да се опитва да го накара да разбере нейното наследство, както преди години се бе опитала с Робърт. Дори и да имаха някакви отношения, нямаше да трябва да му каже.

Ана седна в колата и пое. Мислите ѝ се мятаха.

Не беше лъжа да запазиш част от себе си в тайна. Това бе самозащита — както бе научила от собствения си болезнен опит. И бе глупаво дори да мисли за това, когато още не бе решила дали иска да има връзка с него.

Не, това не беше съвсем вярно. Искаше. Въпросът по-скоро бе дали можеше да си го позволи.

Той, в края на краищата, ѝ беше съсед. Една неудачна връзка би създавала много неудобства при положение, че живееха толкова наблизко.

Трябваше освен това да се съобразява и с Джеси. Тя вече почти се бе влюбила в това момиченце. Не искаше да рискува приятелството и симпатиите ѝ, като се поддаде на собствените си потребности. Чисто физически потребности, каза си Ана, докато следваше извиващия се покрай брега път.

Наистина, Бун би могъл да ѝ предложи някакво физическо удоволствие. В момента тя не се съмняваше в това. Ала емоционалната цена щеше да е твърде висока за всички.

Би било по-добре, много по-добре, ако останеше приятелка с Джеси и запазеше разумно разстояние от баща ѝ.

Вечерята бе свършила, чиниите бяха измити. Бяха провели един не особено успешен урок с Дейзи — макар че тя все пак сядаше, ако ѝ натиснеш задницата. После следваше плискането на вода във ваната,

после игра на конче, после приказката и накрая донасянето на последната чаша вода.

Когато Джеси заспа и къщата утихна, Бун си позволи едно бренди на верандата. На бюрото му имаше купища формуляри — родителската домашна работа — които трябваше да се попълнят за училище. Щеше да ги свърши преди да си легне, реши той. Но този час, този тъмен, тих час, когато изгряваше почти пълната луна, бе негов.

Можеше да се наслаждава на облаците, които се носеха над главата му и обещаваха дъжд, на хипнотичния звук от плискащата се в скалите вода, на бърбуренето на насекомите в тревата, която много скоро трябваше да окоси, на аромата на цъфтящите през нощта цветя.

Нищо чудно, че бе харесал тази къща от пръв поглед. Никое друго място досега не го бе успокоявало повече, не му бе давало чувство за пълнота и умиротворение. Освен това възбуждаше въображението му. Мистично оформените кипариси, вълшебните пълзящи растения, покриващи терасите, празния тайнствен нощен плаж.

И неземно красивата жена в съседната къща...

Усмихна се. Като за човек, който не си спомняше кога за последен път е изпитвал към жена нещо повече от мимолетно влечение, сега определено се давеше от желание.

Беше му нужно твърде дълго време, за да преживее Алис. Въпреки че все още нямаше нагласата да излиза по-често с жени, през последните две години не бе живял като в манастир. Животът му не беше празен и бе успял, макар и след много болка, да приеме факта, че трябва да продължи да живее.

Докато отпиваше от брендито и се наслаждаваше на простото удоволствие на нощта, чу колата на Ана. Не че я бе чакал, каза си Бун, въпреки че погледна часовника си. Ала не успя да заглуши задоволството си, че тя се прибира рано, прекалено рано, за да е била на среща.

Не че личният ѝ живот му влизаше в работа.

Не виждаше пътеката пред къщата ѝ, но нощта бе тиха и я чу да захлопва вратата на колата. Малко след това чу как отваря и затваря входната врата.

Стана, отиде до парапета на терасата и се опита да си я представи как върви из къщата. Първо в кухнята. Да, лампата светна и той я видя да минава край прозореца. Може би си правеше чай, или пък си сипваше чаша вино.

След малко лампата изгасна и Бун я последва наум. Нагоре по стълбите. Още една светлина, ала му се стори, че това бе свещ, а не лампа. Малко по-късно се чу тиха музика. Мелодия на арфа — повтаряща се, романтична и някак тъжна.

За кратко, съвсем за кратко фигурата ѝ се очерта в светлината на прозореца. Той видя съвсем ясно стройния женски силует, който си сваляше ризата.

Бун припряно отпи от брендито и отвърна поглед. Колкото и да се изкушаваше, нямаше да се принизи дотам да надзърта през прозореца ѝ. Обаче страшно му се допуши и с извинения към дъщеря си извади от джоба си цигара.

Димът замъгли въздуха и успокои нервите му. Той се отдаде на удоволствието от звуците на арфата.

Мина много време, преди да влезе отново в къщата и да заспи под ромона на тихия дъждец и със спомените за носещата се с морския бриз мелодия.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Улицата бе оживяла от звуци — бърбенето на хората, които се разхождаха или бързаха, бодрото звънче на някой туристически велосипед, крясъците на вездесъщите чайки, просещи храна. Ана обичаше тълпите и шума, както обичаше и спокойствието и тишината на задния си двор.

Тя търпеливо се носеше по потока на неделното движение. При първото си минаване покрай магазина на Моргана се примири с факта, че прекрасният ден бе извел навън тълпи от туристи и местни жители. Би било невероятен шанс да се намери място за паркиране. Вместо да се ядосва, докато търси къде да спре на улицата, Ана остави колата на три преки от магазина.

Докато излизаше да отвори багажника си, чу хленченето на кисело дете и разстроеното мърморене на отегчени родители.

— Ако не престанеш още сега, няма да получиш съвсем нищо. Говоря сериозно, Тимъти. Вече прекали. А сега тръгвай.

Отговорът на детето на този ултиматум бе да се плъосне на паркинга, докато майка му безрезултатно дърпаше омекналите му ръчички. Ана прехапа устни да не се разсмее, но явно младите родители не виждаха нищо смешно. Ръцете им бяха пълни с кутии, а лицата им бяха като буреносни облаци.

Тимъти, помисли Ана, сега щеше да изяде боя, макар че едва ли от това щеше да стане по-сговорчив. Таткото бутна своите пакети в ръцете на майката и се наведе със строго стиснати устни.

Това беше дреболия, а те всички бяха толкова уморени и нещастни. Тя направи връзка първо с бащата и усети любовта, гнева и мрачното объркване. После с детето — смут, умора и мъка по големия плюшен слон, който бе видял на витрината на един магазин, ала му бе отказан.

Ана затвори очи. Ръката на таткото замахна да шляпне издутото от пелената дупе на момченцето. Детето пое дъх, готово да запици пронизително заради това унижение.

Внезапно бащата въздъхна и отпусна ръка. Тимъти вдигна зачервеното си и обляно в сълзи лице и се огледа предпазливо. Бащата се приведе и протегна ръце.

— Май сме уморени, а?

Хлипайки, Тимъти се сгуши в тях и облегна натежалата си главица на рамото на татко.

— Жаден.

— Добре, шампионе. — Ръката на бащата отново се насочи към дупето му, но този път не за да го удари, а за да го погали успокоително. Той се усмихна окуражително на жена си, чиито очи бяха плувнали в сълзи. — Хайде да пийнем по едно хубаво студено питие. На него просто му се спи.

Ана се усмихна и отключи багажника. Семейните почивки, помисли си, не бяха само удоволствие и веселба. Следващия път, когато щяха да се озъбят един срещу друг, тя нямаше да е наблизо да им помогне. Сигурно всичко щяха да объркат без нея.

Метна чантата зад гърба си и започна да разтоварва кутиите, които носеше за магазина на Моргана. Бяха шест, пълни с торбички с ароматни листа, бурканчета с масла и кремове, пликчета за ароматизиране на бельо, атлазени възглавници, както и специалните поръчки — от тонизиращи води до индивидуални парфюми.

Замисли се дали да не направи два курса, прецени разстоянието и реши, че ако внимателно крепи товара си, ще успее и наведнъж.

Натовари се и едва успя да захлопне капака на багажника с лакът. Прекоси паркинга и още преди да стигне до втората пресечка, започна да се укорява.

Защо винаги правеше така? Два приятни курса бяха по-добри от един труден. Не защото кутиите бяха тежки — макар че си бяха и тежки — а просто защото бяха неудобни за носене, а тротоарът бе претъпкан. Пък и косата непрекъснато ѝ падаше в очите. С бързо танцово движение едва успя да избегне сблъсъка с момче и момиче в двуместна спортна кола.

— Имаш ли нужда от помощ?

Ана се обърна, раздразнена и от себе си, и от безотговорните шофьори. Беше Бун, особено хубав с широките си памучни панталони и риза. Джеси, яхнала раменете му, се смееше и пляскаше с ръце.

— Возихме се на въртележка и ядохме сладолед и те видяхме.

— Май пак си се претоварила — забеляза Бун.

— Те не са тежки.

Той потупа Джеси по крака и тя, приела сигнала, започна да се спуска по гърба му.

— Няма нужда. — Знаеше, че бе глупаво да отказва помощ, когато наистина ѝ трябва, ала доста успешно бе избягвала Бун през по-голямата част от седмицата. И бе успяла — почти също толкова добре — да избягва да мисли за него. — Не искам заради мен да се отклонявате от пътя си.

— Нямаме никаква определена посока, нали, Джеси?

— Ъ-хъ. Просто се шляем. Днес е почивният ни ден.

Ана не можа да не се усмихне, както не можа да не допусне в очите ѝ да се прокрадне предпазливост, когато погледна отново към Бун. Той, разбира се, гледаше към нея, с този негов смущаващ поглед, който сякаш я пронизваше. Играещата на устните му усмивка изразяваше не толкова веселост, колкото предизвикателство.

— Не отивам далеч — започна тя и едва сграбчи един пакет, който бе започнал да се изплъзва. — Мога съвсем...

— Прекрасно! — Без да обръща внимание на възраженията ѝ, Бун прехвърли кутиите от нейните ръце в своите. Не отместваше поглед от очите ѝ. — За какво са съседите?

— Аз мога да нося една! — заподскача Джеси, горяща от желание да помогне. — Мога!

— Благодаря ти. — Ана ѝ подаде най-леката кутия. — Аз отивам две пресечки по-нататък, до магазина на братовчедка ми.

— Тя има ли вече бебета? — попита Джеси.

— Не още.

— Аз питах татко как така тя има там вътре две бебета, а той каза, че понякога има двойна любов.

Каква защита можеше да има човек срещу такъв мъж? Когато срещна погледа му, очите ѝ бяха топли.

— Да, понякога има. Ти изглежда винаги намираш правилния отговор — прошепна му Ана.

— Не винаги. — Бун не бе сигурен дали чувства облекчение или раздражение, задето ръцете му бяха заети с кутиите. Ако бяха свободни, щеше да изпита непреодолимото желание да я докосне. —

Просто всеки път търсиш кой е най-добрият отговор. Къде се кри досега, Анастасия?

— Да се крия ли? — Топлотата изчезна от очите ѝ.

— От дни не съм те виждал на двора. Не ми изглеждаше като човек, който би се уплашил толкова лесно.

Тя преглътна по-острия отговор само защото точно пред тях подскачаше Джеси.

— Не разбирам за какво говориш. Имах работа. Всъщност доста работа, ако те интересува. — Ана кимна към кутиите. — Ти носиш част от нея.

— Така ли? В такъв случай се радвам, че не почуках на вратата ти под предлог, че искам назаем чаша захар. Едва не го направих, но щеше да е много очевидно.

Тя му хвърли един кос поглед.

— Благодарна съм ти за въздържаността.

— Има защо.

Ана само отметна косата от очите си и извика на Джеси:

— Насам, за да минем отзад. В събота обикновено има много хора — обясни тя на Бун. — Не искам да минаваме през магазина и да пречим на клиентите.

— Какво всъщност продава братовчедка ти?

— Това-онова — усмихна се отново Ана. — Струва ми се, че нейните стоки ще ти се сторят особено интересни. Стигнахме. — Тя кимна към една врата, пред която бяха наредени саксии с кръвавочервено мушкато. — Можеш ли да отвориш, Джесика?

— Добре. — Както винаги нетърпелива да види какво има от другата страна, Джеси отвори и изписка: — О, татко, гледай! — Остави кутиите на първото попаднало ѝ място и се хвърли към голямата бяла котка, която се чистеше на масата.

— Джесика! — Гласът му бе рязък и твърд и я спря напред крачка. — Какво съм ти казвал за непознатите животни?

— Но, татко, той е толкова хубав!

— Тя — поправи я Ана и остави кутиите. — И баща ти е прав. Не всички животни обичат малки момиченца.

Джеси пръстите я сърбяха да погали гъстата бяла козина.

— А тя?

— Понякога Луна не обича никого — засмя се Ана и почеса котката зад ушите. — Ала ако си много възпитана и я погалиш, когато тя ти даде кралското си благоволение, ще се разберете. — Усмихна се успокоително на Бун: — Луна няма да я одраска. Като ѝ омръзне, просто ще си отиде.

Но явно Луна бе в настроение да ѝ обръщат внимание. Тя отиде до края на масата и отърка глава в протегнатата ръка на Джеси.

— Тя ме харесва! — засия Джеси. — Виждаш ли, татко, харесва ме.

— Да, виждам.

— Моргана обикновено държи тук студени напитки. — Ана отвори малкия хладилник. — Искаш ли нещо?

— Да. — Всъщност не беше жаден, ала предложението му даваше възможност да се забави още малко. Облегна се на плота в кухненския бокс, докато Ана извади чашите. — Там ли е магазинът? — кимна той към вратата.

— Да. А нататък е складът. Голяма част от нещата, които Моргана продава, са единствени екземпляри, така че тя не държи много инвентар.

Бун протегна ръка над рамото на Ана и посочи тънките листчета на розмарина на перваза на прозореца:

— И Моргана ли се занимава с такива неща?

Ана се опита да не обръща внимание, че тялото му докосва нейното. Усещаше от него дъх на море. Сигурно двамата с Джеси бяха ходили да хранят чайките.

— С какви неща?

— Билки и тъй нататък.

— Може и така да се каже. — Тя се обърна, като очакваше, че той ще е много близо, и блъсна чашата в гърдите му. — Безалкохолна бира.

— Страхотно! — Знаеше, че не бе особено честно и може би не бе разумно, но взе чашата и остана точно където си беше. Ана трябваше да отметне глава назад, за да го погледне в очите. — Това може да се окаже добро хоби за нас с Джеси. Ще ни покажеш ли как се отглеждат?

— Не е по-различно от отглеждането на което и да е живо нещо. — Струваше ѝ много усилия да говори спокойно, когато дишаше

толкова трудно. — Грижи, внимание и любов. Застанал си на пътя ми, Бун.

— Надявам се. — Гледайки я настойчиво, той вдигна ръка към бузата ѝ. — Анастасия, мисля, че ние наистина трябва да...

— Разбрахме се, миличка — долетя един доволен глас през отварящата се врата. — На всеки два часа по петнайсет минути седене.

— Ставаш смешен. За Бога, държиш се така, сякаш аз съм единствената бременна жена в света. — Моргана въздъхна и влезе в задната стаичка. Като видя там тримата и особено как Бун бе притиснал братовчедка ѝ до плота, вдигна вежди.

— Ти си единствената бременна жена в моя свят. — Наш спря напред дума. — Хей, Ана, точно ти ми трябваш, за да убедиш Моргана да не се пресилва. Сега, като си тук, аз мога... — Погледна към мъжа до Ана, после отново към нея, за да фокусира погледа си. — Бун? Не може да бъде! — Прекоси стаята, стисна ръката на Бун и го потупа по гърба като типично мъжко приветствие. — Какво правиш тук?

— Май че доставям стока. — Той се засмя и силно раздруса ръката на Наш. — Ами ти?

— Опитвам се да поддържам жена си във форма. Господи, колко време мина? Четири години?

— Там някъде.

Моргана скръсти ръце на корема си.

— Доколкото разбирам, вие двамата се познавате.

— Разбира се. Запознахме се на една писателска конференция. Трябва да беше преди десет години, а? Не съм те виждал от... — От погребението на Алис, изведнъж си спомни Наш. Спомни си и отчаянието и неверието в очите на Бун, докато стоеше до гроба на жена си. — Как си?

— Добре. — Бун го разбра и се усмихна. — Ние сме добре.

— Хубаво. — Наш стисна рамото му и се обърна към Джеси: — Ти трябва да си Джесика.

— Аха — засия тя, винаги щастлива да се запознае с нов човек. — А ти кой си?

— Аз съм Наш. — Той се приближи до нея и се наведе. Освен очите, които бяха от Бун, тя бе копие на Алис — красива, ярка, прилична на самодива. Протегна официално ръка: — Приятно ми е да се запознаем.

Момиченцето прихна и стисна ръката му.

— Ти ли сложи бебетата в Моргана?

За негова чест той онемя само за миг.

— Аз, признавам си! — Вдигна я със смях. — Ала ще оставя на Ана да ги извади оттам. — Е, какво правите вие двамата в Монтъррей?

— Ние сега живеем тук — обясни Джеси. — Точно до Ана.

— Без майтап? — обърна се Наш към Бун. — Откога?

— Малко повече от седмица. Чух, че си се преместил тук и смятах да те потърся, като се оправя. Но не предполагах, че си женен за братовчедката на моята съседка.

— Светът е малък и забавен, нали? — забеляза Моргана и наклони глава към Ана. Не й бе убягнало, че братовчедка й не бе проронила и дума. — Тъй като никой няма намерение да ме представи, аз съм Моргана.

— Извинявай — сети се Наш и залюля Джеси на коленете си. — Седни.

— Аз съм съвсем...

— Седни — обади се и Ана и й поднесе стол.

— Числено превъзходство — въздъхна Моргана и седна. — Харесва ли ви в Монтъррей?

— Много — отговори Бун и погледът му се плъзна към Ана. — Повече, отколкото очаквах.

— Обичам да получавам повече, отколкото очаквам — засмя се Моргана и се потупа по корема. — Скоро всички ще се съберем заедно, така че ще можете да ми разкажете неща, които Наш не иска да знам.

— С удоволствие.

— Миличка, знаеш, че съм като разтворена книга. — Наш целуна жена си по върха на главата и намигна на Ана: — Това ли са нещата, които чакаше Моргана?

— Да, всичките. — Ана се обърна към кутиите. Имаше нужда ръцете й да са заети с нещо. — Ще ги разопаковам вместо теб, Моргана. Искам да опиташ този нов лосион за тяло от виолетки, преди да го изложиш. Донесла съм ти и още шампоан от белонога.

— Сразена съм. — Тя взе от Ана шишенцето с лосиона и го отвори. — Добър аромат. — Капна малко на обратната страна на ръката си и го втри. — Добра консистенция.

— Виолетки и ирландски мъх, които ми изпрати татко. — Ана вдигна глава: — Наш, защо не покажеш магазина на Джеси и Бун?

— Добра идея. Мисля, че ще намериш много неща точно по твоята специалност — каза той на Бун и ги поведе към вратата.

Преди да излезе, Бун хвърли един поглед към Ана.

— Анастасия! — Почака я да вдигне поглед от кутиите. — Да не избягаш.

— Леле, леле, леле! — Моргана се облегна и се усмихна доволно като котка. — Направо ще падна.

Ана разкъса тиксото малко по-силно, отколкото бе нужно.

— От какво?

— От теб и твоя страхотен съсед, разбира се.

— Няма от какво да падаш.

— Скъпа, познавам те добре. Когато влязох в тази стая, ти бе толкова погълната от него, че и да бях извикала „торнадо“, нямаше да мигнеш.

Ана се зае да разопакова шишенцата.

— Не ставай смешна. Не си викала „торнадо“, откакто за пръв път гледахме „Магьосникът от Оз“.

— Ана — поде тихо, но твърдо Моргана. — Аз те обичам.

— Знам. И аз те обичам.

— Ти никога не си била нервна. Може би затова е толкова странно и съм толкова загрижена, че сега си така нервна.

— Не съм. — Тя чукна две шишенца едно в друго и трепна. — Добре, добре. Трябва да помисля върху това. — Обърна се изведнъж: — Той ме прави нервна и би било смешно да отричам, че точно това, че ме привлича, ме прави нервна. Просто трябва да помисля.

— Какво има да му мислиш?

— Как да се справя с това. Искам да кажа, с него. Нямам намерение да правя още една грешка, особено след като всичко, което правя, свързано с Бун, е свързано и с Джеси.

— О, миличка да не се влюбваш в него?

— Това е абсурд! — Ана малко късно осъзна, че такова яростно отрицание не може да се приеме на вяра. — Просто съм нервна, това е всичко. Никой мъж не ми е действал така от... — Никога. Никога досега и, тя се страхуваше, никога вече. — От много време. Просто трябва да помисля — повтори отново.

— Ана — протегна двете си ръце Моргана, — Себастиан и Мел след два дни се връщат от медения си месец. Защо не го помолиш да погледне? Ще се успокоиш, ако знаеш.

Ана решително поклати глава:

— Не. Не че не съм мислила за това. Каквото и да стане, както и да стане, искам да бъдем наравно. Ако знам, това би ми дало непочтено предимство пред Бун. Имам чувството, че и за двама ни ще е много важно да сме наравно.

— Ти си знаеш най-добре. Ала искам да ти кажа нещо като жена. — Устните ѝ трепнаха в усмивка. — Като вещица. Дали знаеш или не знаеш, няма никаква разлика, ако мъжът ти е грабнал сърцето. Изобщо никаква разлика.

Ана кимна:

— В такъв случай ще трябва да се погрижа да не ми грабва сърцето, преди да съм готова.

— Невероятно! — повтаряше Бун, обикаляйки из магазина. — Просто невероятно.

— И аз така си помислих първия път, когато влязох. — Наш взе един кристален жезъл с връх от аметист. — Хората от нашата професия си умират за такива неща.

— Вълшебни приказки — съгласи се Бун, пое жезъла и прекара пръст по бронзова статуетка на ръмжащ вълк. — Или окултизъм. И тънката граница между тях. Последният ти филм ми смрази кръвта, въпреки че ме разсмя.

— Хуморът в ужаса — усмихна се Наш.

— Никой не го прави по-добре. — Бун погледна към дъщеря си. Джеси се взираше в миниатюрен сребърен замък, ограден от стъкло, сияещо в цветовете на дъгата. Очите ѝ бяха разширени, ръцете ѝ скрити зад гърба. — Няма да си излезем оттук с празни ръце.

— Много е красива — забеляза Наш и, както често му се случваше, се запита какви ли ще бъдат децата, които скоро щеше да има.

— Прилича на майка си. — Бун забеляза въпроса и загрижеността в очите на приятеля си. — Скръбта преминава, Наш, независимо дали искаш или не. Алис бе прекрасна част от моя живот и

ми даде най-хубавото нещо в него. Благодарен съм за всеки миг, преживян с нея. — Остави жезъла. — Но бих искал да знам как ти, най-заклетият ерген в света, се оказа женен и бъдещ баща на близнаци.

— Исках да се махна от Лос Анджелис, ала все пак да съм наблизо. Малко след като пристигнах тук, трябваше да направя изследване върху един сценарий. Влязох в този магазин, а в него беше тя.

Не беше само това, разбира се. Имаше много повече. Но не бе негова работа да разказва на Бун за наследството на Донован. Дори ако той би му повярвал.

— Когато решиш да скочиш, скачаш надолу с главата.

— Ти също. Индиана е доста далеч оттук.

— Аз пък не исках да съм наблизо — намръщи се Бун. — Моите родители, родителите на Алис... Ние с Джеси бяхме започнали да се превръщаме в цел на живота им. Освен това ми се искаше промяна, и за двама ни.

— Съсед на Ана, а? — Наш присви очи. — Къщата от червено дърво, цялата в стъкло и тераси?

— Същата.

— Добър избор. — Той отново погледна към Джеси. Тя бе обиколила магазина и отново се бе върнала при замъка. Нито веднъж не бе помолила за него и от това откровеното желание в очите ѝ бе още по-изразително. — Ако ти не ѝ купиш този замък, аз ще ѝ го купя.

Когато Ана излезе да преподреди няколко рафта, на щанда освен сребърния замък бяха натрупани жезълът, еднометрова статуетка на крилата фея, в която и самата тя се бе загледала, кристален носорог, оловен магьосник с многостен в ръка и грозд кристали с размера на бейзболна топка.

— Слаби сме — погледна я Бун е виновна усмивка, когато Ана вдигна вежди. — Нямаме никаква воля.

— Но пък отличен вкус. — Тя прокара пръст по крилата на феята. — Прекрасна е, нали?

— Една от най-хубавите, които съм виждал. Реших да я сложа в кабинета си, за вдъхновение.

— Добра идея. — Ана се наведе над кашона с камъни за гадаене. — Малахит, за ясна мисъл. — Пръстите ѝ се плъзгаха по гладките камъни, опитваха, отхвърляха, избираха. — Содалит, успокоява смутения ум, лунен камък за чувствителност. Аметист, разбира се, за интуиция.

— Разбира се.

Тя не му обърна внимание.

— Кристал за всякакви хубави неща. — Наклони глава и го погледна изпитателно: — Джеси казва, че се опитваш да откажеш цигарите.

— Намалявам ги — сви рамене той.

Ана му подаде кристала:

— Дръж го в джоба си. Камъните са от фирмата.

Когато тя се обърна и продължи да реди пъстрите си шишенца, Бун взе кристала и го потърка с пръсти. Не можеше да му навреди.

Бун не вярваше във вълшебни кристали и в силата на камъните — макар че според него имаха интересни възможности. Трябваше освен това да признае, че изглеждаха добре в малката купа на бюрото му. Създават атмосфера, помисли той, както и гроздът от кристали, който бе купил, за да затиска с него хартиите си.

Като цяло, този следобед беше приятен по няколко причини. Двамата с Джеси си прекараха чудесно — возиха се на въртележка в „Емпориум“, играха на видеоигри, просто се разхождаха. Да налетят на Анастасия бе допълнителен плюс, реши Бун, въртейки в пръстите си лунния камък. А да срещне отново Наш, да открие, че живеят наблизко, бе направо златен шанс.

Бе му липсвала мъжката компания. Странно, не беше го забелязал, може би защото животът му през последните месеци бе много напрегнат — да планира преместването, да се премести, да се приспособи към новото място. А Наш, макар че тяхното приятелство през годините се поддържаше предимно с писма, бе точно този тип компания, който той предпочиташе — добродушен, почтен, с въображение.

Щеше да му е приятно да му даде някои съвети като на баща, щом се родят близнаците.

Да, реши Бун, загледан в блясъка на лунния камък на ярката лунна светлина, светът наистина бе малък и забавен.

Един от най-старите му приятели, женен за братовчедката на неговата съседка. Сега на Анастасия определено щеше да ѝ бъде трудно да го избягва.

А тя, каквото и да казваше, правеше точно това. Имаше чувството — и не можеше да не е поне малко доволен от това — че прави красивата девица нервна.

Бе почти забравил какво бе да ухажва жена, която реагира с плахо изчервяване, смут в очите и учестен пулс. Повечето от жените, с които си бе имал работа през последните две години, бяха красиви, изискани... И съвсем безопасни. Радваше се на компанията им, а и никога не бе преставал да се радва на женска компания. Ала нямаше борба, нямаше загадка, нямаше илюзии.

Сигурно все още го привличаха по-старомоден тип жени. Тип „рози и лунна светлина“, помисли той и се засмя. В този момент я видя и смехът замръзна в гърлото му.

Ана бе долу в градината си, вървеше, по-скоро се плъзгаше през сребрилата светлина, а сивият ѝ котарак ту се появяваше, ту се скриваше в сенките. Разпуснатата ѝ коса разпиляваше златен прах по раменете ѝ и по прозрачните ръкави на светлосинята ѝ мантия. Носеше кошница и Бун я чу как пее, докато режеше цветя и ги слагаше в нея.

Пееше стара песен, предавана от поколение на поколение. Отдавна минаваше полунощ и тя мислеше, че е сама и никой не я гледа. Първото пълнолуние през есента бе времето за жътва, както първото пълнолуние през пролетта бе време за сеитба.

Вече бе направила кръга за изчистване на земята. Поставяше цветята и билките в кошницата внимателно, сякаш бяха деца.

В очите ѝ имаше магия. В кръвта ѝ също.

— *Под луната, в светлина и в мрак тез цветя с очи, с ръце избирам аз. От заклинание да ги освободя. Както казвам, тъй да бъде на света.*

Береше ранилист и слънчоглед, изкопаваше корени на мандрагора, избираше вратига и балсам. Кошницата ставаше все по-тежка и уханна.

— *Таз нощ бери, а утре сей. Вземи само това, що от ръцете ти расте. Винаги помни какво започваш. Да помагаш, лошо да не сториш.*

Магията бе направена и Ана зарови лице в цветята, вдъхна мелодията на техния аромат.

— Чудех се дали си истинска.

Тя рязко вдигна глава и го видя — едва доловима сянка зад розовите храсти. Сянката пристъпи напред, влезе в градината, материализира се и се превърна в мъж.

Сърцето ѝ, което се бе качило в гърлото, бавно се върна на мястото си.

— Стресна ме.

— Извинявай. — Сигурно бе заради лунната светлина, помисли той, сигурно от това изглеждаше така очарователна... — Работих до късно, погледнах навън и те видях. Стори ми се, че е късно да се берат цветя.

— Луната свети силно. — Ана се усмихна. Не бе видял нищо, което за него не бе безопасно да види. — Не знаеш ли, че всичко, откъснато в светлината на пълната луна, е омагьосано?

Бун отвърна на усмивката ѝ:

— Имаш ли синя камбанка?

— Разбира се — засмя се тя. — Няма магическа градина без синя камбанка. Ако искаш, ще ти пресада в саксия.

— Рядко се отказвам от магия. — Вятърът развяваше косата ѝ. Той се поддаде на моментното изкушение, протегна ръка и хвана една шепа. Видя как усмивката в очите ѝ угасна, но от това, което се появи на нейно място, сърцето му запя.

— Трябва да се прибираш. Джеси е сама.

— Тя спи. — Бун се приближи, сякаш косата бе въже, привличащо го към нея. Сега бе в кръга, в магията, която бе направила. — Прозорците са отворени и ако ме извика, ще чуя.

— Късно е. — Ана стисна кошницата толкова силно, че ракилата се впи в кожата ѝ. — Аз искам да...

Той внимателно взе кошницата и я остави на земята.

— Аз също. — Отметна с другата си ръка косата от лицето ѝ. — Много искам. — Наведе устни към нейните. Тя потрепери и направи последен опит да се овладее:

— Бун, ако започнем нещо такова, можем да усложним нещата за всички нас.

— Може би ми е омръзнало нещата да са прости. — Ала отмести глава, съвсем малко, така че устните му докоснаха бузата ѝ. — Изненадан съм, че не знаеш, че когато един мъж види как една жена бере цветя на лунна светлина, няма друг избор, освен да я целуне.

Ана усети как коленете ѝ омекват. Отпусна се в прегръдките му.

— А тя няма друг избор, освен да иска той да я целуне. — Наведе назад глава и му предложи устните си.

Бун мислеше, че ще я приеме нежно. Сякаш нощта с ухания си бриз и сънливата музика на морето, плискащо се в скалите, призоваваше за това. Жената в ръцете му бе стройна като тръстика, тънката коприна на мантията ѝ студенееше върху топлата ѝ кадифена кожа. Но усети как потъва в меките ѝ страстни устни, докато ароматът ѝ изкусително витаеше около него, привлече я силно към себе си и я покори.

Изведнъж почувства отчаяна алчност. Никаква разумна мисъл не можеше да си проправи път през мъглата от чувственост, с която го обви. Прониза го остър глад и той изстена, ала само донякъде от удоволствие.

Болка. Усети пробождането на хилядократна болка. Не можеше да се отдръпне от нея, не можеше да спре устните си да търсят още. Страхуваше се, че ако я пусне, тя ще изчезне като дим и той никога, никога вече нямаше да се чувства така.

Ана не можеше да го успокои. Част от нея искаше да го погали и да му обещае, че всичко ще е наред, и за двамата. Но не можеше. Бун я опустошаваше. Независимо дали това беше собственото ѝ изнурително желание, ехото на неговото желание, просмукало се в нея или смесица от двете, резултатът бе пълна загуба на воля.

Тя знаеше, да, знаеше, че тази първа среща щеше да бъде дива и силна. Страхуваше се от нея и в същото време копнееше за нея. Сега вече бе преодоляла страха. И също като него не можеше да устои на съчетанието от болка и удоволствие.

Треперещите му пръсти се плъзнаха по лицето ѝ и се заровиха в косите ѝ. Тялото ѝ, тръпнещо от желание, се притисна към него. Задъхано прошепна името му.

Ала Бун я чу, чу я през пулсиращата в слепоочията му кръв, чу този тих, пресекващ звук. Тя трепереше — а може би това бе той? И

точно тази несигурност кой от двамата е по-зашеметен, го накара бавно, внимателно да се отдръпне.

Задържа я неподвижна, с ръце върху раменете ѝ, с очи, приковани към лицето ѝ. На лунната светлина Ана видя себе си в тях, потънала в това синьо море, потънала в него.

— Бун...

— Не още. — Трябваше му време, за да се опомни. Господи, та той едва не я погълна цялата! — Просто не още. — Без да се приближава, докосна устни до нейните, леко, в една дълга, тиха целувка, която разби и малкото останали ѝ защитни сили. — Не исках да ти причинявам болка.

— Не си. — Тя стисна устни и се опита да извиси гласа си над нивото на шепот. — Не ми причини болка. Зашемети ме.

— Мислех, че съм готов за това. — Плъзна длани по ръцете ѝ, преди да я пусне. — Не знам дали някой би могъл да е готов. — Не бе сигурен какво би се случило, ако отново я докоснеше, затова пъкна ръце в джобовете си. — Може би е заради лунната светлина, може би просто заради теб. Искам да съм честен с теб, Анастасия. Не знам как да се оправя с това.

— Е... — Тя обхвана с ръце раменете си. — Значи сме двама.

— Ако не беше Джеси, ти нямаше да се прибереш сама в тази къща. А аз не приемам лекомислено интимността.

Ана кимна, възвърнала малко самообладанието си:

— Ако не беше Джеси, може би щях да те помоля да останеш с мен тази нощ. — Пое дълбоко въздух. Знаеше, че бе важно да бъде честна с него. Поне за това. — Щеше да си ми първият.

— Първият... — Ръцете му увиснаха безсилно. Сега чувстваше и мъничко страх, и невероятно вълнение при мисълта за нейната невинност. — Боже мой!

— Не ме е срам от това — вдигна глава тя.

— Не, нямах предвид... — Не намери думи и я погали по косата. Невинна. Златокоса девица с тънка синя мантия и цветя в краката ѝ. И на това трябваше да устои и да си отиде сам! — Сигурно нямаш представа какво значи това за един мъж.

— Не съвсем, защото не съм мъж. — Ана се наведе да вземе кошницата. — Но знам много добре какво значи за една жена да осъзнава, че скоро може да се отдаде за пръв път. Затова ми се струва,

че и на двамата ни е нужно трезво да помислим. — Усмихна се, или поне се опита. — А е много трудно да се мисли трезво след полунощ, когато луната е пълна и цветята прецъфтяват. Ще ти кажа лека нощ, Бун.

— Ана... — Той докосна рамото ѝ, ала не задържа ръката си там. — Нищо няма да се случи, преди да си готова.

Тя поклати глава:

— Ще се случи. Но нищо няма да се случи, преди да е писано.

Втурна се към къщата с развяваща се около нея мантия.

ПЕТА ГЛАВА

Сънят дълго не идваше. Бун никога не се бе въртял и мятал толкова в леглото, вторачен в тавана. Видя как лунната светлина угасва в последната дълбока тъмнина преди изгрева.

Сега, когато слънцето струеше през прозореца, той бе проснат по очи и дълбоко спеше. В съня си бе вдигнал Ана на ръце и я носеше по широко извито стълбище от бял мрамор. На върха, издигащ се над пухкави облаци, имаше огромно легло, потънало във водопади от бели атлазени завивки. Стотици дълги тънки свещи горяха с мека светлина. Усещаше аромата им — лекия дъх на ванилия, загадъчния мирис на жасмин. И нейния — този тихо сексапилен аромат, който навсякъде вървеше с нея.

Тя се усмихна. Коси като слънчева светлина. Очи като дим. Когато я остави на леглото, потънаха сякаш в самите облаци. Чуваше се мелодия на арфа, романтична като сълза, и шепот, не по-силен от диханието на облаците.

Ръцете ѝ се вдигнаха, обвиха се около него и те заплуваха като духове в някаква фантазия, свързани от нуждата, знанието и непоносимата сладост на тази първа безкрайна целувка. Устните ѝ се плъзнаха по неговите, спряха се и Ана прошепна...

— Татко!

Дъщеря му се стовари с трясък на гърба му. Бун се събуди рязко и изръмжа нечленоразделно. В отговор тя прихна и бързо се наведе да го млясне по наболата буза.

— Татко, събуди се! Приготвила съм ти закуска.

— Закуска... — Той изръмжа във възглавницата, мъчейки се да се отърси от съня. — Колко е часът?

— Малката стрелка е на десет, а голямата на три. Направих препечен хляб с канела и сипах портокалов сок в малки чашки.

Бун отново изръмжа, претърколи се и я погледна с подутите си още очи. Джеси бе ярка като слънчев лъч в розовата си памучни риза и шорти. Бе се закопчала накриво, но се бе сресала.

— Откога си станала?

— От цели часове. Пуснах Дейзи навън и ѝ дадох закуска. И се облякох съвсем сама и си измих зъбите и гледах анимационни филмчета. После огладнях и направих закуска.

— Много работа си имала.

— Ъ-хъ. И бях съвсем тиха, да не те събудя в деня за успиване.

— Съвсем тиха беше — съгласи се той и протегна ръце да оправи копчетата ѝ. — Мисля, че заслужаваш награда.

— Каква? — светнаха очите ѝ. — Какво ще получа?

— Какво ще кажеш за едно розово коремче? — Изтърколи се с нея на леглото и започна да я бори, докато тя пицеше и се извиваше. Остави я да го победи, като се престори на изтощен. — Много си силна като за мен.

— Това е щото ям зеленчуци. Ти не ядеш.

— Ям малко.

— Ами, почти никак.

— Когато станеш на тридесет и три години, и ти няма да трябва да ядеш брюкселско зеле.

— Да, ама аз го обичам.

— Само защото съм добър готвач — засмя се Бун. — Майка ми никак не я биваше.

— Тя сега хич и не готви. — Джеси изписа с пръст името си на гърба му. — Те с дядо Сойър винаги ядат навън.

— Това е защото дядо Сойър не е глупак. — Току-що бе забелязал, че тя не произнася добре буквата „с“. Трябваше да поработят върху това.

— Ти каза, че днес може да се обадим на баба и дядо Сойър, и на Нана и Поп. Може ли?

— Разбира се, след два часа. — Обърна се към нея и я погледна изпитателно: — Липсват ли ти?

— Да-а. — Прехапала език, започна да пише на гърдите му „Сойър“. — Смешно, че не са тук. Ще ни дойдат ли на гости?

— Разбира се. — В него се събуди чувството за вина, неотменна част от родителството. — Искат ли ти се да бяхме останали в Индиана?

— В никакъв случай! — Очите ѝ се разшириха. — Там го нямахме плажа, и тюлените, и голямата въртележка в града, и Ана в съседната къща. Това е най-хубавото място на света.

— И на мен ми харесва. — Той седна и я целуна по челото. — А сега бягай, за да се облека.

— Нали ще дойдеш направо долу на закуска? — попита тя и се смъкна от леглото.

— Абсолютно. Толкова съм гладен, че мога да изям цял препечен хляб с канела.

Джеси се втурна доволна към вратата.

— Веднага ще направя още.

Бун знаеше, че ще приеме думите му буквално и наистина ще препече цял хляб, затова набързо взе душ, реши да не се бръсне и навлече едни бермуди и тениска, които отдавна трябваше да са станали на парцали.

Опитваше се да не мисли за съня. В края на краищата, той лесно можеше да се изтълкува. Желаше Ана — тук нямаше нужда от никакво прозрение. А бялото бе очевидно символ на невинността ѝ.

Това го плашеше до смърт.

Джеси бе в кухнята и припряно мажеше с масло поредната филийка. Вече имаше пълна чиния, повечето прегорени. Навсякъде се носеше миризма на канела.

Бун сложи кафето, преди да си отчупи едно парче. Беше студено, твърдо и наръсено неравномерно с канела и захар. Явно Джеси бе наследила готварските способности на баба си Сойър.

— Страхотни са — заяви той и смело преглътна. — Любимата ми неделна закуска.

— Може ли Дейзи да опита малко?

Бун отново погледна към купчината филии, после към кучето с повесен до земята език. Ако имаше късмет, може би щеше да успее да му пробута половината си любима неделна закуска.

— Мисля, че може. — Наведе се и поднесе втората хапка пред носа му. — Седни — заповяда той с твърдия глас, препоръчван в книгите за дресировка на кучета.

Дейзи продължи да размахва опашка, повесила език.

— Дейзи, седни! — Побутна задницата ѝ. Дейзи седна за миг, после скочи на четирите си лапи. — Не — отдръпна Бун парчето хляб и повтори командата. След пет мъчителни минути, през които се стараше да не си спомня колко лесно бе това за Ана, успя да задържи кучето седнало. Дейзи погълна хляба, доволна от себе си.

— Тя го направи, татко!

— Почти. — Той стана да си сипе кафе. — След малко ще я изведем навън и ще проведем един истински урок.

— Добре. — Дейзи щастливо задъвка филийката си. — Може би гостенинът на Ана ще си е отишъл и тя ще ни помогне.

— Гостенин ли? — попита Бун и протегна ръка към чашата.

— Видях я отвън с един мъж. Ана много го прегърна и целуна и така нататък.

— Тя... — Чашата задрънча на масата.

— Омекнали са ти пръстите — забеляза Джеси с усмивка.

— Да — съгласи се той, без да се обръща към нея, изправи чашата и наля кафето. — Какъв... Ъ-ъ-ъ... Какъв мъж? — Мислеше си, че гласът му е съвсем безстрастен — поне колкото да заблуди едно шестгодишно дете.

— Един много висок мъж с черна коса. Те се смееха и се държаха за ръце. Може да е приятелят ѝ.

— Приятелят ѝ — повтори Бун през зъби.

— Какво има, татко?

— Нищо. Кафето ми пари. — За ръце се държали, значи. Целували се. Трябваше да погледне лично това приятелче. — Джес, какво ще кажеш да излезем на терасата? Да видим дали ще успеем да накараме Дейзи пак да седне.

— Добре. — Джеси запя новата песен, която бе научила в училище, и събра филийките. — Обичам да ям навън. Хубаво е.

— Да, хубаво е. — Когато излязоха, той не седна, а се изправи до парапета с чашата кафе в ръка. В съседния двор не се виждаше никой и това бе още по-лошо. Така си представяше какво могат да правят вътре Ана и нейният висок чернокос приятел.

Сами.

Изяде още три хапки, преглъщайки ги с черно кафе, докато си представяше какво ще каже на госпожица Анастасия Донован следващия път, когато я види.

Ако си въобразяваше, че може вечерта да се целува с него до полуда, а на сутринта да кокетничи с някакъв непознат, много се лъжеше. Щеше да ѝ покаже колко само се лъже. В мига, в който я хванеше, щеше да...

— Ана! — развика се Джеси, скочи на пейката и размаха ръце. — Ана, здрасти!

Докато Бун я наблюдаваше през присвити очи, Ана погледна към тях. Стори му се, че ръката ѝ се поколеба, преди да отвърне на поздрава, а усмивката ѝ бе насилена.

Разбира се, помисли той и пийна още кафе. И аз бих бил нервен, ако в къщата ми имаше непознат мъж.

— Може ли да ѝ кажа какво направи Дейзи? Може ли, татко?

— Да. — Със строга усмивка остави чашата на парапета. — Кажи ѝ.

Джеси грабна още няколко филийки и се спусна по стълбите, викайки на Дейзи да дойде с нея, а на Ана да не се прибира.

Бун изчака, докато видя мъжа, който се приближи към Ана. Наистина бе висок, забеляза той с известно възмущение, над метър и деветдесет. Косата му наистина бе черна и достатъчно дълга, за да се извива върху яката и да се развява от бриза — романтично, както според него би помислила една жена. Изглеждаше загорял, стегнат и елегантен. А когато непознатият преметна ръка около раменете на Ана, сякаш там ѝ беше мястото, Бун въздъхна през зъби.

Ще видим тази работа, реши той и заслиза по стълбите, пъхнал ръце в джобовете си. Просто ще видим.

Докато стигна до живия розов плет, Джеси вече разказваше за Дейзи, а Ана се смееше, обвила интимно ръка около кръста на непознатия.

— И аз бих седнал, ако някой ще ми даде препечена филийка с канела — каза мъжът и намигна на Ана.

— Ти би седнал, ако някой ти даде каквото и да е за ядене — забеляза тя и леко го стисна, преди да забележи Бун до плета. — О! — Усети как бузите ѝ пламват. — Добро утро.

— Как е? — Той бавно ѝ кимна, после погледът му подозрително се насочи към мъжа до нея. — Не искахме да ти пречим, докато имаш... гости.

— Не, няма нищо, аз... — Ана спря, смутена и обърквана от напрежението, звънтящо във въздуха. — Себастиан, това е бащата на Джеси, Бун Сойър. Бун, запознай се с моя братовчед, Себастиан Донован.

— Братовчед? — повтори Бун, а Себастиан не си направи труда дори да се опита да сдържи усмивката, която се разля по лицето му.

— Имам късмет, че бързо ни представи, Ана — обади се той. — Харесвам си носата точно какъвто е. — Протегна ръка: — Приятно ми е. Ана ми каза, че има нови съседи.

— Той е братовчедът, който има коне, татко.

— Помня. — Бун откри, че ръкостискането на Себастиан е здраво и силно. Може би щеше да му хареса, ако не беше присмехулното пламъче в очите на мъжа.

— Вие наскоро сте се оженили, нали?

— Наистина. Моята... — Входната врата се затръшна и той се обърна. — А, ето я и нея. Радост за сърцето ми.

Излезе висока стройна жена с къса рошава коса и прашни обувки.

— Млъквай, Донован!

— Моята скромна невяста. — Явно двамата се шегуваха един с друг. Той взе ръката на жена си и я целуна. — Съседите на Ана, Бун и Джеси Сойър. Моята единствена любов. Мери Елън.

— Мел — поправи го тя бързо. — Донован е единственият, който има търпението да ме нарича Мери Елън. Страхотна къща — добави тя и кимна към съседната сграда.

— Доколкото знам, господин Сойър пише приказки и детски книжки, като леля Брина.

— О, наистина ли? Страхотно! — Тя се усмихна на Джеси: — Обзалагам се, че това ти харесва.

— Той пише най-хубавите приказки на света. А това е Дейзи. Ние я научихме да сяда. Може ли да дойда да видя вашите коне?

— Разбира се. — Мел се наведе да погали кученцето.

Докато Мел и Джеси се впуснаха в разговор за коне и кучета, Себастиан отново насочи вниманието си към Бун.

— Имате прекрасна къща. — Всъщност и той се бе замислял да я купи. В очите му отново проблесна смях: — Отлично разположение.

— На нас ни харесва. — Бун реши, че е глупаво да се прави, че не разбира намека. — Много ни харесва. — Демонстративно прекара пръст по бузата на Ана. — Тази сутрин изглеждаш малко бледа, Анастасия.

— Нищо ми няма. — Тя успяваше да говори спокойно, въпреки че много добре знаеше колко лесно може Себастиан да прочете мислите ѝ. Вече усещаше как внимателно се опитва и бе сигурна, че си пъха носа в мозъка на Бун. — Извинявай, обещах на Себастиан да му дам малко глог.

— Снощи не си ли набрала?

Очите ѝ срещнаха погледа му и го задържаха.

— Това ми трябва за друго.

— Няма да ти пречим. Хайде, Джес. — Той хвана ръката на дъщеря си. — Радвам се, че се запознах с вас. До скоро виждане, Ана.

Себастиан бе достатъчно тактичен да изчака, докато Бун се отдалечи достатъчно, така че да не чува.

— И какво... Заминавам за две седмици, и виж в какви неприятности си затънала.

— Не ставай смешен. — Ана обърна глава и се загледа в глога. — Нямам никакви неприятности.

— Скъпа моя Ана, преди да ме представиш като свой братовчед, твоят приятел и съсед беше готов да ми пререже гърлото.

— Аз щях да те пазя — заяви Мел сериозно.

— Моята героиня!

— Освен това — продължи Мел, — на мен ми се стори, че той по-скоро имаше желание да измъкне Ана за косите, вместо да се занимава с теб.

— И двамата говорите абсурдни неща. — Без да вдига поглед, тя започна да бере глогинки. — Той е много симпатичен човек.

— Сигурен съм — измърмори Себастиан. — Но, виждаш ли, мъжете обичат да си пазят територията — което, разбира се, за една жена е непонятно.

— Ох, моля ти се! — Мел го смушка с лакът в ребрата.

— Фактите са си факти, мила моя Мери Елън. Аз бях навлязъл в неговата територия. Или поне той така си въобразяваше. Естествено, аз нямаше да си помисля нищо хубаво за него, ако не се бе опитал да я защити.

— Естествено — произнесе Мел сухо.

— Каж ми, Ана, какви точно са отношенията ти с него?

— Това не е твоя работа. — Тя се изправи, продължавайки сръчно да обира глога. — И бих ти била благодарна, братовчедо, ако не

си пъхаш носа в това. Много добре знам, че се опитваше.

— И затова ти ме блокира. Виж, твоят съсед не успя.

— Това е грубо — прошепна Ана. — Грубо и безскрупулно е да се ровиш в съзнанието на хората за собствено удоволствие.

— Той обича да се перчи — обади се Мел съчувствено.

— Не е честно! — възмутено тръсна глава Себастиан. — Аз никога не си пъхам носа и не се ровя в съзнанието на хората за собствено удоволствие. Аз винаги имам причина да го правя. В конкретния случай, тъй като съм единственият ти роднина от мъжки пол на този континент, смятам за свой дълг да проуча положението и действащите лица.

Мел успя само да завърти очи, а Ана настръхна:

— Така ли? — Със светнали очи заби пръст в гърдите му: — Искам да изясним едно нещо. Това, че съм жена, не означава, че имам нужда от защита, опека или каквото и да е от някого от мъжки пол, роднина или не. Вече двадесет и седем години се оправям сама с живота си.

— Следващия месец ще станат двадесет и осем — подсказа ѝ услужливо Себастиан.

— И ще продължа да се оправям. Това, което е между Бун и мен...

— Аха! — вдигна той тържествуващо пръст. — Значи между вас наистина има нещо!

— Млъкни, Себастиан!

— Тя говори така само когато се чувства притисната до стената — обясни Себастиан на Мел. — Иначе обикновено е страшно мила и възпитана.

— Внимавай, иначе ще дам на Мел да сложи в супата ти една отвара, от която гласните ти струни ще замръзнат за цяла седмица.

— Ами? — Мел бе заинтригувана от идеята. — Може ли веднага да ми я дадеш?

— Да не мислиш, че много ще ти помогне, като само аз готвя? — напомни ѝ Себастиан и прегърна Ана: — Хайде, миличка, не се сърди. Трябва да се грижа за теб, това ми е работата.

— Няма за какво да се грижиш — отсече Ана, ала почувства, че омеква.

— Влюбена ли си в него?

Тя веднага се наежи:

— Честна дума, Себастиан, аз го познавам само от една седмица!

— Че какво значение има? — Той хвърли на Мел един многозначителен поглед през рамото ѝ. — На мен ми трябваше по-малко от седмица, за да разбера, че Мел ме подлудява. Разбира се, на нея ѝ трябваше повече време, за да разбере, че е лудо влюбена в мен. Но тя е много твърдоглава.

— Ще взема тази отвара — реши Мел.

Без да обръща внимание на заплахата, Себастиан отново се вгледа в Ана:

— Питам, защото той определено се интересува от теб не само като съсед. Ако искаш да знаеш, той...

— Достатъчно. Каквото и да си изровил от главата му, дръж си го за себе си. Сериозно говоря, Себастиан — прекъсна го тя, преди да е продължил. — Предпочитам да живея така, както аз го разбирам.

— Щом настояваш... — въздъхна той.

— Настоявам. А сега си вземи глога, върви си и се отдай на медения си месец.

— Това е най-доброто, което съм чула през целия ден. — Мел здраво хвана мъжа си за ръката и го задърпа: — Остави я на мира, Себастиан. Ана спокойно може да се справи сама с връзките си.

— А ако тя има връзка, би трябвало да знае...

— Вън! — Ана го изблъска със задавен смях. — Вън от двора ми! Имам си работа. Ако ми трябва психоаналитик, ще ти се обадя.

Той отстъпи и я целуна.

— Да видим какво ще направиш. — Хвана жена си под ръка и си тръгна. — Мисля, че ще се отбием да видим какво правят Моргана и Наш.

— Много хубаво. — Ана им хвърли един поглед през рамо. — Бих искала лично да чуя какво биха казали те за теб.

Себастиан се засмя и я прегърна:

— Ти си ми на сърце!

— Не, не съм. — Тя го целуна звучно. — Вече съм ти взела сърцето.

През следващите няколко дни Ана си намираше работа в къщата. Не че избягваше Бун — поне не много. Просто си имаше достатъчно работа. Оказа се, че лекарствените ѝ запаси опасно са намалели. Точно този ден ѝ се обади една клиентка от Кармел, която бе свършила еликсира си против ревматизъм. Ана имаше достатъчно, за да ѝ изпрати, ала това означаваше, че колкото бе възможно по-скоро трябваше да приготви още. И в момента на печката къкреше настойка от иглика.

В малката стаичка до кухнята бяха разположени колбите ѝ за дестилация, кондензаторите, горелките и бутилките, а до тях мускалите, сребърните чаши и свещите. За непосветения стаята би заприличала на малка химическа лаборатория. Но има огромна разлика между химията и алхимията. При алхимията има ритуал и педантично спазване на астрологичните периоди.

Всички цветя, корени и билки, които бе набрала на лунна светлина, бяха старателно измити с утринна роса. Другите, откъснати в различни фази на луната, вече бяха подготвени за специалните си приложения.

Сега трябваше да дестилира екстракт от мак и да изсуши хисоп за сироп от кашлица. Трябваше ѝ масло от салвия за един специален парфюм, а същото масло, смесено с лайкучка, щеше да приготви за вътрешна употреба. Трябваше да подготви настойки и отвари, масла и запарки.

Наистина имаше много работа, особено след като я бе докоснала магията на цветята, които бе набрала на лунна светлина. А освен това работата ѝ доставяше удоволствие — ароматите, изпълващи кухнята и кабинета ѝ, прелестните розови цветчета на цъфтящия майоран, тъмновиолетовите попадийки, слънчевите невени.

Те бяха прекрасни и тя никога не можеше да се въздържи да подреди част от тях във вази из къщата.

Докато опитваше разтвора от тинтява и се мръщеше на горчивия вкус, на вратата на верандата почука Бун.

— Този път наистина ми трябва захар — каза ѝ той с очарователна си усмивка, от която сърцето ѝ се разтуптя. — Тази седмица съм домакиня и за утре трябва да опека сладки.

Ана наведе глава и го погледна:

— Можеш да ги купиш.

— Къде се е чуло и видяло една истинска домакиня да поднесе на първокласници сладки от магазина? Една чаша ще ми свърши работа.

Тя си го представи как ги пече и се усмихна.

— Сигурно ще се намери една чаша. Влез. Само почакай да свърша.

— Мирише фантастично. — Той се наведе над една тенджерка, къкреща на котлона. — Какво правиш?

— Не пипай! — предупреди го Ана, преди да бе топнал пръст в тъмния стъклен тиган, изстиващ на плота. — Това е беладона. В тази форма е само за външно приложение.

— Беладона? — Бун свъси вежди. — Отрова ли приготвяш?

— Правя болкоуспокояващ лосион за невралгия и ревматизъм. И той не е отровен, ако се приготвя и употребява както трябва.

Бун се намръщи и погледна в стаята отзад, с химическото оборудване и връщците отвари.

— Не трябва ли да имаш някакво разрешително?

— Ако това ще те успокои, аз съм квалифициран билкар с диплома по фармация. — Избута ръката му от една тенджера. — А това не е за начинаещи.

— Да имаш нещо за безсъние? Освен беладона. Не се подигравам, питам сериозно.

Ана веднага се загрижи:

— Проблеми със съня ли имаш? Неспкоен ли си? — Вдигна ръка към челото му, ала замря, когато той хвана китката ѝ.

— Да, и на двата въпроса. И бих казал, че ти си и причината, и лекарството. — Поднесе ръката ѝ към устните си. — Може и да съм домакиня, но въпреки това съм мъж, Ана. И не мога да не мисля за теб. — Обърна дланта ѝ и притисна устни към вътрешната страна на китката, където вената бе започнала бясно да пулсира. — И не мога да не те желая.

— Съжалявам, ако заради мен нощите ти са неспокойни.

— Наистина ли? — вдигна вежди той.

Тя не успя съвсем да потисне усмивката си.

— Опитвам се. Трудно е да не се чувствам поласкана, че мислите за мен те държат буден. И е трудно да реша какво да правя. — Обърна

се да изключи котлона. — И аз се чувствам малко неспокойна. — Затвори очи, когато ръката му се спусна на рамото ѝ.

— Прави любов с мен. — Бун я целуна бързо по врата. — Няма да ти причиня болка, Ана.

Не нарочно, помисли тя. Никога. В него имаше толкова нежност. Ала нямаше ли двамата да си причинят болка един на друг, ако сега се поддадеше на онова, което искаше, на онова, от което се нуждаеше, и ако запазеше в тайна онази част от себе си, която я правеше това, което бе?

— За мен това е голяма стъпка, Бун.

— За мен също. — Той нежно я обърна с лице към себе си. — За мен не е съществувала никоя, откак Алис умря. През последните две години е имало една-две жени, но нито една от тях не е означавала нещо повече от запълване на физическата празнота. Не е имало нито една, с която да съм искал да прекарвам времето си, да говоря. Ти не си ми безразлична. — Наведе устните си към нейните, много внимателно, много леко. — Не знам как се случи толкова бързо, толкова силно, ала е така. Надявам се, че ми вярваш.

Дори без истинска връзка Ана не можеше да не го почувства. Кой знае защо, от това нещата ставаха още по-сложни.

— Вярвам ти.

— Много мислих. Както не можех да заспя, имах много време за мислене. — Бун разсеяно затъкна в косите ѝ една разхлабена фиба. — Онази нощ припирах и сигурно те стреснах.

— Не. — Тя сви рамене и се обърна, за да изсипе една от смеските си във вече надписаната бутилка. — Всъщност май че наистина ме стресна.

— Не знаех, че си... Ако си представях, че никога не си...

Ана с въздишка затвори шишето.

— Моята девственост е въпрос на мой личен избор, Бун, и това не е нещо, от което се притеснявам.

— Нямах предвид... — Той шумно въздъхна. — Ама и аз съм голяма работа.

Тя взе нова фуния, нова бутилка и отново наля.

— Нервен си.

С известно разочарование Бун забеляза, че ръцете ѝ не трепнаха, докато затваряше следващото шише.

— Мисля, че по-точно е да се каже „ужасен“. Бях груб с теб, а не трябваше. По много причини. Фактът, че си неопитна, е само една от тях.

— Не беше груб. — Ана продължаваше да работи, за да прикрие нервите си, които бяха опънати не по-малко от неговите. Докато трябваше да се съсредоточи върху това, което правеше, можеше поне да се преструва на спокойна и уверена в себе си. — Ти си страстен мъж. Това не е нещо, за което трябва да се извиняваш.

— Извинявам се, задето те насилвам. И за това, че дойдох тук днес с твърдото намерение да се държа приятно и спокойно, а отново те насилвам.

По устните ѝ затрептя усмивка.

— Това ли правиш?

— Казах си, че няма да те моля да си легнеш с мен, въпреки че искам. Щях да те поканя да прекараш малко време с мен. Да дойдеш с мен на вечеря, или да излезем заедно, или нещо такова, което хората правят, за да се опознаят по-добре.

— Да, бих искала да дойда с теб на вечеря, или да излезем заедно, или нещо такова.

— Добре. — Оказа се, че не било толкова трудно, реши той. — Може би в петък вечерта? Ще намеря кой да остане при Джеси. — Очите му потъмняха. — Някой, на когото мога да вярвам.

— Аз пък мислех, че ти ще стотвиш за нас с Джеси.

Камък падна от сърцето му.

— Нямах ли нищо против?

— Много ще ми бъде приятно.

— Добре тогава. — Бун обхвана с две ръце лицето ѝ. — Добре. — Целувката бе много сладка и ако му се струваше, че нещо в него ще се скъса, той си каза, че ще го издържи. — Петък.

Не ѝ бе трудно да се усмихне, въпреки че се чувстваше разтърсена като от леко земетресение.

— Аз ще донеса виното.

— Добре. — Искаше му се отново да я целуне, но се страхуваше да не я подплаши. — До петък.

— Бун! — спря го Ана, преди да е стигнал до вратата. — Не искаше ли захар?

Той се засмя:

— Излъгах те.

Тя присви очи:

— Значи тази седмица не си домакиня и няма да печеш сладки?

— Не, това беше вярно. Обаче в килера имам три килограма.

Хей, получи се! — Подсвирвайки си, Бун излезе от вратата.

ШЕСТА ГЛАВА

— Защо Ана още я няма? Кога ще дойде?

— Скоро — отговори Бун за десети път. Страхуваше се, че ще е твърде скоро. Изоставаше във всичко. В кухнята бе пълен хаос. Беше използвал прекалено много тигани. Но пък винаги правеше така. Не можеше да си представи как човек може да готви, без да използва всички тенджери, тигани и купи, които има.

Пилето по ловджийски миришеше много хубаво, ала съвсем не бе сигурен в резултата. Сигурно бе глупаво да опитва нова рецепта в такъв момент, но според него Ана заслужаваше нещо повече от обичайните петъчни филии с месо.

Джеси го подлудяваше, което рядко му се случваше. Бе превъзбудена от мисълта, че Ана ще дойде на гости и не го оставяше на мира, откак я докара от училище.

Дейзи бе избрала точно този ден, за да сдъвче възглавниците на неговото легло, така че бе изхабил голяма част от ценното си време в гонене на куче и перушини. Пералнята преля и наводни мокрото помещение. Той бе твърде много мъж, за да си помисли да извика майстор, така че сам разглоби машината и после я сглоби. Сега би трябвало да работи.

Обади се неговият посредник, за да му съобщи, че една голяма компания е решила да прави анимационен филм по книгата му „Третото пожелание за Миранда“. Във всеки друг момент това би била добра новина, ала сега се налагаше да вмести в графика си едно пътуване до Лос Анджелис.

Джеси бе решила, че иска да е Добрата фея и благородно му бе отредила ролята на учител на добри феи. Мисълта, че ще трябва да показва на цяло ято шест-седемгодишни момиченца как се правят кутии за бижута от картони за яйца смразяваше кръвта му. Може би, ако си признаеше липсата на мъжество, с доста находчивост би могъл да се отърве от това.

— Сигурен ли си, че ще дойде, татко? Сигурен ли си?

— Джесика! — Заплашителната нотка в гласа му бе достатъчна, за да затрепери долната ѝ устна. — Знаеш ли какво се случва с малките момиченца, които непрекъснато задават един и същ въпрос?

— Ъ-ъ-ъ...

— Продължавай по същия начин и ще разбереш. Иди виж Дейзи да не изяде мебелите.

— Страшно ли си ядосан на Дейзи?

— Да. А сега бягай, за да не си следващата. — Смекчи заповедта с нежно потупване по дупето ѝ: — Изчезвай, зверче, иначе ще те опържа в тигана за вечеря.

Две минути по-късно чу гюрултията, която показваше, че Джеси бе намерила Дейзи и сега двете се боричкаха. Писъците и лаят се забиваха като пирони в пулсиращите му от болка слепоочия.

Просто ми трябва един аспирин, помисли Бун, един-два часа тишина и почивка на Хавайските острови.

Тъкмо щеше да изреве, от което главата му сигурно щеше да се откъсне от раменете, и на вратата почука Ана.

— Здравсти. Много хубаво мирише.

Надяваше се да е така.

Тя изглеждаше не просто добре. Досега не я бе виждал с рокля, а тъмносинята копринена материя правеше чудеса със стройното ѝ тяло — например показваше гладките ѝ бели рамене под тънките презрамки. Точно под гърдите ѝ висеше гравирен златен амулет. Проблясващите в него кристали се отразяваха в обиците във формата на капка.

Ана се усмихна:

— Нали каза петък?

— Да. Петък.

— В такъв случай няма ли да ме поканиш?

— Ох, извинявай! — Господи, чувстваше се като развълнуван хлапак. Не, реши той, докато ѝ отваряше вратата откъм терасата. Никой хлапак не би могъл да е толкова развълнуван. — Малко съм объркан.

Тя огледа хаоса от чинии и купи и вдигна вежди:

— Виждам. Имаш ли нужда от помощ?

— Струва ми се, че вече съм овладял положението. — Пое бутилката, която Ана му подаде и забеляза, че на светлозеленото

стъкло има гравирани някакви символи, но няма етикет. — Домашно ли е?

— Да, баща ми го приготвя. Той... — Очите ѝ светнаха от смях. — Той е магьосник.

— Пригответно в замъка Донован?

— Всъщност, да. — Тя спря дотук и се насочи към печката, докато Бун вадеше чаши. — Този път няма ли го зайчето Бъни?

— Страх ме е, че Бъни загина при една катастрофа в умивалника. — Наля бистро златисто вино в кристалните чаши. — Не беше хубаво.

Ана се засмя и вдигна чаша:

— За съседите!

— За съседите — съгласи се Бун и се чукна. Кристалът иззвъня. — Ако всички те приличаха на теб, досега да не бях жив. — Отпи и вдигна вежди: — Следващия път ще пием за баща ти. Виното е невероятно.

— Може да се каже, едно от многото му любими занимания.

— От какво е направено?

— Ябълки, орлови нокти, звездна светлина. Ако искаш, можеш лично да му изкажеш одобрението си. Той и останалата част от семейството ми ще пристигнат за Деня на вси светии.

— Знам какво е това. Джеси се разкъсва между ролите на фея и на рок звезда. Значи твоите родители пътуват чак до Щатите за Деня на вси светии?

— Обикновено, да. Това е нещо като семейна традиция. — Вече не можеше да се въздържа и повдигна капака на тенджерата. — О, впечатлена съм!

— Това беше идеята. — Той също не можеше да се въздържа и посегна към косата ѝ. — Помниш ли приказката, която ти разказах, когато Дейзи те събори? Усещам, че трябва да я напиша. Толкова трябва, че съм оставил всичко друго.

— Приказката беше прекрасна.

— Нормално щях да я оставя да почака. Ала трябваше да знам защо жената е била затворена в замъка през всичките тези години. Дали е била омагьосана, или сама така е решила? Каква магия е накарала мъжа да се изкачи по оградата и да я намери?

— Това трябва ти да решиш.

— Не, това трябва да открия.

— Бун... — Тя хвана ръката му и бързо погледна надолу. — Какво е това?

— Просто си ожулих пръстите. — Стисна ръката си и сви рамене: — Докато оправях пералнята.

— Трябваше да прескочиш при мен, за да ги оправя. — Ана прекара пръсти по одраната кожа. Искаше ѝ се да е в състояние да я излекува. — Боли те...

Той понечи да отрече, после разбра грешката си.

— Когато Джеси се удари, винаги я целувам, за да ѝ мине.

— Една целувка прави чудеса — съгласи се тя и докосна раната с устни. За кратко, съвсем за кратко си позволи да осъществи връзка, за да се увери, че няма истинска болка или опасност от възпаление. Откри, че докато кокалчетата на пръстите просто смъдят, истински го измъчва пулсиращото в слепоочията му главоболие. За това поне би могла да му помогне.

С усмивка отметна косата от веждите му:

— Имал си прекалено много работа — да подредиш къщата, да пишеш своите приказки, да се безпокоиш дали правилно си решил да се преместите тук с Джеси.

— Не мислех, че съм толкова прозрачен.

— Това не е трудно да се види. — Ана започна да разтрива слепоочията му. — А сега всички тези тревоги да ми приготвиш вечеря.

— Аз исках...

— Знам. — Усети как болката избухна в нея. За да го разсее, докосна устните си до неговите, погълна болката и я остави бавно да се стопява. — Благодаря ти.

— За мен е удоволствие — прошепна Бун и се отдаде на целувката.

Ръцете ѝ се спуснаха от слепоочията му и се отпуснаха безсилно на раменете му. Бе много по-трудно да поеме тази болка — болката, която проникваше в нея, пулсираща, туптяща и изкушаваща. Прекалено изкушаваща.

— Бун... — Внимателно се измъкна от прегръдката му. — Много бърза ме.

— Казах ти, че няма да бързам. Но това няма да ме спре да те целувам винаги, когато имам възможност. — Той взе чашата си, после нейната и ѝ я подаде. — Няма да има нищо повече, преди ти да кажеш.

— Не знам дали да ти благодаря за това или не. Ала знам, че би трябвало.

— Не. Няма нужда да ми благодариш повече за това, отколкото трябва да ми благодариш, че те желая. Понякога си мисля, че Джеси ще порасне. Това не ми е съвсем приятно. И знам, че ако някой мъж я кара да направи нещо, за което още не е готова, аз просто ще трябва да го убия. — Бун отпи и се усмихна: — А, разбира се, ако тя е готова да направи нещо такова, преди да е станала на четиридесет години, просто ще я заключа в стаята ѝ, докато ѝ мине.

Това я накара да се засмее и тя осъзна, както той стоеше с гръб към изпоцапаната печка, че много, много малко ѝ остава да се влюби в него.

Когато се влюбеше, щеше да е готова. И нищо нямаше да я накара да ѝ мине.

— Говориш като вманиачен баща.

— Вманиачеността и бащинството са синоними, можеш да ми вярваш. Почакай докато на Наш му се родят тези близнаци. Ще започне да мисли за здравни застраховки и хигиена на устната кухня. Едно кихане посред нощ ще го хвърля в паника.

— Моргана ще го поддържа нормален. Един вманиачен баща има нужда до него да има една разумна майка, която да... — Ана млъкна и се изруга наум. — Извинявай.

— Няма защо. По-лесно е, когато хората нямат чувството, че трябва да ходят като на пръсти, когато стане дума за това. Алис я няма вече четири години. Раните зарастват, особено когато имаш хубави спомени... — От съседната стая се чу тропот на нозе. — И едно шестгодишно, което да те държи на крака.

В този момент в стаята се втурна Джеси и се хвърли към Ана:

— Ти дойде! Мислех, че никога няма да дойдеш.

— Разбира се, че ще дойда. Никога не бих отказала покана за вечеря от любимите си съседи.

Докато ги гледаше, Бун осъзна, че главоболието му бе изчезнало. Странно, помисли той и изключи печката, досега никога не му бе минавало без аспирина.

Това не беше точно спокойна, романтична вечеря. Бун бе запалил свещи и набрал цветя от градината, купена заедно с къщата. Вечеряха в трапезарията с нейния широк извит прозорец, с музиката на морето и бриза. Прекрасно място за романтични преживявания.

Но нямаше споделени тайни, нито прошепнати обещания. Вместо това имаше смях и детско бърбене. Не говореха как изглежда кожата ѝ на светлината на свещите, нито колко по-дълбок става сивият цвят на очите ѝ. Разговорът бе за това, как е в първи клас, какво е направила Дейзи днес и за приказката, която още се въртеше в главата на Бун.

Когато свършиха с вечерята и Ана изслуша преживяванията на Джеси в училище заедно с разказите ѝ за нейната нова и най-добра приятелка Лидия, тя обяви, че двете с момичето ще оправят кухнята.

— Не, аз ще имам грижата за това по-късно. — Беше му много приятно в обляната от слънце столова, а и много живо си спомняше каква бъркотия бе оставил в кухнята. — Чиниите няма никъде да избягат.

— Ти сготви. — Ана вече бе станала да събира чиниите. — Когато баща ми готви, майка ми мие съдовете. И обратно. Това е едно от правилата на Донованови. Освен това кухнята е много добро място за женски разговор, нали, Джеси?

Джеси нямаше представа, ала веднага ѝ стана интересно.

— Аз мога да ти помогна. Почти никога не чупя чинии.

— А мъжете нямат работа в кухнята, когато жените си говорят. — Ана се наведе съзаклятнически към Джеси: — Защото само се пречат. — Погледна строго към Бун: — Мисля, че вие с Дейзи можете да се поразходите.

— Аз не... — Една разходка по брега. *Сам.* — Наистина ли?

— Наистина. Почини си. Джеси, онзи ден, като бях в града, видях най-сладката рокля на света. Беше синя, точно като очите ти, и имаше голяма атлазена панделка. — Ана спря с купчината чинии в ръце и погледна към Бун. — Ти още ли си тук?

— Точно тръгвах.

Докато излизаше в полумрака с подскачащата наоколо му Дейзи, той чу светлата музика на женски смях, излитаща през неговия

прозорец.

— Татко каза, че си родена в замък.

— Вярно е. В Ирландия.

— Съвсем истински замък?

— Съвсем истински, близо до морето. Има кули и бойници, тайни проходи и подвижен мост.

— Също като в книгите на татко.

— Много прилича. Това е вълшебен замък. — Ана слушаше звука на водата, с която плакнеше чиниите и си спомняше за пререканията и смеха в онази огромна кухня, за огъня в камината и за аромата на току-що опечен хляб. — Баща ми е роден там, и неговите братя, и техният баща, и бащата на баща им и така нататък, не знам докъде.

— Ако аз бях родена в замък, винаги щях да живея там. — Джеси стоеше близо до Ана и, кой знае защо, ѝ беше приятно, че работят заедно, че усеща дъх на жена и чува звънливия ѝ женски глас. — Защо си се преместила?

— О, аз там и досега се чувствам у дома си, но понякога човек трябва да замине, да създаде свой собствен дом. Своя собствена магия.

— Като нас с татко.

— Да. — Тя сложи тапата на умивалника и започна да го пълни с топла сапунена вода. — На теб харесва ли ти да живееш тук, в Монтърей?

— Много. Нана казва, че може да ме хване носталгия, след като спре да ми е ново и интересно. Какво значи носталгия?

— Да ти е мъчно за вкъщи. — Не е много умно да се внушават такива неща на едно впечатлително дете, помисли Ана. Тази Нана не знаеше какво прави. — Ако те хване носталгия, опитай се да си спомниш, че най-хубавото място обикновено е там, където си в момента.

— Аз харесвам да съм там, където е татко, дори ако ме заведе на Тимбукту.

— Моля?

— Баба Сойър каза, че той можеше да реши да се преместим и на Тимбукту. — Джеси пое една измита чиния и съсредоточено започна да я бърше. — Това истинско място ли е?

— Да. Ала освен това е израз, който означава нещо много далечно. На баба ти и дядо ти им е мъчно за теб, слънчице. Това е всичко.

— И на мен ми е мъчно, но си говоря с тях по телефона, а татко ми помогна да им напечатам на компютъра му писмо. Мислиш ли, че може да се ожениш за татко, така че баба Сойър да му се махне от главата?

Тигана, който Ана миеше, цопна в сапунената вода и предизвика приливна вълна, която преля над ръба на умивалника.

— Не мисля.

— Чух го веднъж да казва на баба Сойър, че през цялото време му седи на главата и му вади душата да си намери жена, за да не е самотен, а аз да не трябва да раста без майка. Гласът му беше толкова сърдит, както когато аз направя нещо наистина лошо, или когато Дейзи му сдъвка възглавницата. И каза, че не е луд да се върже само и само мир да има.

— Ясно. — Ана стисна устни, за да запази подходящото сериозно изражение. — Мисля, че на баща ти няма да му е приятно да го повтаряш, особено с тези думи.

— Мислиш ли, че татко е самотен?

— Не, не мисля. Мисля, че той е много щастлив с теб и с Дейзи. Ако някой ден реши да се ожени, то ще е защото е намерил жена, която всички вие много обичате.

— Аз обичам теб.

— О, слънчице! — Както си беше със сапунените ръце, Ана се наведе да прегърне и целуне Джеси. — И аз те обичам.

— А татко обичаш ли го?

„Бих искала да знам...“

— Това е различно. — Знаеше, че само една погрешна стъпка, и ще затъне. — Когато пораснеш, да обичаш означава нещо различно. Ала много се радвам, че се преместихте тук и че можем да бъдем приятели.

— Татко никога не е канил жена на вечеря.

— Е, вие сте тук само от две седмици.

— Не, аз имам предвид никога, съвсем никога. Нито тук, нито в Индиана. Та затова си помислих, че вие ще се ожените и ще живеете

тук заедно и баба Сойър ще му се махне от главата, а аз вече няма да съм бедното сираче.

— Не. — Ана полагаше всички усилия да потисне смеха си. — Това означаваше само, че сме си симпатични и искаме да вечеряме. — Тя погледна през прозореца, за да провери дали Бун не се връща. — Той винаги ли готви така?

— Той винаги прави голяма бъркотия, а понякога казва онези думи... Нали знаеш?

— Знам.

— Казва ги, когато трябва да разчиства. А днес беше в адски лошо настроение, щото Дейзи му съдъвка възглавницата и навсякъде имаше перушина, и пералнята се развали, пък той сигурно ще трябва да ходи в командировка.

— Е, да, това е много като за един ден. — Прехапа устни. Наистина не искаше да измъква информация от детето, но беше любопитна. — В командировка ли отива?

— Може би на онова място, където правят филми, щото искат да направят филм по една от неговите книги.

— Това е чудесно.

— Татко ще трябва да помисли върху това. Така казва, когато не иска да каже да, ала сигурно ще го направи.

Този път Ана не се и опита да скрие смеха си.

— Ти май си научила номерата му.

Докато свършиха с кухнята, Джеси вече се прозяваше.

— Ще дойдеш ли да видиш моята стая? Прибрала съм всичко, както татко ми казва, когато ще имаме гости.

— Много искам да видя стаята ти.

Кашоните бяха изчезнали, забеляза Ана, когато минаха от кухнята във високия хол с отворена тераса и извита вътрешна стълба. Мебелите тук изглеждаха уютни, с ярки цветове и от материи, които имаха вид на достатъчно здрави, като да издържат ръцете и краката на едно немирно дете.

Биха му дошли добре цветя на прозореца и няколко ароматизирани свещи в месингови свещници на камината. Може би няколко големи бухнали възглавници, разпилени тук-там. Но все пак семейната атмосфера се чувстваше в окачените в рамки снимки, в големия старомоден тиктакащ часовник. Имаше и причудливи

хрумвания, като увенчаната с драконова глава пиростия, застанала на стража до огнището и еднорогия кон в ъгъла.

А ако по перилата на стълбата имаше малко прах, това само допринасяше за очарованието.

— Трябваше сама да си избира легло — разказваше ѝ Джеси. — А когато всичко се нареди, ако искам, ще мога сама да си избира тапетите. Там спи татко. — Тя посочи надясно и Ана зърна голямо легло, покрито с юрган в пастелен цвят, без възглавници, красива стара дъбова ракла с липсваща дръжка и малко разпиляна по пода перушина. — Той там си има негова си баня, с вана, и душ, и с вода, която идва и от двете страни. Аз трябва да ходя в другата баня, която има два умивалника и едно малко нещо, дете не е тоалетна, ама прилича.

— Биде?

— Май че да. Татко казва, че е луксозно и че е повече за жени. А това е моята стая.

Това бе една момичешка фантазия, създадена от човек, който очевидно разбираше, че детството е прекалено кратко и твърде ценно. Всичко бе в розово и бяло, в средата бе разположено легло с балдахин, а по стените лавици с кукли, книги и пъстри играчки, снежнобял гардероб с извито огледало и детско бюро, затрупано с цветни хартии и моливи.

На стените имаше красиви илюстрации от приказки в рамки — Пепеляшка, спускаща се по стълбите на сребрист замък, а зад нея изпуснатата кристална обувка. Рапунцел, с буйна златиста коса, надвесена от прозореца на високата кула, гледаща с копнеж към своя принц. Срамежливият, симпатичен елф от една от приказките на Бун и — пълна изненада за Ана — една от прочутите илюстрации на леля ѝ.

— Това е от „Златната топка“.

— Жената, която я е написала, я пратила на татко, когато съм била съвсем малка. След татковите приказки най-много обичам нейните.

— Нямах представа — прошепна Ана. Доколкото знаеше, леля ѝ никога не се бе разделяла със своите рисунки, освен за да ги подари на близките си.

— Татко нарисова елфа — показа Джеси. — Всичко останало го е направила мама.

— Прекрасно е. — Не така професионално, както елфа на Бун, нито толкова елегантно, колкото рисунката на леля й, ала близо до духа на приказката, колкото самата магия.

— Тя ги е нарисувала специално за мен, когато съм била още бебе. Нана казва, че татко трябва да ги прибере, за да не ме натъжават. Но те не ме натъжават. Обичам да ги гледам.

— Щастлива си, че имаш нещо толкова красиво, с което да си я спомняш.

Джеси сънливо потърка очи и се опита да потисне една прозявка.

— Имам и кукли, ама не играя много с тях. Моите баби обичат да ми подаряват кукли, но аз повече харесвам парцаления морж, който татко ми даде. Какво ще кажеш за моята стая?

— Прекрасна е, Джеси.

— От прозореца мога да виждам морето и твоя двор. — Тя дръпна пердетата, за да й покаже гледката. — А това е леглото на Дейзи, ала тя обича да спи при мен — посочи Джеси към плетената кучешка колибка с розова възглавница.

— Може би искаш да си полегнеш, докато Дейзи се върне.

— Може би. — Джеси погледна колебливо към Ана. — Но не съм много уморена. Знаеш ли някакви приказки?

— Сигурно мога да се сетя за някоя. — Тя вдигна Джеси и я сложи на леглото. — Какви приказки обичаш?

— Вълшебни.

— Най-хубавите! — Ана се замисли за момент и се усмихна. — Ирландия е стара страна — започна тя и обви ръка около раменете на момиченцето. — И е пълна с тайни места, тъмни хълмове, зелени полета и толкова сини води, че те заболяват очите да ги гледаш. Там много векове е имало магии и това все още е безопасно място за феи, елфи и вещици.

— Добри или лоши вещици?

— И добри, и лоши, ала доброто винаги е повече от лошото, не само при вещиците, а навсякъде.

— Добрите вещици са хубави — забеляза Джеси и погали Ана по ръката. — Тази приказка за добра вещица ли е?

— За добра и красива вещица. А мъжът също бил добър и много красив.

— Мъжете не са вещици — поправи я Джеси със смях. — Мъжете са вещици.

— Кой разказва приказката? — Ана я целуна по главата. — И така, един ден, не много отдавна, една красива млада вещица отивала заедно с двете си сестри на гости на стария им дядо. Той бил много силен магьосник — вещер — но вече бил стар, отегчен и сприхав. Недалеч от неговото имение имало замък, а там живеели трима братя. Те били близнаци и също много силни магьосници. Откак се помнели, старият вещер и семейството на тримата братя враждували. Никой вече не помнел за какво, ала както обикновено се случва, семейната вражда продължавала. И така, вече цяло поколение двете семейства не си били разменили и дума. — Ана премести Джеси в скута си и я погали по косата. Усмивваше се, без да усеща, че се бе впуснала в собствената си история. — Но младата вещица била не само красива, а и своеволна и много любопитна. И един хубав летен ден се измъкнала от имението на дядо си и тръгнала през полета и ливади към замъка на неговите врагове. Край пътя имало езерце и тя спряла там да натопи босите си крака във водата и да огледа отдалеч замъка. Докато седяла с мокри крака и разпуснати коси, на брега изпъзлял един жабок и заговорил с човешки глас:

— Красавице — попитал той, — защо ходиш по моята земя?

Младата вещица ни най-малко не се изненадала, че жабокът ѝ говори. Тя добре познавала магиите, а и усещала, че тук има някакъв фокус.

— Твоята земя ли?! — възкликнала тя. — Жабите имат само вода и мочурища. Аз си ходя където си искам.

— Но краката ти са в моята вода. Значи трябва да ми платиш глоба.

Младата вещица пък се засмяла и му казала, че не дължи нищо на някакъв си жабок. Е, няма нужда да казваме, че жабокът бил озадачен. В края на краищата, не всеки ден му се случвало да говори с красиви жени, а и очаквал тя да изпищи или поне да се уплаши. Той много обичал да прави фокуси и бил страшно разочарован, че този път фокусът не минал. Обяснил ѝ, че не е обикновен жабок и ако тя не се съгласяла да си плати глобата, щял да я накаже. А каква била глобата? Отговорът му бил „целувка“, а това било точно каквото тя очаквала, защото, както казахме, вещицата била млада, ала не и глупава. Казала

му, че много се съмнява дали той ще се превърне в прекрасен принц и затова щяла да си спести целувката. Сега вече жабокът се ядосал и направил още магии — извил вятър, разтресъл листата на дърветата, но тя само се прозяла. Накрая жабокът, загубил търпение, скочил в скута ѝ, за да я накаже. Ала младата вещица, за да му даде урок за неговото нахалство, го хванала и го хвърлила във водата. Когато изплувал, той вече не бил жабок, а млад мъж, много мокър и много ядосан, че собствената му шега се обърнала срещу него. След като излязъл на брега, те се изправили един срещу друг и започнали да си крещят, да се заплашват с магии и проклетия и да раздират небето със светкавици и гръмотевици. Колкото и да го проклинала тя, младежът казал, че въпреки всичко ще си вземе глобата, защото това била негова земя, негова вода и негово право. И така, той звучно я целунал и това било достатъчно, за да се превърнат огънят в нейното сърце и ядът в неговите гърди в любов. Защото дори магьосниците са подвластни на тази най-силна магия. И още тогава те се врекли един на друг и след по-малко от месец се оженили там, на брега на езерото, и били щастливи, а животът им бил пълен с любов. И досега всяка година на този ден през лятото тя, макар че вече не е млада, отива на езерото, натопява краката си във водата и чака възмутения жабок да изплува при нея.

Ана вдигна на ръце спящото момиченце. Бе разказала края на приказката само за себе си — или поне така си мислеше. Но когато отметна завивките, ръката на Бун се затвори върху нейната.

— Много добра приказка като за непрофесионалист. Трябва да е ирландска.

— Това е стара семейна приказка — отговори Ана. Мислеше си колко пъти бе чувала как са се запознали майка ѝ и баща ѝ.

Той сръчно свали обувките на дъщеря си.

— Внимавай, може да ти я открадна. — Докато подпъхваше одеялото под Джеси, Дейзи скочи на леглото и се сви в краката ѝ.

— Приятна ли беше разходката?

— Да, след като престанах да се чувствам виновен, че те оставих сама с чиниите... Което ми отне около деветдесет секунди. — Наведе се да целуне дъщеря си за лека нощ. — Едно от нещата, за които най-много завиждам на децата, е способността им да заспиват така.

— А ти все още ли имаш проблеми със съня?

— Много неща са ми на главата. — Той хвана Ана за ръката и я изведе от стаята, като остави вратата отворена както винаги. — Едно от тях си ти, ала има и доста други.

— Откровено, но не особено ласкателно. — Тя се спря на стълбите: — Сериозно, Бун, бих могла да ти дам нещо... — Замълча и се изчерви, защото видя как очите му светнаха. — Едно много леко, много безопасно билково лекарство.

— Бих предпочел секс.

Ана поклати глава и заслиза по стълбите.

— Ти не ме приемаш на сериозно.

— Напротив.

— Имам предвид като билкарка.

— Не разбирам нищо от тези неща, ала не ги отхвърлям. — Нямахме обаче намерение да я остави да го залъже. — Защо си се заела с това?

— Винаги ми е било интересно. В моето семейство поколения наред е имало лечители.

— Лекари?

— Не съвсем.

Докато минаваха през кухнята, Бун взе виното и две чаши и ги изнесе на терасата.

— Ти не си ли искала да станеш лекарка?

— Не се чувствах достатъчно подготвена, за да се заема с медицина.

— Странно е една съвременна и независима жена да говори така.

— Едното няма нищо общо с другото. — Тя пое чашата, която ѝ подаваше. — Не е възможно да излекуваш всеки. А аз... На мен ми е трудно да съм близо до страданието. Правя това, което мога, за да задоволя потребностите си и да защита себе си. — Май не можеше да му каже повече. — Освен това обичам да работя сама.

— Познавам това чувство. И майка ми, и баща ми мислеха, че съм луд. Нямаха нищо против, че пиша, но си представяха, че ще напиша най-малко великия американски роман. Отначало им беше трудно да преглътнат приказките за вълшебници.

— Сигурно се гордеят с теб.

— По свой начин, да. Те са много симпатични хора — добави той бавно, осъзнавайки, че никога не бе говорил за тях с никого, освен

с Алис. — Винаги са ме обичали. Господ е свидетел, че са луди по Джеси. Ала им беше трудно да разберат, че аз мога да не искам това, което искат те — къща в предградията, порядъчна компания за голф и предана съпруга.

— Всички тези неща не са лоши.

— Да, и по едно време ги имах — освен голфа. Но нямам желание да прекарам остатъка от живота си в опити да ги убедя, че съм доволен от живота си такъв, какъвто е в момента. — Бун навигатор от косата й около пръста си. — А ти нямаш ли същите проблеми с твоите родители? „Анастасия, кога най-после ще си намериш някой симпатичен младеж, за да създадеш семейство?“

— Не — засмя се тя. — Съвсем не. — Самата мисъл, че майка й или баща й биха могли дори не да кажат, а само да си помислят такова нещо, отново я разсмя. — Предполагам, че моите родители биха ти се сторили... Ексцентрични. — Ана облегна удобно глава и се загледа в звездите. — Струва ми се, че и двамата биха се ужасили, ако си намеря някой симпатичен младеж... Не си ми казвал, че имаш илюстрация от леля Брина.

— Когато спомена, че имаш родствена връзка с нея, беше готова да ме сдъвчеш и да ме изплюеш. Моментът не ми изглеждаше подходящ. А по-късно сигурно ми е излетяло от ума.

— Тя очевидно има високо мнение за теб. Даде само една рисунка на Наш като сватбен подарък, а той от години мечтаеше да я има.

— Така ли? Значи ще му натрия носа следващия път, когато го видя. — Повдигна брадичката й с ръка и обърна лицето й към себе си. — Отдавна не ми се е случвало да се прегръщам на верандата. Чудя се дали още ме бива. — Докосна я с устни веднъж, втори път, трети път, докато нейните устни трепнаха и се разтвориха в покана. Взе чашата от ръката й, остави я и прие това, което му се предлагаше.

Вкусът й бе сладък, толкова сладък, топлише го, успокояваше го, възбуждаше го. Усещането за нея го изкушаваше, подмамваше, омагьосваше. А от тази бърза тиха въздишка го ползваха тръпки.

Ала той не бе някакво смотано хлапе, което би се изпотило от притеснение, докато прегръща момичето си в тъмнината. Можеше да овладее клокочещия вулкан от желания. Ако нямаше как да й даде

цялата си страст, поне можеше да ѝ предложи предимствата на своя опит.

Докато бавно я поглъщаше, ѝ отвърна с нежност, от която тя едва се задържа безпомощно на последната граница преди любовта.

Да бъде прегръщана така, помисли Ана замаяно, с такава страст и с такъв глад... Никога, дори в мечтите си, не бе стигала чак дотам. Езикът му танцуваше върху нейния, ръцете му я галеха. Когато устните му се спуснаха към шията ѝ, тя се изви с отчаян копнеж да ѝ покаже повече.

Беше се предала. Бун го чувстваше толкова ясно, както чувстваше нощния бриз върху кожата си. Поддаде се на трескавата необходимост да я докосва, макар да знаеше, че това ще го докара до ръба.

Ана бе дребна и прелестна. Сърцето ѝ биеше бясно под дланта му. Почти усещаше пламтящата ѝ кадифена кожа с устните си, с езика си, дълбоко в устата си. Бе мъчение да не я опита още сега, да не смъкне роклята ѝ до кръста и да ѝ се наслади.

Целувката ѝ бе отчаяна. Дланите ѝ се плъзгаха по тялото му толкова ненаситно, колкото неговите по нейното. Тя знаеше, отдавайки се напълно на този момент, че няма връщане назад. Те сега нямаше да се любят. Това не можеше да стане тук, на обляната от звездна светлина веранда, под прозореца, където едно дете можеше да се събуди и да потърси баща си.

Но нямаше връщане назад от любовта. Не и за нея. Ана не можеше да спре приливната вълна от чувства, както не можеше да спре и кръвта, пулсираща във вените ѝ.

И заради това щеше да дойде време, много скоро, когато щеше да му даде онова, което не бе давала на никой друг.

Тя отвърна глава и зарови лице в рамото му.

— Нямаш представа какво правиш с мен...

— Тогава кажи ми. — Той хвана със зъби ухото ѝ и Ана потрепери. — Искам да го чуя от теб.

— Причиняваш ми болка. И копнеж. — И надежда, добави тя наум и стисна очи. — Никой друг не го е правил. — Въздъхна треперливо и се отдръпна. — А това е нещото, от което и двамата се страхуваме.

— Не мога да го отрека. — Очите му светеха като кобалт в полумрака. — И не мога да отрека, че ми се иска да те занеса горе в леглото си толкова, колкото ми се иска да продължа да дишам.

От тази мисъл сърцето ѝ се заблъска.

— Вярваш ли в неизбежното, Бун?

— Длъжен съм да вярвам.

— Аз също — кимна Ана. — Аз вярвам в предопределението, в капризите на съдбата, в нещата, които на времето хората са наричали богове. — Тя се изправи и сложи ръка на рамото му, за да го спре да не стане и той. — Можеш ли да приемеш, че имам тайни, които не мога да ти кажа, части от мен, които не мога да споделя? — Видя объркването и отрицанието в очите му и поклати глава, преди да бе успял да каже нещо. — Не ми отговаряй сега... Нужно ти е да помислиш за това, за да си сигурен. На мен също. — Наведе се бързо да го целуне и усети изненадата му. — Приятни сънища — пожела му Ана, сигурна, че Бун изобщо няма да заспи. Както и тя.

СЕДМА ГЛАВА

Подаръкът, който Ана винаги си правеше на рождения си ден, бе един съвсем свободен ден. Можеше колкото си иска да мързелува или колкото си иска да работи. Можеше да стане в зори и да се натъпче със сладолед за закуска или да се излежава до обед и да гледа стари филми по телевизията.

Единственият ѝ най-добър план за този ден от годината, който принадлежеше единствено на нея, бе да няма никакви планове.

Наистина стана рано и се отдаде на удоволствието от една дълга баня във ваната, ароматизирана с любимите ѝ масла и с муселинова торбичка, пълна с изсушени билки, които бе подбрала заради успокояващите им свойства. Забърка си тонизираща маска за лице от цветя, кисело мляко и каолин и се отпусна във ваната с музика на арфа и леден сок.

Излезе от банята с опънато лице и с коса, блеснала от шампоана с лайка, намаза се със собственоръчно направеното от нея масло за тяло и облече копринен халат с цвят на лунни лъчи.

Върна се в спалнята, обмисляйки дали да не се пъкне обратно в леглото и да подремне, за да се поглези още малко. Но в средата на стаята, където допреди малко нямаше нищо, освен едно старинно молитвено килимче, сега се мъдреше голям дървен сандък.

Ана извика от радост и се втурна да погали старото дърво, полирано до огледален блясък. Миришеше на пчелен восък и розмарин и бе гладко като кадифе. Бе старо, на много векове и тя му се бе възхищавала, откак бе дете и живееше в замъка Донован. Магьоснически сандък, който имаше славата, че някога е бил в Камелот и че е бил поръчан на Мерлин от младия Артур.

Засмя се и седна на пети. Винаги успяваха да я изненадат. Нейните родители, нейните лели и чичовци... Толкова далеч оттук, ала никога извън сърцето ѝ.

Обединената мощ на шестима магьосници бе изпратила сандъка от Ирландия, през времето и пространството, по начин, който бе много

повече и много по-малко от обичаен.

Бавно вдигна капака и към нея се надигнаха стари образи, древни заклинания и безкрайно очарование. Ароматът бе сух, като на цветовете, стрити на прах, и напоен с дима на студения пламък, извикан нощем от вълшебник.

Ана коленичи, вдигна ръце и коприната се плъзна към раменете ѝ. Тук имаше сила, която трябваше да бъде уважавана и приета. Думите, които изрече, бяха на древен език, на езика на Мъдрите. Извиканият от нея вятър разлюля пердетата и развя косите ѝ около лицето. Въздухът запя с хиляди струни на арфа. После всичко стана тихо.

Тя отпусна ръце и бръкна в сандъка. Извади амулет от хематит и от вълнение отново седна. Кървавочервеното сърце на камъка прозираше през дълбокото зелено. Ана знаеше, че този камък бе принадлежал поколения наред на семейството на майка ѝ — лечителски камък с огромна цена и огромна сила. В очите ѝ запариха сълзи — разбра, че сега камъка е предаден на нея, както се предава веднъж на всеки половин век, за да бъде призната за лечителка от най-висока класа.

Внимателно го остави обратно в сандъка и извади следващия подарък — халцедонов глобус, чиято почти прозрачна повърхност ѝ предлагаше ако иска да надзърне във Вселената. Това бе от родителите на Себастиан — знаеше, защото го почувства, когато обхвана с две ръце глобуса. Следваше овча кожа, изпъстрена с букви на древния език. Приказка. Нейната дарба, помисли тя и прокара пръсти по камъка, огладен от други пръсти в други времена. Нейното наследство, разбра Ана и се усмихна. Стара като времето, сладка като утрото. Леля Брина и чичо Матю.

Въпреки че амулетът бе от майка ѝ, тя знаеше, че непременно ще има нещо специално и от баща ѝ. Намери го и се засмя — изкусно гравирано жабче, голямо колкото нокътя ѝ.

— Съвсем прилича на теб, татко! — Прибра го, затвори сандъка и се изправи. В Ирландия сега трябваше да е следобед и там шест души чакаха телефонен звън, за да разберат дали са ѝ харесали подаръците.

Запъти се към телефона и в този момент на задната врата се почука. Сърцето ѝ подскочи и се върна на мястото си. Ирландия

трябваше да почака.

Бун криеше подаръка зад гърба си. Вкъщи имаше друго пакетче, което бяха приготвили двамата с Джеси. Ала това искаше да ѝ даде сам.

Чу я да идва и се усмихна. Поздравленията бяха на върха на езика му. Когато обаче я видя, едва не си глътна езика, заедно с поздравленията.

Тя сияеше. Косите ѝ от бледо злато се спускаха над сребристия халат. Очите ѝ изглеждаха по-тъмни, по-дълбоки. Как можеха да са ясни като планинско езеро и въпреки това да крият хиляди тайни? Женственият аромат, който се носеше около нея, едва не го събори.

Когато Куигли се втурна да се отърка за добре дошъл в краката му, Бун залитна като ударен.

— Бун! — Ана тихо се засмя и опря ръка на вратата на терасата. — Добре ли си?

— Да, да... Събудих ли те?

— Не. — Толкова спокойна, колкото той бе смутен, тя отвори вратата. — Доста отдавна съм станала. Просто мързелувам. — Бун обаче продължи да стои на прага и Ана наклони глава: — Не искаш ли да влезеш?

— Разбира се. — Той прекрачи вътре, но продължи да пази безопасно разстояние.

През последните седмици се сдържаше колкото можеше, избягваше изкушението да остане насаме с нея, а когато бяха заедно, се държеше спокойно. Сега осъзна, че бе правил това не само заради нея, а и заради себе си.

Беше мъчително да ѝ устои, дори когато стояха отвън на слънце и говореха за Джеси или за градинарство, обсъждаха неговата или нейната работа. Ала така, в празната и тиха къща, когато загадъчният ѝ парфюм изтезаваше сетивата му, бе почти непоносимо.

— Нещо не е ли наред? — попита Ана, но се усмихваше, сякаш знаеше.

— А, нищо... Ъ-ъ-ъ... Ти как си?

— Аз съм много добре. — Усмивката ѝ стана по-широка. — А ти?

— Добре. — Бун помисли, че ако се напегне още малко, ще се превърне в камък. — Отлично.

— Ще направя чай. Съжалявам, че нямам кафе, ала може би ще изпиеш един чай с мен.

— Чай... — Той въздъхна тихо. — Страхотно. — Гледаше я как отива към печката, а котаракът се увива около краката ѝ като сиво въже. Тя сложи чайника, после сипа на Куигли закуска в купичката му и се наведе да го погали. Халатът се плъзна назад плавно като вода и откри един млечнобял крак.

— Как са лазаркинята и исопът?

— Моля?

Ана отметна назад косата си, погледна го и се усмихна:

— Билките, които ти дадох да засадиш в двора си.

— А, тези ли. Изглеждат много добре.

— В оранжерията имам босилек и мащерка в саксии. Можеш да ги вземеш. Остави ги на първаза на прозореца. За готвене. — Чайникът започна да съска и тя стана. — Мисля, че ще ти харесат повече от купешките.

— Много хубаво. — Почти се бе отпуснал, помисли той. Надяваше се. Бе успокояващо да я гледа как прави чай, как затопля малкия си китайски чайник и сипва ароматни листа от светлосиня кутия. Не бе допускарал, че една жена може да бъде едновременно успокояваща и съблазнителна.

— Джеси трепери над семената от невен, които си ѝ дала да засади, както квачка трепери над пиленцата си.

— Само да не ги полива прекалено често. — Ана остави чая да се запари и се обърна: — Е?

— Какво? — премигна Бун.

— Бун, ще ми покажеш ли какво има зад гърба ти, или не?

— Човек не може да те излъже, а? — Той ѝ протегна кутията, опакована в яркосиня хартия. — Честит рожден ден!

— Откъде знаеш, че имам рожден ден?

— Наш ми каза. Няма ли да го отвориш?

— Разбира се, че ще го отворя. — Тя разкъса хартията и видя кутията с емблемата на магазина на Моргана. — Отличен избор. Ако ми купиш нещо оттам, никога няма да сбъркаш. — Вдигна капака, ахна тихо и извади изящна кехлибарена статуетка на магьосница. Бе

отметнала назад глава и тъмнозлатистите ѝ къдрици се спускаха по пелерината. Нежните ѝ ръце бяха вдигнати нагоре, леко свити в лактите и с допрени една в друга длани — древната поза, в която и Ана бе застанала днес сутринта над сандъка. В едната си ръка магьосницата държеше малка блестяща перла, а в другата — тънък сребърен жезъл.

— Красива е — прошепна тя. — Страшно красива.

— Миналата седмица минах край магазина, а Моргана току-що я беше получила. Заприлича ми на теб.

— Благодаря ти. — Все още със статуетката в ръка, Ана вдигна свободната си ръка към бузата му. — Не си можел да намериш нищо по-съвършено. — Вдигна се на пръсти и докосна устни до неговите.

Знаеше точно какво прави, както знаеше, че Бун, макар да отвръща на целувката, се владее. В нея нахлу сила, свежа и прохладна като дъждовна вода.

Това бе чакала, затова бе прекарала сутринта в древния женски ритуал на масла, кремове и парфюми.

За него. За нея. За първия им път заедно.

Стомахът му се бе свил на бодлива топка, страстта бясно кънтеше в главата му. Въпреки че устните им едва се докосваха, вкусът ѝ го упояваше и правеше въздържането да изглежда като празно, безсмислено понятие. Опита се да се отдръпне, но ръцете ѝ се обвиха като коприна около него.

— Ана...

— Ш-ш-ш-т! — Устните ѝ едновременно го възбуждаха и успокояваха. — Просто ме целуни.

Как можеше да не го направи, когато тези нейни устни се разтваряха под него? Обхвана с две ръце лицето ѝ, докато водеше жестока вътрешна борба да не позволи на прегръдката да отиде прекалено далеч.

Когато телефонът иззвъня, той простена и от разочарование, и от облекчение.

— Аз по-добре да си вървя.

— Не. — Искаше ѝ се да се размее, ала само се усмихна и се освободи от прегръдката му. Никога не бе чувствала по-сладка сила. — Моля те, остани. Защо не ми сипеш чай, докато се обадя?

Да ѝ сипе чай... Щеше да е доволен, ако можеше да повдигне чайника. Разтърсен из основи, се обърна към печката, а тя вдигна телефона.

— Мамо! — Сега наистина се засмя и Бун чу в смеха ѝ неподправена радост. — Благодаря ти! Благодаря на всички ви. Да, тази сутрин го получих. Чудесна изненада. — Ана отново се разсмя и се заслуша. — Разбира се. Да, аз съм много добре. Чувствам се чудесно. Аз... Татко! — Прихна, защото баща ѝ се бе включил. — Да, знам какво означава жабокът. Обичам го. И теб те обичам. Не, благодаря, предпочитам го пред истинския. — Усмихна се на Бун, който ѝ подаде чаша чай. — Лельо Бриана? Чудесна приказка. Да, да. Моргана е много добре, близнаците също. Вече не остава много. Да, ще бъдете тук навреме.

Бун неспокойно кръстосваше стаята и пийваше от чая, който бе изненадващо хубав. Какво ли по дяволите бе сложила тя в чая? Какво по дяволите бе сложила в него самия? Изпитваше болка само като я слушаше да говори.

Можеше да се справи с това, напомни си той. Щяха много възпитано да си изпият чая, като през това време държеше ръцете си далеч от нея. После щеше да избяга и да се зарови в работа до вечерта, за да държи и ума си далеч от нея.

Приказката му бе почти завършена и Бун бе почти готов да се заеме с илюстрациите. Вече знаеше точно какво иска.

Ана.

Тръсна рязко глава и отпи от чая. Тя май се гласеше да говори с всички възможни роднини. Това беше много хубаво, това беше страхотно. Даваше му възможност да се успокои.

— Да, и вие ми липсвате. Всичките. Ще се видим след две седмици. Благословени да сте.

Когато затвори телефона, очите ѝ бяха малко влажни, но се усмихна на Бун:

— Моето семейство — обясни Ана.

— Разбрах.

— Тази сутрин ми изпратиха един сандък с подаръци, а аз така и не бях успяла да им се обадя и да благодаря.

— Много хубаво. Виж, аз... Тази сутрин ли? — Той леко се намръщи. — Не видях камион.

— Пристигна много рано. — Тя отмести поглед, за да остави чашата си. — Може да се каже, специална доставка. Те всички чакат с нетърпение да пристигнат в края на месеца.

— Сигурно ще се радваш да ги видиш.

— Винаги се радвам. Бяха тук за малко през лятото, ала покрай всички вълнения около Себастиан и Мел, които толкова бързо се сгодиха и се ожениха, няхаме много време да се видим. — Отиде до вратата да пусне Куигли. — Искаш ли още чай?

— Не, благодаря. Наистина трябва да си тръгвам. Да се хвана за работа. — Насочи се към вратата. — Честит рожден ден, Ана...

— Бун! — Тя сложи ръка на рамото му и усети как мускулите му трепнаха. — Всяка година на рождения ми ден аз си правя по един подарък. Много обикновен наистина — един ден да правя това, което ми се прииска. Това, което ми се струва правилно. — Сякаш без да помръдне, Ана бутна вратата и застана между нея и него. — Избирам теб. Ако все още ме искаш.

Думите ѝ зазвъняха в ушите му. Тя изглеждаше толкова спокойна, толкова сериозна, сякаш обсъждаше прогнозата за времето.

— Знаеш, че те искам!

— Да. — Ана се усмихна. — Да, знам. — Направи крачка напред, а той отстъпи назад. Дали така я прелъстяваше? Тя не отделяше очи от него. — Виждам го всеки път, когато те погледна, чувствам го, когато ме докоснеш. Ти беше много търпелив, много мил. Удържа на думата си нищо да не се случи между нас, преди аз да го реша.

— Опитвам се. — Бун направи още една залитаща крачка назад. — Не е лесно.

— За мен също. — Ана остана там, където беше. Сребристият халат проблясваше на слънцето. — Трябва само да ме приемеш, да приемеш, че имам желание да ти дам всичко, което мога. Вземи го и дано да е достатъчно.

— За какво ме молиш?

— Да си ми първият — отговори тя простичко. — Да ми покажеш каква може да бъде любовта.

Той се осмели да протегне ръка и да докосне косата ѝ.

— Сигурна ли си?

— Съвсем сигурна. — Протегна двете си ръце като покана и молба. — Искаш ли да ме заведеш в леглото и да бъдеш мой любовник?

Как можеше да ѝ отговори? Никакви думи не биха могли да изразят какво става в него в този момент. Затова, без да хаби думите, я грабна в ръцете си. Понесе я, сякаш бе изящната фея, която ѝ бе подарил. Наистина, мислеше за нея по този начин и го обземаше паника, че може да не е достатъчно внимателен, достатъчно сдържан. Бе толкова лесно да се нарани такава нежност.

Когато стигна до стълбите и започна да се изкачва по тях, сърцето му се блъскаше като побесняло от очакване и страх.

Заради нея би искал да е нощ, осветена от свещи и изпълнена с тиха музика и сребриста лунна светлина. И въпреки това по някаква причина му се струваше правилно да я люби за пръв път сутринта, когато слънцето се издига в дълбокото синьо небе, музика е песента на птиците в нейната градина и вятърът, звънтящ в закачените по прозорците ѝ камбанки.

— Къде? — попита Бун и Ана посочи към вратата на спалнята си.

Миришеше на нея — смесица от женски аромат и парфюмирана пудра. И още нещо, което не можеше да разпознае. Нещо като дим и цветя. Слънцето струеше весело през развяващите се пердета и обливаше огромното старинно легло с извисяваща се резбована табла.

Заобиколи сандъка, очарован от дъгата, която хвърляха провесените на тънки нишки пред всеки прозорец кристали. Дъга вместо лунна светлина, помисли той и я положи на леглото.

Сега бе глупаво да е нервна, каза си тя, но когато протегна ръце да го задържи до себе си, те леко трепереха. Искаше го, ала въпреки това спокойствието, което изпитваше допреди миг, бе изчезнало под вълната от страх и страст.

Бун виждаше страстта и нервността в очите ѝ. Дали Ана разбираше, че те бяха отражение на неговите? Бе толкова прелестна а и крехка. Свежа и недокосната. Можеше да я вземе и знаеше, че и за двамата бе жизненоважно да я вземе с нежност.

— Анастасия... — Потискайки собствените си страхове, вдигна ръката ѝ и притисна устни към нея. — Няма да ти причиня болка, кълна се.

— Знам. — Тя вплете пръстите си в неговите. Искаше ѝ се да знае дали тази трепереща несигурност бе от страха, който една жена изпитва само веднъж в живота си, или бе страх от поразяващата с дълбочината си любов, която изпитваше към него. — Покажи ми.

Сред танцуващите около тях дъги устните му се спуснаха към нейните в дълбока, упоителна целувка, която бе едновременно успокояваща и изкусителна. Времето спря. Съществуваха само неговите устни върху нейните устни.

Докосна косата ѝ и прекара пръсти през дългите кичури. За да си достави удоволствие, ги разпиля по възглавницата, където те заблестяха като златен прах върху мекия ирландски лен.

Устните му се откъснаха от нейните, за да се впуснат в дълго и лениво пътешествие по лицето ѝ, докато почувства как Ана потрепна нервно и се предаде. Въпреки че страховете ѝ отстъпиха пред светлите и сладостни усещания, които ѝ доставяше, той напредваше бавно, толкова бавно, че сякаш имаха цяла вечност само за целувки.

Тя го чу да ѝ шепне успокоения и прекрасни обещания. От тихия му глас съзнанието ѝ се омая и устните ѝ с усмивка се разтвориха за неговите.

Трябваше да се сети, че с него ще бъде така — красиво, болезнено красиво. Бун я караше да се чувства обичана, боготворена, спокойна. Когато смъкна халата от раменете ѝ, Ана не се уплаши, а с радост прие устните му върху плътта си. Нетърпеливо посегна към ризата му и той се колеба само миг, преди да ѝ помогне да я свали.

Тялото му потрепна, от него се изтръгна стенание. Господи, това усещане от ръцете ѝ върху голия му гръб! Едва сдържа нетърпението си и бавно разтвори халата ѝ.

Кожата ѝ бе като кадифе — невероятно гладка и уханна. Тя го привличаше като нектар, подканяйки го да я опита. Когато затвори устни върху гърдите ѝ, тихият стон дълбоко от гърлото ѝ отекна като гръмотевица в главата му.

Нежно с устни и език я доведе до следващата степен на удоволствие, докато собствената му страст го измъчваше и настояваше да бърза, да бърза, да бърза...

Очите ѝ бяха така натезжали, че не можеха да се отворят. Как тогава щеше да разбере къде точно да я докосне, къде точно да я целуне, за да накара сърцето ѝ да подскочи в гърдите? И въпреки това

го направи и ѝ показа още, а дъхът ѝ излезе с въздишка през полуотворените устни.

Тих шепот, нежни ласки. Дъх на лавандула и рози. Гладки затоплени чаршафи, овлажняла от страст кожа. Слънчева дъга, играеща върху затворените ѝ клепачи.

Ана летеше, понесена от магията, която правеха заедно, дишането ѝ се ускоряваше, докато Бун я издигаше по-високо, все по-високо.

След това дойде топлината — изгаряща, жарка. Тя избухна в нея толкова внезапно, толкова яростно, че Ана извика и се опита да се отдръпне.

— Не, не, Бун, аз... — Но в този момент като светкавица я прониза удоволствие, от което тя се замая, загуби сили и се разтрепери.

— Ана... — Трябваше да забие юмруци в дюшека, за да се спре да не проникне в нея. — Толкова си сладка. — Целуна я, поглъщайки задъханото ѝ дишане. — Не се страхувай.

— Не... — Разтърсена из основи, тя го привлече към себе си. Сърцето му кънтеше до нейното, тялото му бе напрегнато като струна. — Не. Покажи ми. Покажи ми още!

Той свали халата ѝ и полудя от вида на голото ѝ тяло, окъпано в слънце. Очите ѝ сега бяха отворени, потъмнели и го гледаха. Зад току-що пробудената ѝ страст видя доверие, което го трогна.

Показа ѝ още.

Страховете се стопиха. Нямаше място за тях, когато тялото ѝ вибрираше от толкова по-силни усещания. Бун отново я доведе до върха и този път Ана преживя бурята, наслаждавайки се на избухналата светлина и отчаяно копнееща за следващата.

Той задържаше. Удоволствие му доставяше нейното удоволствие. Бе потресен как тя реагира на всяко докосване, на всяка целувка. Знаеше, че невинността ѝ е негова. Въздухът изгаряше дробовете му, кръвта кънтеше в главата му. Проникна в нея, готов Ана да се напрегне и да извика. Знаеше, че ако го помоли, ще трябва да спре, колкото и да копнееше тялото му да стигне докрай.

Ала Ана не се напрегна, само прошепна задъхано името му и ръцете ѝ се обвиха около него. Краткотрайната болка веднага бе

удавена в удоволствие, по-голямо, по-пълно, отколкото някога си бе представяла, че е възможно.

Негова, помисли тя. Бе негова. И започна да се движи срещу него, подчинявайки се на дървен като времето инстинкт.

Бун проникваше по-дълбоко, още по-дълбоко, изпълваше я, издигаше я към гребена на най-високата вълна. Когато Ана все пак извика и тялото ѝ потрепери от този връх, той зарови лице в косите ѝ и си позволи да я последва.

Бун гледаше танца на светлината по стените и слушаше как сърцето на Ана бавно се успокоява. Тя лежеше тихо под него, обвила ръце около тялото му, и го галеше по косата.

Не си бе представял, че може да бъде така. Това бе глупаво, помисли той. Бе имал и други жени. Нещо повече, бе обичал — толкова силно, колкото може да се обича. И все пак това сливане бе повече, отколкото бе очаквал или изпитвал.

Нямаше как да ѝ го обясни, след като не можеше да го обясни и на себе си.

Целуна я по рамото и се надигна да я погледне. Очите ѝ бяха затворени, а лицето — поруменяло и съвсем спокойно. Дали имаше някаква представа колко много неща се бяха променили и за двама им след тази сутрин?

— Добре ли се чувстваш?

Ана поклати глава и го разтревожи. Бун веднага се надигна на ръце, за да не ѝ тежи. Ресниците ѝ трепнаха и той видя сивите ѝ замъглени очи.

— Не се чувствам добре. — Гласът ѝ бе нисък и гърлен. — Чувствам се чудесно. Ти си чудесен. — По красивите ѝ устни затрептя усмивка. — Това е чудесно.

— Уплаши ме. — Той отметна косата от бузата ѝ. — Струва ми се, че никога не съм бил толкова нервен. — Устните ѝ го чакаха и Бун се наведе да я целуне. — Съжаляваш ли?

— Имам ли вид като да съжалявам? — вдигна вежди тя.

— Не. — Без да бърза, той изучаваше лицето ѝ, прокарвайки пръст по него. — Имаш малко самодоволен вид. — И това му доставяше голямо удоволствие.

— Чувствам се много самодоволна. И мързелива. — Ана се протегна малко и Бун се намести, за да може тя да облегне глава на рамото му.

— Честит рожден ден.

Ана отново се засмя:

— Това беше най... Най-неповторимия подарък, който съм получавала.

— Най-хубавото му е, че можеш да го получаваш отново и отново.

— Още по-добре. — Тя отметна глава и сега очите ѝ бяха сериозни. — Ти беше много добър с мен, Бун. Много ми беше хубаво.

— Не бих казал, че това е проява на благородство. Желая те от първия път, когато те видях.

— Знам. Това ме изплаши... И ме развълнува. — Ана сложи длан на гърдите му и за миг ѝ се прииска да могат да останат вечно така, сгушени един в друг под слънчевата светлина.

— Това променя нещата.

Ръката ѝ замря и се напрегна.

— Само ако ти искаш да е така.

— Тогава аз искам да е така. — Той седна и я вдигна със себе си, за да я погледне в лицето. — Искам да бъдеш част от моя живот. Искам да бъда с теб колкото е възможно по-често... И не само така.

Ана почувства как старият разяждащ страх отново се надига. Да бъде отхвърлена — това сега щеше да я опустоши.

— Аз съм част от твоя живот. Сега винаги ще бъда.

Бун видя нещо в очите ѝ, почувства го в напрежението, внезапно завладяло стаята.

— Но?

— Няма „но“ — заяви тя бързо и го прегърна. — Няма „и“. Сега няма нищо. Само това. — Целуна го и вложи в тази целувка всичко, което можеше. Знаеше, че мами и двамата, като го спира. Не знаеше как да му предложи, как да го задържи до себе си. — Аз ще съм тук винаги, когато ме пожелаеш, докато ме желаеш. Обещавам ти.

Вкопчи се в него и той се изруга наум. Отново я насилваше. Как можеше да очаква Ана да е влюбена в него само защото са правили любов? Дори не бе сигурен какво изпитва самият той. Всичко бе станало прекалено бързо и се бе поддал на моментното чувство.

Докато я прегръщаше си напomini, че трябва да се съобразява не само със собствените си потребности.

Имаше и Джеси.

Това, което се случваше с Ана, щеше да засегне дъщеря му. Затова не можеше да си позволи да греши, да действа импулсивно и да се обвързва, преди да е сигурен.

— Няма да бързаме — подзе Бун, ала почувства как го пробужда обида, защото Ана веднага се отпусна. — Ако обаче някой друг почука на вратата ти да ти носи подаръци или да поиска чаша захар...

— Ще го изритам. — Тя го прегърна силно. — Няма никой друг, освен теб. — Обърна глава и притисна устни към врата му. — Ти ме правиш щастлива.

— Мога да те направя още по-щастлива.

— Наистина ли? — засмя те Ана.

— Не по този начин. — Развеселен и поласкан, той захапа долната ѝ устна. — Поне не веднага. По-скоро си мислех да сляза долу и докато ти се излежаваш и ме чакаш, да приготвя обед. А после отново да те любя. И отново.

— Ами... — Звучеше примамливо, но тя прекалено добре си спомняше какво остава в кухнята, след като Бун бе готвил. Освен това наоколо имаше прекалено много шишенца и бурканчета, които той можеше да използва не както трябва. — Хайде да направим иначе. Ти ще чакаш тук, а аз ще стотвя обеда.

— Ала днес е твоят рожден ден!

— Точно така. — Ана го целуна и се измъкна от леглото. — Затова искам всичко да правя както аз реша. Няма да се бавя.

Само глупак не би приел такова предложение, реши Бун и се облегна, скръстил ръце зад главата си. Заслуша се в шуртящата в банята вода, после се опита да си представи какво би било да прекара следобеда в леглото.

Тя слезе по стълбите, завързвайки пътьом халата си. Любовта, реши Ана, прави чудеса с настроението. Тя бе по-добра, далеч по-добра от всякакво лекарство, което би могла да приготви или омагьоса. Може би след време, може би ако имаше достатъчно от тази любов, можеше да му даде и останалото.

Бун не бе Робърт и Ана се срамуваше, че ги бе сравнявала, дори само за момент. Обаче рискът бе прекалено голям, а денят толкова

прекрасен.

Тананикайки си, влезе в кухнята. Най-добре сандвичи, реши тя. Не бе кой знае колко елегантно, но пък практично за ядене в леглото. Сандвичи и малко от специалното вино на баща ѝ. Почти литна към хладилника, вече целия облепен с творенията на Джеси.

— Още не се е облякла — чу гласа на Моргана през вратата на терасата. — Очаквах го.

Ана се обърна с обезкостените пуешки гърди в ръка. Не само Моргана бе до вратата на кухнята. Около нея се бяха струпали и Наш, Себастиан и Мел.

— О! — Остави месото и усети как се изчервява. — Не ви чух да идвате.

— Очевидно си била много заета със себе си покрай рождения си ден и така нататък — предположи Себастиан.

Нахълтаха вътре, запрегръщаха я и напълниха ръцете ѝ с кутии с панделки. Наш вече отваряше бутилка шампанско.

— Намери чаши, Мел. Да започваме празненството. — Намигна на жена си, която се стовари в един фотьойл: — За теб, бебчо, ябълков сок.

— Прекалено съм дебела, за да споря. — Моргана намести теглото си, или поне се опита. — Е, нещо ново от Ирландия?

— Да, тази сутрин получих един сандък. Страхотен е. Чашите са в съседното чекмедже, Мел. Вътре има и подаръци. Говорих с тях... — Точно преди да прави любов с Бун. Бузите ѝ отново пламнаха. — Аз... Ъ-ъ-ъ... Наистина трябва да... — Мел пхна в ръцете ѝ чаша с искрящо шампанско.

— Да изпиеш първата чаша — довърши вместо нея Себастиан и я погледна изпитателно: — Анастасия, любов моя, изглеждаш ми много сияеща. Определено добре ти се отразява да навършиш двадесет и седем години.

— Не се рови в главата ми — измърмори тя и отпи, за да си даде време да измисли как да им обясни. — Не знам как да ви благодаря, че се отбихте. Извинете ме само за минутка.

— Няма нужда да се обличаш заради нас. — Наш наля и в останалите чаши. — Себастиан е прав. Изглеждаш страхотно.

— Да, ала наистина имам нужда да...

— Ана, аз имам по-добра идея. — При гласа на Бун откъм коридора настъпи гробна тишина. — Защо да не... — Гол до кръста, бос, той влезе в стаята и замръзна.

— Уха! — оповести Мел и скри усмивката си в чашата.

— Добре го каза, кратко и ясно — похвали я мъжът ѝ, оглеждайки Бун с присвити очи. — Наминал си при съседката, а?

— Млъкни, Себастиан! — обади се Моргана, опряла ръце на корема си и се усмихна: — Изглежда нещо попречихме.

— Мисля, че щяхме да попречим, ако бяхме дошли по-рано — прошепна Наш в ухото на Мел и тя едва не прихна.

Ана им хвърли един изпепеляващ поглед и се обърна към Бун:

— Моите братовчеди са решили да ми устроят малко празненство и всички те са много изненадани, че мога да имам личен живот... — Тя погледна многозначително през рамо: — Който не ги засяга!

— Винаги е кисела, като я изкараш от леглото — обясни Себастиан, примирил се с присъствието на Бун. Засега. — Мел, май ще ни трябва още една чаша за шампанско.

— Вече е пълна. — Тя пристъпи напред усмихната и я подаде на Бун. — Ами не можеш да ги натупаш — добави под носа си и той кимна.

— Е... — Отпи една голяма глътка и въздъхна. Очевидно плановете му за остатъка от деня трябваше да се променят. — Някой да е донесъл торта?

Моргана доволно се засмя и посочи към една кутия:

— Наш, дай на Ана един нож, за да отреже първото парче. Мисля, че ще минем без свещи. Струва ми се, че желанието ѝ вече се е изпълнило.

ОСМА ГЛАВА

Ана бе прекалено свикнала с братовчедите си, за да може дълго да е смутена или да им се сърди. Освен това просто бе прекалено щастлива с Бун, за да таи яд. Дните минаваха, а те бавно и внимателно заздравяваха връзката си.

Ако бе започнала да му се доверява със сърцето си и с тялото си, още не можеше да му довери тайните си.

Въпреки че чувствата му към нея узряха, задълбочиха се и преминаха в любов, каквато никога вече не бе очаквал да изпита, той не по-малко от нея се страхуваше да направи тази последна крачка, която би съединила техните два живота.

В средата бе едно дете, което никой от тях не би си позволил да нарани, като постави на първо място собствените си желания.

Ако открадваха по няколко часа през някой слънчев следобед или дъждовна утрин, те си бяха техни. Но през нощта Ана бе сама и се чудеше колко дълго ще продължи тази комедия.

Денят на Все светии приближаваше и двамата с Бун бяха заети всеки със собствените си приготовления. От време на време сърцето ѝ се свиваше от мисълта, че нейният любим ще бъде на празника и ще се запоя нае с цялото ѝ семейство. После се надсмиваше над себе си, задето се държи като момиче, което се гласи да представи у дома първия си приятел.

Към обед на тридесети ноември тя беше при Моргана и помагаше на вече много бременната си братовчедка в приготовленията за празника.

— Можех да накарам Наш да го направи. — Моргана затисна с ръка болката в кръста и седна до масата, за да ѝ е по-удобно да меси тестото за хляба.

— Ти можеш да накараш Наш да направи всичко. Достатъчно е да го помолиш. — Ана режеше агнешко за традиционното задушено с картофи. — Ала той толкова се забавлява с подготовката за своите ефекти.

— Също като профан, който си мисли, че може да надмине професионалистите. — Тя трепна, изохка и веднага привлече вниманието на Ана:

— Какво става?

— Не, още не съм започнала да раждам, макар че ужасно ми се иска да бях. Просто вече през цялото време се чувствам толкова неудобно. — Долови сприхавостта в собствения си глас и отново трепна. — И мразя някой да хленчи.

— Хленчи колкото ти се иска. Тук сме само двете. Ето. — Винаги готова, сипа някаква течност в една чашка. — Изпий това.

— Вече имам чувството, че ще отплувам като кораба на Клеопатра, толкова съм голяма. — Но послушно изпи чашата и докосна кристала на врата си.

— А и вече имаш двучленен екипаж.

Това успя да я разсмее.

— Говори ми за нещо друго — помоли Моргана и отново се зае с месенето. — Каквото и да е, само да не мисля колко съм дебела и намусена.

— Не си дебела, само си малко намусена. — Ала Ана се замисли с какво да я разсее. — Знаеш ли, че Себастиан и Мел отново работят заедно върху някакъв случай?

— Не знаех. — Интересът ѝ се събуди. — Изненадана съм. Мел е толкова ревнива към работата си на частен детектив.

— Е, този път е свалила гарда. Дванадесетгодишно дете, избягало от къщи. Родителите са се побъркали. Снощи говорих с нея и тя ми каза, че вече имат следа и че съжалява, задето не може днес следобед да се освободи и да дойде да ти даде едно рамо в кухнята.

— Когато Мел е в кухнята, по-скоро сякаш ми дава крак. — Във всяка дума прозираше симпатията към новата ѝ снаха. — Чудесно се държи със Себастиан, не мислиш ли?

— Да. — Ана се усмихна на себе си и започна да реди агнешко, картофи и лук в голямата тава на Моргана. — С остър ум, твърдоглава, сърдечна. Тя е точно това, което му трябва.

— А ти намерила ли си това, което ти трябва?

Ана не отговори веднага. Сложи подправките. Знаеше, че Моргана ще измъкне от нея всичко, още преди денят да е свършил.

— Много съм щастлива.

— Аз го харесвам. От самото начало имам добро чувство за него.

— Радвам се.

— Себастиан също, макар че има някои резерви. — Намръщи се, но продължи да говори спокойно: — Особено след като хвана Бун натясно и прегледа мозъка му.

Ана стисна устни и нагласи фурната.

— Още не съм му простила за това.

— Е... — Моргана сви рамене и остави тестото в една купа да бухне. — Бун не знаеше и това успокои Себастиан. Не му беше много приятно да дойде на рождения ти ден и да те завари току-що станала от леглото.

— Това не го засяга.

— Той те обича. — Тя стисна бързо Ана за ръката и тръгна към печката. — Винаги ще се безпокои за теб повече, защото си най-младата и просто защото твоята дарба те прави толкова уязвима.

— Аз също си имам своята защита, а не ми липсва и здрав разум.

— Знам. Миличка, аз... — Почувства, че в очите ѝ запари и припряно избърса сълзите. — Беше ти за пръв път. По-рано не бих те разпитвала, ала... Господи, никога не съм била толкова сантиментална.

— Само го криеше по-добре. — Ана остави за момент готвенето и се приближи до Моргана да я прегърне. — Беше много красиво, а Бун беше толкова нежен. Знам, че е имало причина да чакам и причината беше той. — Тя се отдръпна с усмивка. — Бун ми даде повече, отколкото някога съм предполагала, че мога да имам.

Моргана въздъхна и вдигна ръце към лицето ѝ.

— Ти си влюбена в него.

— Да. Много съм влюбена.

— А той?

Ана се поколеба.

— Не знам.

— Ох, Ана...

— Аз не се свързвам с него по този начин. — Гласът ѝ отново стана твърд. — Би било нечестно, докато не съм му казала каква съм и не съм имала смелостта да му призная моите чувства. Знам, че не съм му безразлична. Не е нужно да имам дарба, за да го разбера. Това ми е достатъчно. Когато има нещо повече, ако има нещо повече, той ще ми каже.

— Никога не съм преставала да се изненадвам колко дяволски упорита си ти.

— Аз съм Донован — възрази Ана. — А това има значение.

— Съгласна съм. Трябва да му кажеш. — Моргана хвана Ана за ръцете, преди да бе успяла да се извърне. — Ох, знам. Мразя някой да ми дава съвет, който не искам да чуя. Ала ти трябва да се освободиш от миналото и да гледаш към бъдещето.

— Аз гледам към бъдещето. И искам Бун да бъде в него. Трябва ми повече време. — Гласът ѝ пресекна и тя стисна устни, за да го овладее. — Моргана, аз го познавам. Той е добър човек. В него има съчувствие, въображение и щедрост, които дори не осъзнава. Освен това има дете.

Когато Ана този път се извърна, Моргана бе принудена да се хване за масата.

— От това ли се страхуваш? Да приемеш чуждо дете?

— О, не! Аз я обичам. Кой би могъл да не я обича? Тя е центърът на неговия свят, както би трябвало да бъде. Няма нищо, абсолютно нищо, което не бих направила за който и да е от тях.

— Обясни ми тогава.

Ана се зае да плакне твърдо сварените яйца.

— Искаш ли малко копър? Нали знаеш колко обича чичо Дъглас варени яйца с копър.

Моргана стовари един буркан на масата.

— Ана, обясни ми!

Трепереща от нерви, Ана го отвори.

— Ох, ти не знаеш какъв късмет имаш с Наш. Да срещнеш някой, който да те обича така, независимо от всичко...

— Разбира се, че знам. Но какво общо има Наш с това?

— Колко други мъже биха приели някоя от нас толкова пълно? Колко биха искали да се оженият или да приемат една вещица като майка на детето си?

— В името на Фин! — Нетърпението в гласа ѝ бе смекчено от факта, че отново трябваше да седне. — Анастасия, говориш, сякаш сме стари вещици, яхнали метла, и с кикот пресичаме млякото в майчините гърди.

Тя не се усмихна:

— Не мислят ли повечето точно по този начин за нас? Робърт...

— Чумата да го тръшне Робърт!

— Добре, де, забрави за него — съгласи се Ана и махна с ръка.
— Колко пъти през вековете сме били гонени и преследвани, заплашвани и заточвани само заради това, че сме такива, каквито сме родени да бъдем? Аз не се срамувам от своята съдба. Не съжалявам заради моята дарба или моето наследство. Ала не мога да понеса да му го кажа, а той да ме погледне, сякаш... — Тя се засмя безрадостно. — Сякаш разбърквам казан, пълен с гадини и отровни билки.

— Ако те обича...

— Ако — повтори Ана. — Ще видим. А сега мисля, че трябва да полегнеш за един час.

— Ти просто сменяш темата — започна Моргана, но в този момент в стаята се втурна Наш с коса, оплетена в паяжини — за щастие, изкуствени — и сатанински блясък в очите си.

— Трябва да видите това! Невероятно е. Толкова съм добър, че и аз се плаша от себе си. — Той грабна от масата един стрък керевиз и го задъвка. — Елате, де, не стойте там.

— Аматьори — въздъхна Моргана и се надигна.

Докато двете жени хвалеха неговите холограми на духове във фойето, се чу шум от кола.

— Пристигат! — съобщи Ана и нетърпеливо се втурна към вратата. Изведнъж замръзна. Докато да се обърне, Моргана се отпусна в ръцете на Наш.

Той моментално побледня като своите духове.

— Любов моя? Да не би... Боже мой!

— Всичко е наред. — Тя пое дълбоко въздух, а Ана я подкрепи от другата страна. — Само малък пристъп, честна дума. — Облегна се върху Наш и се усмихна на Ана: — Струва ми се, че Денят на Все светии е много подходящо време за раждане на близнаци.

— Абсолютно няма за какво да се безпокоиш — успокояваше Дъглас Донован зетя си Наш. Той бе висок мъж, като сина си, и гарвановочерната му грива едва бе започнала да посребрява. За случая бе избрал черна вратовръзка и фрак и ги подчертаваше с неоновии гуменки с портокалов цвят, които му доставяха огромно удоволствие с

това, че светеха в тъмното. — Раждане. Най-нормалното нещо на света. И тази нощ е идеална за това.

— Прав си... — Наш преглътна буцата в гърлото си. Къщата бе пълна с хора — вещици и вещици, ако човек искаше да е точен — а жена му седеше на дивана и изглеждаше, сякаш ни най-малко не ѝ пука, че вече от три часа ражда. — Може пък да е било фалшива тревога.

Камила долетя в украсената си с пайети бална рокля и го потупа по рамото с ветрилото си от пера:

— Остави това на Ана, скъпо дете. Тя ще има грижата за всичко. Ами че аз Себастиан го раждах тринайсет часа. Правехме си майтап с това, нали, Дъглас?

— След като престана да ме проклинаш, сърце мое.

— Ами да, разбира се. — Тя се понесе към кухнята с намерението да провери задушеното. Ана никога не му слагаше достатъчно салвия.

— Ако не беше толкова заета с други неща, щеше да ме превърне в таралеж — сподели Дъглас.

— Това ме кара да се чувствам по-добре — измърмори Наш. — Много по-добре.

Доволен, че бе помогнал, Дъглас сърдечно го потупа по гърба:

— Затова сме тук, Наш.

— Наш.

— Да, бе — усмихна се любезно Дъглас.

— Мамо! — Моргана стисна ръката на майка си. — Иди да спасиш горкия Наш от чичо Дъглас. Не ми изглежда много добре.

Брина послушно остави бележника си.

— Да накарам ли баща ти да го изведе на разходка?

— Чудесно! — Тя въздъхна с благодарност, защото Ана продължаваше да разтрива раменете ѝ. — За него още няма работа тук.

Падрик, бащата на Ана, се плъосна до тях в момента, в който Брина освободи мястото.

— Как е моето момиче?

— Много съм добре. Засега всичко е много леко, ала съм сигурна, че съвсем скоро ще ме раздруса. — Тя се наведе и го целуна по дебелия буза. — Радвам се, че всички вие сте тук.

— Не бихме могли да бъдем никъде другаде. — Той опря пухкавата си ръка на корема ѝ, за да я успокоя, и се усмихна на дъщеря си с елфическата си усмивка: — И моята сладурана. Красива си като картинка. Бащичко, нали?

— Естествено. — Ана почувства как започва поредната контракция и здраво хвана раменете на Моргана. — Дълги, спокойни вдишвания, миличка.

— Искаш ли да ѝ дам едно синьо мънисто?

Ана се замисли и поклати глава:

— Не още. Но можеш да ми донесеш моята кесийка. Ще ми трябват някои кристали.

— Готово! — Той се изправи, щракна с пръсти и в ръката му се появи разцъфнало цвете. — Я, откъде дойде това? — попита със същия тон, с който бе говорил на раждащата сега жена, когато самата тя беше бебе. — Пази ми го. Аз трябва да свърша една работа.

Моргана погали бузата си с цветето.

— Баща ти е най-милият мъж на света.

— Той ще разглези твоите двама юнаци, ако го оставиш. Татко се предава, щом види дете. — Бе се свързала с Моргана и знаеше, че тя се чувства далеч по-зле, отколкото показва. — Скоро ще трябва да те кача горе.

— Не още... — Моргана протегна ръка над рамото си и я хвана за ръката. — Толкова е приятно да съм заедно с всички. Къде е леля Морийн?

— Мама е в кухнята и сигурно вече се карат е леля Камила за задушеното.

Моргана изпъшка и затвори очи:

— Господи, бих могла да изям цял казан от него.

— После — обеща Ана и вдигна поглед, защото стаята се изпълни със стонове на страдалци и дрънчене на вериги. — Някой идва.

— Горкият Наш! Не може да се отпусне дотолкова, че да оцени собствените си шедьоври. Това Себастиан ли е?

Ана протегна врат.

— Аха. Те с Мел критикуват холограмите. Уха, сега тръгват машината за дим и бухалките.

Себастиан влезе в стаята:

— Аматори!

— И Лидия така се уплаши и все пишеше и пишеше — разказваше Джеси за страхотиите в къщата на ужасите в училище. — А после Франки изяде толкова бонбони, че повърна.

— Прилича на истински празник. — За да предотврати същата възможност, Бун вече бе скрил половината от лакомствата от нейната торбичка.

— Моят костюм е най-хубав от всички! — Току-що бяха излезли от колата и Джеси се завъртя, така че розовият плат на звездички се развя около нея. Доста доволен от себе си, Бун се наведе да намести крилата ѝ от алуминиево фолио. Бе му отнело почти два дни да измисли как да тропоса и ушие костюма ѝ на фея. Но усилието си струваше.

Тя потупа баща си по рамото с картонения си жезъл:

— Сега ти си красивият принц.

— А какъв бях досега?

— Грозен жабок! — Бун я щипна по нослето и тя избухна в смях. — Мислиш ли, че Ана ще се изненада? Дали ще ме познае?

— Няма начин. Аз самият не съм сигурен, че те познавам. — Бяха решили да минат без маска и Бун бе боядисал бузите ѝ с руж, бе начервил устните ѝ и бе сложил блестящи златисти сенки на клепачите ѝ чак до веждите.

— Ще се запознаем с цялото семейство — напомни тя на баща си. Сякаш имаше нужда от напомняне. Цялата седмица се тревожеше от това. — А пък аз пак ще видя кучето и котката на Моргана.

— Точно така. — Опитваше се да не се впечатлява толкова от кучето. Пан може и да приличаше досуц на вълк, ала последния път, когато ходиха на гости, се държа много мило и приятелски с Джеси.

— Това ще е най-хубавото празненство за Все светии в целия свят! — Джеси се повдигна на пръсти и натисна звънеца. Въздухът се изпълни със стонове и звън на вериги. Тя ахна беззвучно и остана с отворена уста.

Вратата отвори набит мъж с оредяваща коса и весели очи. Той видя Джеси и заговори с най-вампирския си глас:

— Добре дошли в къщата, населена с духове. Влезте на своя отговорност.

Очите ѝ се разшириха:

— Наистина ли е населена с духове?

— Влезте... Ако се осмелявате... — Приклекна, докато очите му се изравниха с нейните, и измъкна от ръкава си пухкаво плюшено зайче.

— О-о-о-о! — Очарована, Джеси го притисна към бузата си. — Ти магьосник ли си?

— Разбира се. Не са ли всички магьосници?

— Не-е. Аз съм принцесата на феите.

— И това не е лошо. А това твоята свита ли е? — попита той и погледна към Бун.

— Не, бе — засмя се весело Джеси. — Това е татко. А аз всъщност съм Джеси.

— Аз пък всъщност съм Падрик. — Той се изправи и въпреки че очите му останаха весели, Бун бе сигурен, че го преценяват. — А вие сте...

— Сойър. — Бун протегна ръка. — Бун Сойър. Ние сме съседни на Анастасия.

— Съседни, казвате? Е, съмнявам се, че това е всичко. — Той пусна ръката му и хвана ръката на Джеси. — Я да видим какво има тук за вас.

— Духове! — Тя едва не подскочи. — Татко, духове!

— Добър опит като за профан — забеляза любезно Падрик. — О, между другото, Ана заведе Наш и Моргана горе. Тази вечер ще ни се родят близнаци. Морийн, цвете на моята страст, ела да се запознаеш със съседите на Ана. — В този момент в коридора влизаше умопомрачителна амазонка с ален тюрбан. — Предполагам, че би искал нещо за пийване, момко — обърна се той към Бун.

— Да, господине... — Бун бавно издиша. — Сигурен съм, че бих искал.

Мел нерешително почука на вратата на спалнята на Моргана и надзърна. Не бе сигурна дали бе очаквала да види болничната — и според нея, плашеща — атмосфера на родилно отделение, или

мистичния блясък на магически кръг. Но спокойно можеше да мине и без двете.

Вместо това вътре Моргана се бе излегла на голямо и удобно на вид легло, а наоколо имаше цветя и свещи. В стаята се носеше музика на арфа и флейта. Моргана изглеждаше малко зачервена, Наш бе доста блед, ала всичко бе толкова нормално, че тя се осмели да прекрачи прага, когато Ана я повика с ръка:

— Влез, Мел. Ти вече би трябвало да си специалист по тези неща. В края на краищата, нали ни помогна двамата със Себастиан да изродим жребчето само преди няколко месеца.

— Наистина се чувствам като кобила — изръмжа Моргана, — но това не значи, че съм поласкана от сравнението.

— Не искам да преча и да ви се мотая в краката. Боже мой! — прошепна тя, когато Моргана отметни глава и започна да пухти като парен локомотив.

— Добре, добре. — Наш хвана ръката ѝ и включи един секундомер. — Хайде пак. Много добре се движим.

— Ами, движим се! Бих искала да те видя...

— Дишай! — Гласът на Ана бе спокоен. Тя постави на корема на Моргана няколко кристала, които увиснаха във въздуха, блестейки с неземна светлина.

Мел се опита да преглътне това. В края на краищата, напомни си тя, вече от два месеца бе омъжена за вещер.

— Всичко е наред, миличка... — Наш притисна устни към ръката ѝ, молейки се трескаво болката да спре. — Вече почти свърши.

— Не си отивай! — вкопчи се тя в ръката му, когато контракцията започна да преминава. — Не си отивай!

— Тук съм. Ти си чудесна. — Както Ана му бе казала, той охлади лицето ѝ с мокра кърпа. — Обичам те, красавице.

— Имай късмет да не ме обичаш. — Затвори очи. Знаеше, че още много ѝ предстои. — Как върви, Ана?

— Много добре. Още около два часа.

— Два... — Наш се усмихна насилено. — Страхотно.

Мел се прокашля и Ана погледна към нея:

— Извинявай, малко сме объркани.

— Няма нищо. Искях само да ти кажа, че Бун и Джеси дойдоха.

— А-а-а... — Ана изтри чело с ръкава си. — Бях забравила. Ей сега идвам. Би ли изпратила леля Брина тук?

— Разбира се. Хей, Моргана, ние всички сме с теб.

Моргана се усмихна по ирландски дяволито:

— Колко хубаво! Искаш ли да си сменим местата?

— Този път ще пропусна, благодаря. — Тя се насочи към вратата. — Просто няма да ти се пречкам.

— Нали няма да се бавиш? — погледна Наш към Ана, борейки се с паниката.

— Само една-две минутки. А и леля Брина е много опитна. Освен това трябва да донесе малко бренди.

— Бренди ли? Ала тя не трябва да пие.

— За теб — успокой го Ана и излезе.

Първото нещо, което забеляза в хола бе, че Джеси много добре се забавляваше. Докато разказваше за приключенията на нейния клас по време на празненството за Все светии, майката на Ана се смееше със своя жив, сърдечен смях. Тъй като Джеси бе гушнала две плюшени животинчета, Ана заключи, че баща ѝ вече е показал номерата си.

Само се надяваше да е бил достатъчно дискретен.

— Всичко наред ли е горе? — попита полугласно Брина, докато се разминаваха на вратата.

— Прекрасно. Още преди полунощ ще си баба.

— Благословена да си, Анастасия! — Тя я целуна по бузата. — А на мен твоят младеж ми хареса.

— Той не е... — Но леля ѝ вече бързаше нагоре по стълбите.

Бун стоеше до камината, в която весело пращяха пламъци, пиеше нещо, със сигурност приготвено от баща ѝ, и като омагьосан слушаше една от историите на чичо ѝ Дъглас:

— Затова ние, естествено, пускахме бедния човек да пренощува вътре. Бурята продължаваше. И какво направи той на сутринта? Започна да пици и да говори за вампири и караконджули. Смахна се — завърши тъжно Дъглас и почука с пръст по главата си, увенчана сега с копринена оранжева шапка. — Печална история.

— Може би това има нещо общо с ризницата, в която си се появил — предположи Матю Донован, топлейки в дългите си пръсти чаша бренди.

— Не, не, една ризница изобщо не прилича на караконджул. Сигурно е било заради пищенето на котката на Морийн.

— Моите котки не пицят — обиди се тя. — Те са много възпитани.

— А пък аз си имам куче — оповести Джеси. — Ала обичам и котки.

— Така ли? — Винаги готов да послужи, Падрик извади измежду крилата ѝ жълтеникаво плюшено котенце. — Какво ще кажеш за това?

— О! — Джеси зарови лице в пухкавата му козина, после зарадва Падрик, като се изкатери в скута му и го целуна по розовата буза.

— Татко — Ана се наведе над дивана и притисна устни към оплешивяващото му теме, — ти никога не се променяш.

— Ана! — скочи Джеси, опитвайки се да задържи цялата си зоологическа градина. — Татко ти е най-смешният човек на света.

— И аз си го харесвам. — Тя наклони любопитно глава: — Но коя си ти?

— Аз съм Джеси — прихна момиченцето, смъкна се от коленете на Падрик и се завъртя в кръг.

— Сериозно ли?

— Честна дума. Татко ме направи принцеса на феите.

— Наистина говориш като Джеси. — Ана приклепна: — Дай ми една целувка да видим.

Джеси притисна боядисаните си устни към бузата ѝ и се изчерви от радост заради успеха на костюма си.

— Не ме ли позна? Наистина ли?

— Съвсем ме заблуди. Бях сигурна, че си истинска принцеса на феите.

— Татко ти каза, че ти си неговата принцеса на феите, щото майка ти е кралица.

Морийн отново се засмя и намигна на мъжа си:

— Моят малък жабок.

— Съжалявам, че не мога да остана да си поговорим — каза Ана на Джеси.

— Знам. Ти помагаш на бебетата на Моргана да излязат. Те заедно ли ще излязат, или едно по едно?

— Едно по едно, надявам се. — Тя се засмя, разроши косата на Джеси и вдигна поглед към Бун. — Знаеш, че сте добре дошли и

можете да останете колкото ви е приятно. Има достатъчно храна.

— Не се безпокой за нас. Как е Моргана?

— Много добре. Аз всъщност дойдох да взема малко бренди за Наш. Нервите му са пред скъсване.

Матю кимна разбиращо и взе гарафата и една чаша.

— Съчувствам му. — Подаде ѝ ги, а тя почувства как силата му я разтърси и разбра, че колкото и спокоен да изглеждаше, сърцето и умът му бяха горе при дъщеря му.

— Не се безпокой, аз ще се погрижа за нея, чичо Матю.

— Никой не би могъл да го направи по-добре от теб. Ти си най-добрата, която познавам. — Погледът му се спря на очите ѝ, а пръстите му докоснаха хематита, който тя носеше на врата си. — А съм познавал мнозина. — Устните му трепнаха в усмивка: — Бун, може би ще изпратиш Анастасия до горе.

— С удоволствие. — Бун взе гарафата от Ана и тръгнаха.

— Твоите роднини... — започна той, когато стигнаха до стълбите, и поклати глава, без да забелязва, че тя окаменя.

— Да?

— Невероятно. Абсолютно невероятно! Не ми се случва всеки ден да се озова наред група непознати, докато на горния етаж една жена всеки момент ще ражда близнаци, а един вълк — защото мога да се закълна, че това куче не е куче — ръфа под масата нещо, което прилича на кокал от мастодонт, а над главите ни летят механични прилепи. О, забравих за духовете във фойето.

— Е, днес е Все светии.

— Не мисля, че това има нещо общо с деня на Все светии. — Бун спря горе. — Не помня някога да съм се забавлявал повече. Те са фантастични. А баща ти с тези магии... Страхотни магии. Никога няма да мога да разбера как ги прави.

— Няма да можеш. Той е... Ъ-ъ-ъ-ъ... Много съвършен.

— Би могъл да си изкарва хляба от това. Трябва да ти кажа, че за нищо на света не бих пропуснал това събиране. — Той хвана с две ръце лицето ѝ. — Единственото, което ми липсва, си ти.

— Страхувах се, че ще се чувстваш неловко.

— Не. Въпреки че това малко променя плановете ми да те подмамя в някой тъмен ъгъл, да ти смразя кръвта с някоя страховита история, така че да се разтрепериш и да се хвърлиш в прегръдките ми.

— Не се плаша лесно — усмихна се Ана и обви ръце около него.
— Израснала съм със смразяващи кръвта истории.

— И с чичовци, които дрънчат с ризници — прошепна Бун и докосна устните ѝ.

— Това е най-малкото. — Тя се облегна на него и промени ъгъла на целувката. — Обичахме да играем в подземния затвор. А аз веднъж прекарах цяла нощ в една населена с духове кула, защото Себастиан ме предизвика.

— Много си била смела.

— Не, инат. И глупава. Никога през живота ми не съм се чувствала по-неприятно. — Бе се отдала на целувката. — Поне докато Моргана ми извика едно одеяло и възглавница.

— Извика ти? — повтори той, изненадан от думата.

— Изпрати ми — поправи се Ана и се притисна към него, за да не може Бун да мисли за нищо друго, освен за нея.

Когато вратата се отвори зад тях, те приличаха на виновни деца. Брина вдигна вежди, прецени ситуацията и се усмихна:

— Извинете, че ви прекъсвам, ала ми се струва, че точно Бун ни трябва.

Той здраво стисна гърлото на шишето.

— Там вътре ли?!

— Не — засмя се тя. — Просто стой тук, а аз ще ти пратя Наш за малко. Мисля, че един мъжки разговор ще му се отрази добре.

— Но само за минутка — предупреди го Ана. — Моргана има нужда от него вътре.

Преди Бун да успее да се съгласи или да откаже, тя изчезна. Той примирено си сипа една чашка и я глътна на един дъх. После отново я напълни за Наш, който тъкмо излизаше, и му я подаде:

— Пийни.

— Не мислех, че ще продължи толкова дълго — въздъхна Наш и отпи. — Нито че толкова ще я боли. Веднъж да преживеем това, и повече никога няма да я докосна, кълна се.

— Да, разбира се.

— Говоря сериозно — настоя той, макар да знаеше, че всички бъдещи бащи говорят така, и закрачи напред-назад.

— Наш, не искам да ти се бъркам, ала нямаше ли да се чувстваш по-добре... По-спокоен, ако Моргана беше в болница, с лекар и

всякакви там чудеса на медицината?

— В болница? Не. — Наш потърка челото си. — Моргана е родена в същото легло. Тя не би се съгласила близнаците да се родят никъде другаде. Предполагам, аз също.

— Добре, тогава поне лекар...

— Ана е най-добрата. — Като си спомни за това, Наш малко се отпусна. — Повярвай ми, Моргана не би могла да бъде в по-добри ръце.

Бун сви рамене. Щом Наш бе доволен от това положение, не беше негова работа да се тревожи.

— Предполагам, че го е правила и по-рано.

— Не, Моргана ражда за пръв път.

— Имах предвид Ана — засмя се Бун. — Сигурно и друг път е бабувала.

— О, да, разбира се. Тя знае какво върши. Не е там работата. Всъщност сигурно щях да полудея, ако нея я нямаше. — Той изпи още една глътка и пак започна да крачи. — Искам да кажа, че това продължава вече часове наред. Не знам как го понася. Не знам защо която и да е жена го понася. Просто ми се струва, че тя би могла да направи нещо. По дяволите, нали е вещица!

Бун мъжествено сдържа смеха си и го потупа окуражително по гърба:

— Наш, не е сега моментът да я наричаш така. Когато раждат, жените стават малко нетърпими. Но пък имат право.

— Не, исках да кажа... — Наш млъкна, усетил, че бе прекрачил границата. — Трябва да се стегна.

— Ами да.

— Знам, че всичко ще е наред. Ана не би позволила нещо да се случи. Ала е толкова мъчително да виждам, че я боли.

— Когато обичаш някого, това е най-трудното нещо на света. Но ще го преживееш. А в този случай за награда ще получиш нещо фантастично.

— Никога не съм предполагал, че мога да се чувствам по този начин заради когото и да било. Тя за мен е всичко на света.

— Разбирам те.

Наш му подаде чашката. Вече беше малко по-добре.

— И ти ли си така с Ана?

— Мисля, че бих могъл да бъда. Знам, че тя е много особена.

— Да, наистина. — Наш се поколеба и заговори, внимателно подбирайки думите си. Много бе трудно да е лоялен и към двете страни. — Ти би трябвало да можеш да я разбереш, Бун, защото имаш въображение, можеш да виждаш отвъд онова, което се смята за реалност. Тя наистина е много особена жена, с качества, които я правят различна от всички, които досега си познавал. Ако наистина я обичаш и искаш тя да бъде част от твоя живот и от живота на Джеси, не позволявай тези качества да те спрат.

— Нещо не те разбирам — намръщи се Бун.

— Просто помни, че съм ти го казал. Благодаря за питието. — Наш пое дълбоко въздух и влезе при жена си.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Дишай. Хайде, миличка, дишай!

— Дишам — процеди задъхано Моргана и не успя да погледне достатъчно сърдито към Наш. — Какво, по дяволите, наричаш това, ако не дишане?

Наш мислеше, че е минал критичната точка. Тя вече го бе нарекла с всички известни имена и бе измислила няколко нови. Ана казваше, че остава малко и той се бе вкопчил в това така отчаяно, както Моргана в ръката му. Затова просто се усмихна на обляната си в пот съпруга и изтри челото ѝ със студена кърпа.

— Ръмжиш, плюеш ме, викаш ми... — Наш я целуна леко и въздъхна с облекчение, че не беше ухапан. — Нали няма да ме превърнеш в гол охлюв или в двуглав гуцер?

Моргана се засмя и изохка.

— Мога да измисля и нещо по-интересно. Искане ми се малко да се надигна. Ана, може ли?

— Наш, седни зад нея в леглото и подпирай гърба ѝ. Сега вече ще стане бързо. — Ана също разкърши гърба си, в който отекваше болката на Моргана, и за последен път огледа дали всичко бе готово — одеяла, стоплени до огъня, топла вода, стерилизирани ножици и щипки, кристали, пулсиращи от сила.

Брина стоеше до дъщеря си. Очите ѝ светеха от тревога. В паметта ѝ оживяваха часовете, прекарани в същото това легло, когато тя самата даваше живот. Същото легло, помисли Брина с овлажнели очи, където сега нейното дете преживяваше последните родилни болки.

— Няма да напъваш, преди да ти кажа... Сега напъвай — заповяда Ана, когато усети в тялото си контракциите — сладка и мъчителна болка, от която по челото ѝ изби пот. Моргана се напрегна да изпълни нареждането. — Добре, добре. Почти свършваме, честна дума. Избрали ли сте имена?

— На мен ми харесват Кърли и Мо — обади се Наш, задъхан не по-малко от жена си, която едва успя да го смушка в ребрата. — Добре де, нека бъдат Ози и Хариет, но само ако имаме момче и момиче.

— Не ме карай да се смея, идиот такъв. — Но тя все пак се разсмя и болката намаля. — Иска ми се да се напъна. Трябва да се напъна.

— Ако са две момичета — продължи той с нотка на отчаяние и притисна буза до нейната, — ще ги кръстим Люси и Етел.

— А ако са две момчета, Борис и Бела. — В смеха на Моргана се прокрадна истерия. Тя протегна ръце и ги обвини около врата на Наш. — Господи, Ана, трябва да...

— Задръжай! Хайде сега, напъвай.

Между смях и сълзи Моргана отметна глава в последно усилие да даде на света един нов живот. В този момент безоблачното небе отвън се проряза от светкавица, а след нея отекна тътенът на гръмотевица.

— Добре... — започна Наш, ала изведнъж забрави какво бе искал да каже. — Виж! Господи, само погледни!

В другия край на леглото Ана внимателно докосна малката тъмна главица.

— Задръж сега, миличка. Знаем, че е трудно, но задръж само за минутка. Дишай. Точно така. Следващия път ще е готово.

— Има коса — прошепна Наш безсилно. И той като Моргана бе облян в пот и сълзи. — Само виж. Какво е?

— Още не съм изкарала този край — засмя се Ана. — Браво, това е за награда — усмихна се тя на братовчедка си. — А сега раждай, да видим дали ще имаш Ози или Хариет.

Моргана със смях роди детето си в чакащите ръце на Ана. Когато първият възмутен плач на новия човек отекна в стаята, Наш зарови глава в разрошените коси на жена си.

— Моргана... Мили Боже, нашето дете!

— Нашето! — Болката бе вече забравена. Със светнали очи Моргана протегна ръце да поеме малкото шаващо вързопче и му заговори с езика на кръвта си.

— Какво е? — Наш го погали с трепереща ръка по главичката. — Забравих да погледна.

— Имаш син — съобщи му Ана.

При първото изплакване разговорите в хола на долния етаж пресекнаха. Всички очи се насочиха към стълбите. Възцари се тишина. Бун развъгнувано погледна своето дете, което спеше спокойно на дивана, облегнало удобно глава в скута на Падрик.

Почувства, че подът под краката му затрепери и видя как виното се разплиска в чашата му. Преди да успее да се обади, Дъглас свали шапката си и потупа Матю по гърба:

— Нов Донован — съобщи той и вдигна чашата си за наздравица. — Нов наследник.

С овлажнели очи Камила се приближи да целуне зет си по бузата.

— Благословен да е.

Бун се гласеше да добави и своите благопожелания, ала в този момент Себастиан прекоси стаята и запали една бяла свещ, а след нея една златна. Взе неотворена бутилка вино, разчупи печата и отля от златистата течност в инкрустиран сребърен бокал.

— Звезда изгрява през нощта. Животът от живот, кръвта през кръв ѝ дават светлина. От любовта той е получил дар да се роди, от раждане до смърт нека кръстосва вси земи. Другият си дар е взел от кръв и плът, да го приеме и да следва своя път. Лунна красота, сила от слънце и звезди. Да не забравя и на никого да не вреди.

Себастиан връчи бокала на Матю, който отпи пръв. Бун гледаше очарован как семейство Донован си предават виното. Дали това бе ирландска традиция? Определено бе по-вълнуващо от лулата на мира.

Когато получи чашата, се почувства и поласкан, и смутен. Едва започна да пие, и се чу още едно проплакване, оповестяващо още един живот.

— Две звезди — произнесе Матю гордо. — Два дара.

Тържественото настроение бе нарушено от Падрик, който измъкна отнякъде конфети и свирка и я наду. Жена му се разсмя:

— Честита Нова година! — Тя посочи към часовника, който точно отмерваше полунощ. — Това е най-хубавият празник на Все светии, откакто Падрик накара прасетата да летят. — Усмихна се на Бун: — Той е такъв лудетина...

— Прасетата... — започна Бун, но цялата група се обърна като един към Брина, която влезе в стаята и се насочи направо към мъжа си. Той веднага я грабна в прегръдките си.

— Всички са добре. — Тя избърса щастливите си сълзи. — Всички са добре и са много красиви. Имаме внук и внучка, любов моя. А нашата дъщеря ни кани всички горе да ги посрещнем.

Групата се струпа край вратата. Бун не искаше да пречи и остана назад. Себастиан спря и вдигна вежди:

— Ти няма ли да дойдеш?

— Мисля, че семейството...

— Ти беше приет — отсече Себастиан, макар той самият да не бе сигурен, че е съгласен с останалите членове на фамилията. Не можеше да забрави колко дълбоко бе наранена Ана преди време.

— Странен начин да ми го съобщиш. — Бун говореше тихо, въпреки че в него внезапно се надигна гняв. — Още повече, че ти не го чувстваш така.

— Независимо от това. — Себастиан наклони глава — жест, който Бун изтълкува и като предизвикателство, и като предупреждение. Ала когато отвърна очи към дивана, погледът му се смекчи: — Джеси сигурно ще е разочарована, ако не я събудиш, за да я доведеш да погледне.

— Ти обаче би предпочел да не идвам.

— Ана би предпочела да дойдеш — възрази Себастиан. — А това е по-важно. — Той отново се насочи към вратата, ала спря: — Ти ще я нараниш. Ана не пролива сълзи, но заради теб ще пролее. Защото я обичам, ще трябва да ти простя за това.

— Не виждам...

— Не виждаш — кимна рязко Себастиан. — Обаче аз виждам. Вземи детето, Сойър, и ела при нас. Това е нощ за доброта и за малки чудеса.

Бун се загледа в празната врата. Не разбираше защо думите на Себастиан толкова го ядосват. По дяволите, не бе длъжен да доказва себе си на някакъв прекалено грижовен братовчед, който си пъха носа не където му е работа. Ала Джеси се размърда и премигна неразбиращо, и той изхвърли Себастиан от ума си.

— Татко?

— Тук съм. — Наведе се и я вдигна на ръце. — Познай какво има.

Тя потърка очи:

— Спи ми се.

— Скоро ще си отидем, но мисля, че първо искаш да видиш нещо. — Джеси се прозя и отпусна глава на рамото му и той я понесе нагоре по стълбите.

Всички се бяха събрали наоколо и вдигаха много повече шум, отколкото според него се полагаше дори като за домашна родилна зала. Наш седеше на ръба на леглото до Моргана, държеше мъничък пакет и се усмихваше глуповато.

— Прилича на мен, нали? — питаше той, без да знае кого. — Взел ми е носа.

— Това е Алиша — събщи му Моргана и потърка буза в пухестата главичка на сина си. — Донован е у мен.

— Вярно. Добре, тя ми е взела носа. — Погледна към сина си: — Той пък ми е взел брадичката.

— Това е донованска брадичка — поправи го Дъглас. — Ясно е като бял ден.

— Ами! — намеси се Морийн. — И двамата са целите Коригън. Нашата страна винаги е имала много силни гени.

Докато спореха за това, Джеси се разсъни и се протегна:

— Това бебетата ли са? Родиха ли се? Може ли да ги видя?

— Пуснете детето. — Падрик избута брат си. — Дайте ѝ да погледне.

Ана взе по едно бебе във всяка ръка и ги вдигна да ѝ ги покаже.

— О! Приличат на мънички феи. — Тя много внимателно докосна с пръст бузата на едното, после на другото.

— Те са точно такива. — Падрик я целуна по нослето. — Чисто нови принц и принцеса на феите.

— Ама нямат крила — прихна Джеси.

— Някои феи нямат нужда от крила — обясни Падрик и намигна на дъщеря си. — Защото имат крила на сърцата си.

— Тези феи имат нужда от почивка и тишина — заяви Ана и върна бебетата на Моргана. — Майка им също.

— Чувствам се прекрасно.

— Въпреки това. — Ана хвърли през рамо един предупредителен поглед и семейството неохотно започна да излиза.

— Бун — извика след него Моргана, — би ли почакал Ана да я закараш? Тя е много изморена.

— Нищо ми няма. Той...

— Разбира се — отговори Бун и намести прозяващата се Джеси на рамото си. — Ще бъда долу. Когато си готова, ще тръгнем.

Минаха още петнайсет минути, докато Ана се увери, че Наш е разбрал всичките ѝ указания. Когато затвори вратата зад себе си и остави новото семейство, Моргана вече се унасяше в сън.

Бе изтощена, а силата на кристалите в торбичката ѝ почти бе свършила. В продължение на повече от дванадесет часа бе преживявала раждането заедно с братовчедка си, свързана с нея толкова здраво, колкото това изобщо бе възможно. Тялото ѝ бе натежало от умора, главата ѝ кънтеше. Това бе обичайното последствие от такава силна връзка.

Залитна по стълбите, ала се изправи и докосна амулета си от хематит, за да изтегли остатъците от силата му. Когато стигна до хола, вече се чувстваше малко по-стабилна. Завари там Бун, полузадрямал на един фотьойл до камината. На гърдите му се бе сгушила Джеси. Той отвори очи и се усмихна:

— Здравсти. Трябва да призная, че всичко ми се стори малко налудничаво, но ти там горе се справи страхотно.

— Винаги е потресаващо да донесеш на света нов живот. Нямахте нужда да оставаш чак досега.

— Исках да остана. — Целуна Джеси по главата. — Тя също. В понеделник тази история ще бъде хитът на училището.

— Това за нея бе уморителна нощ, ала никога няма да я забрави. — Ана потърка очи почти както Джеси преди да заспи. — Къде са другите?

— В кухнята, опустошават хладилника и се напиват. Аз реших да пропусна, защото вече съм изпил повече от достатъчно. — Усмихна се смутено: — Преди малко можех да се закълна, че къщата се тресе, затова минах на кафе. — Посочи към чашата на масата до него.

— И сега до сутринта няма да можеш да заспиш. Ако искаш, занеси Джеси в колата, аз само ще изтичам да им кажа, че тръгвам.

Навън Бун пое дълбоко студения нощен въздух. Ана бе права, изобщо не му се спеше. Трябваше да поработи поне два часа, докато премине действието на кафето, а утре сигурно това щеше да му излезе през носа. Но си струваше. Той погледна през рамо към осветения прозорец на Моргана. Да, струваше си.

Свали крилата на Джеси от раменете ѝ и я остави на задната седалка.

— Прекрасна нощ — чу зад гърба си гласа на Ана. — Струва ми се, че всички звезди са изгрели.

— Две нови звезди... — Бун ѝ отвори вратата. — Така каза Матю. Беше наистина чудесно. Себастиан вдигна наздравница за живота и даровете и звездите, а после всички си предаваха чашата с вино. Това ирландско ли е?

— Нещо такова. — Тя облегна глава и след секунда вече спеше.

Когато Бун спря пред вратата си, не знаеше как ще успее да ги отнесе и двете в леглото. Размърда се, отвори вратата и Ана премигна.

— Само да я внеса, и ще ти помогна.

— Не, няма нужда. — Ана излезе замаяно от колата. — Аз ще ти помогна. — Нараме купчината плюшени играчки и се засмя: — Татко винаги се престарава. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Шегуваш ли се? Той е толкова мил с нея. Хайде, миличка. — Вдигна Джеси на ръце, а тя, заспала дълбоко както всички деца, изобщо не помръдна. — Майка ти също я очарова, както и останалите, ала баща ти определено е нейният кумир. Предполагам, че сега ще почне да ме врънка да заминем за Ирландия, за да му отиде на гости в замъка.

— Той много ще се зарадва. — Ана взе сребърните крила и тръгна след него.

— Остави ги където намериш. Искаш ли малко бренди?

— Не, благодаря. — Тя остави играчките на дивана, сложи крилата до тях и размърда схванатите си рамене. — Но бих пила един чай. Мога да сваря, докато ти се оправиш горе.

— Добре. Няма да се бавя.

Горе в стаята на Джеси изпод леглото се чу глухо ръмжене.

— Ние сме, глупаво куче. И това ми било пазач.

С видимо облекчение Дейзи се измъкна, помахаша с опашка и скочи в леглото.

— Внимавай да не ме събудиш утре в шест часа, че ще ти защипя с телбод устата.

Дейзи тупна с опашка и затвори очи.

— Не знам защо не можахме да си намерим едно умно куче — мърмореше Бун на път към кухнята. — Нямахме да е... — Думите заглъхнаха в гърлото му.

Водата тъкмо започваше да ври. Чашите бяха извадени, до тях чакаше чайникът. Ана бе облегла глава върху ръцете си на кухненската маса и спеше дълбоко. Устните ѝ бяха леко разделени, клепките ѝ хвърляха сенки по лицето ѝ. Бун се надяваше, че изглежда толкова бледа само заради силната светлина.

Като я гледаше, си спомни за младата принцеса, омагьосана от завистливата магьосница да спи сто години, докато я събуди целувка от истинска любов.

— Анастасия, толкова си красива... — Не се въздържа и докосна косите ѝ. Никога не я бе виждал да спи и изведнъж неудържимо му се прииска да я има в леглото си, да може сутрин да отвори очи и да я види до себе си.

Въздъхна и отиде до печката да махне водата. После я вдигна на ръце нежно, както преди малко бе вдигнал Джеси, и тя, също както Джеси, не помръдна. Той стисна зъби, изкачи стълбите и я остави на своето легло.

— Не знаеш колко съм мечтал да си тук — прошепна, докато сваляше обувките ѝ. — В моето легло, през цялата нощ. — Зави я, а Ана въздъхна насън, размърда се и се сгуши на възглавницата му. Той се наведе и нежно я целуна: — Лека нощ, принцесо.

Преди разсъмване Джеси, по гащи и тениска, дотича в спалнята. Бе сънувала страшен сън, за духове в училище, и търсеше успокоението и топлината на баща си. Той винаги прогонваше чудовищата.

Втурна се към леглото и се покатери, за да се сгуши в него. Едва сега с изненада забеляза, че това изобщо не беше баща ѝ, а Ана. Любопитните ѝ пръстчета започнаха да си играят с косата на Ана, а тя промърмори нещо насън, придърпа я под мишницата си и я прегърна. Странно — друга миризма, друго усещане, а въпреки това се

чувстваше също толкова обичана и защитена, както когато я гушнеше баща ѝ. Момиченцето облегна доверчиво главица на гърдите на Ана и заспа.

Щом се събуди, Ана усети около себе си малките пухкави ръчички. Погледна изненадано към Джеси, после огледа стаята.

Това не беше нейната спалня, осъзна тя. Нито пък на Джеси. Беше спалнята на Бун.

Без да се откъсва от топлината на детето, се опита да сглоби спомените си от снощи. Последното, което помнеше, бе как сложи вода за чай. Толкова беше уморена... Сигурно за миг бе опряла глава на масата и бе заспала.

Къде тогава беше Бун?

Ана внимателно обърна глава. Не бе сигурна дали изпита облекчение или разочарование, когато видя, че леглото до нея бе празно. Нямахше да е практично, разбира се, при дадените обстоятелства, но пък би било толкова прекрасно да може да се сгуши в него, както детето се бе сгушило в нея...

Когато отново погледна към Джеси, очите ѝ бяха отворени и я гледаха.

— Сънувах лош сън — обясни момиченцето с надебелял от съня шепот. — За Конника без глава. Той все се смееше, смееше и ме гонеше.

Ана я целуна по челото:

— Сигурна съм, че не те е хванал.

— Ами да. Аз се събудих и дойдох при татко. Той винаги прогонва чудовищата — и от килера, и от под леглото, и от прозореца, и от всякъде.

— Татковците ги бива за това — усмихна се Ана, спомняйки си как когато беше шестгодишна, нейният татко всяка нощ се правеше, че гони чудовища с магическа пръчка.

— Ала тук беше ти, а мен и с теб не ме беше страх. Сега вече в леглото на татко ли ще спиш?

— Не... — Тя погали Джеси по главата. — Мисля, че ние с теб и двете сме заспали и татко ти е трябвало да ни сложи в леглото.

— Но леглото е голямо — възрази Джеси. — Ще има място. Сега аз си имам Дейзи да спи с мен, пък татко спи сам. Куигли спи ли с теб?

— Понякога. — Ана се зарадва на неочакваната смяна на темата. — Той сигурно сега се чуди къде ли съм.

— Мисля, че знае — съобщи Бун от вратата. Бе само по джинси без колан, изглеждаше сънлив и разрошен, а в краката му се извиваше сивият котарак. — Вика и драска по вратата, докато не му отворих.

— О, извинявай! — Ана седна и приглади разпиляната си коса. — Сигурно те е събудил.

— Вярно, успя. — Той пъхна ръце в джобовете на джинсите си, а котаракът скочи на леглото и започна да мърка и да се оплаква на стопанката си. Стомахът му отново се сви. Как можеше да обясни какво чувства, като гледаше Ана, сгушена с неговото малко момиченце в голямото меко легло? — Джеси, какво правиш тук?

— Сънувах страшен сън. — Джеси облегна глава на рамото на Ана и погали котарака. — Затова дойдох при теб, ала тук беше Ана и тя накара чудовищата да си отидат, също като теб. — Куигли измяука умолително и Джеси прихна: — Горкото котенце! Сигурно е гладен. Може ли да го заведе долу и да го нахраня?

— Разбира се, щом искаш. — Преди да бе свършила изречението, Джеси скочи от леглото и хукна надолу, викайки котарака.

— Извинявай, че те е събудила. — Бун се поколеба, и седна на ръба на леглото.

— Не ме събуди. Явно просто се е пъхнала тук и веднага отново е заспала. Би трябвало аз да ти се извиня, че ти създадох толкова проблеми. Трябваше да ме раздрусаш и да ме изпратиш да си ходя.

— Ти беше изтощена. — Той протегна ръка и също като Джеси я докосна по косите. — Невероятно красива и напълно изтощена.

— Трудно е да се раждат бебета — усмихна се Ана. — Ти къде спа?

— В гостната. — Намръщи се от болката в гърба. — Което ми напомня, че е крайно време да осигуря едно свястно легло там.

Тя машинално притисна ръце към кръста му, за да го разтрие и отпусне.

— Трябваше мен да ме сложиш там. Едва ли щях да усетя разликата между легло и шперплат.

— Исках те в моето легло. — Погледът му се прикова в нейния. — Много те исках в моето легло. — Вплете пръсти в косата ѝ, за да я привлече по-близо, още по-близо. — И още те искам.

Устните му бяха върху нейните, вече не толкова търпеливи и нежни. Когато притисна гърба ѝ към възглавницата, Ана почувства внезапно вълнение и тревога.

— Бун...

— Само за минутка. — В гласа му звучеше нотка на отчаяние. — Имам нужда поне от една минутка с теб.

Обхвана гърдите ѝ през тънката коприна на измачканата ѝ блузка. Докато ръцете му се плъзгаха по нея, устните му поглъщаха приглушените ѝ стонове. Тялото му до болка копнееше да натези върху нейното, да се притисне към нейното, да вземе бързо, дори диво всичко, което тя щеше да му предложи.

— Ана... — Устните му се спуснаха по шията ѝ. Знаеше, че е нечестен и към двамата и се опита да се овладее и просто да я прегърне. — Колко време отнема да се нахрани едно коте?

— Не достатъчно дълго. — С треперлив смях тя отпусна глава на рамото му. — Съвсем не достатъчно дълго.

— Точно от това ме беше страх. — Той се отдръпна и я хвана за ръцете. — Джеси отдавна ме моли да ѝ позволя да прекара цяла нощ при Лидия. Ако успея да го уредя, ще останеш ли тук с мен?

— Да... — Ана вдигна ръката му към устните си, после я притисна към бузата си. — Когато поискаш.

— Тази нощ. — Насили се да я пусне и да се отдалечи. — Довечера — повтори Бун. — Ще отида да се обадя на майката на Лидия. Стискай палци. — Овладя се и забави темпото: — Обещах на Джеси, че ще хапнем сладолед, може би ще обядваме на пристанището. Ще дойдеш ли с нас? Ако всичко се получи както трябва, можем да я оставим при Лидия и после да отидем да вечеряме.

Тя също стана от леглото и притеснено приглади измачканата си блуза.

— Това звучи много добре.

— Чудесно. Извинявай за дрехите. Не бях достатъчно смел да те съблека.

Ана усети тръпка, като си представи как той разкопчава блузата ѝ — бавно, много бавно, с търпеливи пръсти и пламтящи очи.

Прокашля се:

— Ще ги изгладя. Сега трябва да се преоблека и да проверя как са Моргана и близнаците.

— Мога да те закарам.

— Няма нужда. Баща ми ще ме вземе, за да мога да прибера колата си. Кога искаш да тръгнем?

— Към обед, след около два часа.

— Прекрасно, значи ще се видим тук.

Бун я хвана, преди да бе стигнала до вратата, и спря сърцето ѝ с още една алчна целувка.

— А може и да вземем нещо за вкъщи и да го изядем тук.

— И това звучи добре — прошепна тя и отвърна на целувката. — Или пък може да си поръчаме да ни донесат по една пица, когато огладнеем.

— Още по-добре.

Към четири часа Джеси стоеше до вратата на Лидия и махаше с ръка за довиждане. Розовата ѝ раница се издуваше от изненадващото количество вещи, необходими на едно шестгодишно момиче, за да пренощува при приятелка. Това, което според нея правеше удоволствието пълно, бе че и Дейзи беше поканена на празненството.

— Каж ми да не се чувствам виновен — помоли Бун и хвърли един последен поглед към огледалото за обратно виждане.

— За какво?

— Задето искам довечера собствената ми дъщеря да я няма вкъщи.

— Бун! — Ана го целуна с обожание. — Много добре знаеш, че Джеси няма търпение да се отдалечим, за да започне малкото ѝ приключение.

— Да, но... Въпросът не е толкова в това, че я пращам някъде, въпросът е, че я изпращам с долни мотиви.

Ана знаеше какви са тези мотиви и от това в стомаха ѝ се сви възел от топлина.

— Тя няма да си прекара времето по-малко добре заради тях — особено след като ѝ обеща, че и вие след две седмици ще поканите

гости с преспиване. Ако все още изпитваш някаква вина, помисли как ще се чувстваш цяла нощ с пет-шест момиченца.

Той я погледна накриво:

— Знаех си, че ще ми помогнеш... Нали и ти имаш долни мотиви.

Много ѝ стана приятно, че я бе помолил за помощ.

— Може би ще мога. — Хвана ръката му. — Като за параноичен баща с комплекс за вина се справяш много добре.

— Стига, вече се чувствам по-добре.

— Много ласкателство не ти е полезно.

— Ето, затова няма да ти кажа колко мъже се обръщаха след теб, когато се разхождахме днес по пристанището.

— Така ли? — Ана отметна косите си назад. — Много ли бяха?

— Зависи какво значи за теб много. Освен това, много ласкателство не ти е полезно. Ще кажа само, че не разбирам как можеш да изглеждаш толкова добре след вчерашната нощ.

— Сигурно е защото спях като пън. — Тя се протегна сладостно. На китката ѝ проблесна гривна от ахати. — Всъщност невероятната е Моргана. Когато сутринта отидох у тях, тя кърмеше едновременно и двамата близнаци и изглеждаше така, сякаш току-що се бе върнала от едноседмична почивка в скъп курорт.

— Бебетата добре ли са?

— Бебетата са страхотни, здрави и умни. Наш е станал специалист по сменяне на пелени. Твърди, че и двамата вече му се усмихват.

Бун също познаваше това чувство и току-що бе разбрал, че то му липсва.

— Добро момче е Наш.

— Няма друг като него.

— Трябва да призная, бях изненадан, когато чух, че се е оженил. Винаги е бил заклет ерген.

— Любовта променя хората — забеляза Ана и внимателно скри копнежа в гласа си. — Леля Брина я нарича най-чистата магия.

— Добро определение. Когато те докосне, започваш да вярваш, че вече няма нищо невъзможно. Ти влюбвала ли си се някога?

— Веднъж. — Тя отвърна очи и се загледа в тревата край пътя. — Много отдавна. Ала се оказа, че магията не е била достатъчно

силна. Тогава разбрах, че животът ми все пак не е свършил и че мога да си живея щастливо и сама. Затова си купих къща край морето, засадах си градината и започнах отначало — довърши Ана с усмивка.

— Предполагам, че и при мен е било нещо подобно. — Направиха последния завой към къщи и той се замисли. — Ако си щастлива сама, това значи ли, че не можеш да бъдеш щастлива с някой друг?

В нея се надигнаха страх и надежда.

— Предполагам, значи, че мога да бъда щастлива както съм си, докато намеря някой, който не само ми носи магия, но и я разбира.

Бун спря пред къщата и изключи двигателя.

— Ние имаме нещо общо, Ана.

— Знам.

— Никога не съм мислил, че отново ще чувствам нещо толкова силно. Това е различно от всичко, което съм преживявал досега и не съм сигурен какво значи. Не знам и дали искам да знам.

— Няма значение. — Тя отново хвана ръката му. — Понякога просто трябва да приемеш, че днешният ден е достатъчен.

— Не е. — Той се обърна към нея с потъмнели очи — Не и с теб.

Ана внимателно пое дъх.

— Аз не съм това, за което ме мислиш, нито това, което искаш да бъда. Бун...

— Ти си точно това, което искам. — Привлече я към себе си и стреснатото ѝ ахване потъна в твърдите му търсеци устни.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Бун откопча колана и я придърпа в скута си. Пронизаха я паника и възбуда. Ръцете му я стискаха като клещи, устните му я изгаряха. Това не беше онзи Бун, който я бе любил толкова нежно, който я бе довел до сладостното удоволствие с търпеливи длани и с прошепнати обещания. Нейният любим от спокойните утрини и от ленивите следобеди се бе превърнал в нещо тъмно, нещо опасно, нещо, на което не можеше да устои.

Чувстваше как кръвта пулсира под кожата ѝ, докато грубите му нетърпеливи ръце се плъзгаха по нея. Това бе дивата страст, която бе усетила първия път, в обляната с лунна светлина градина, сред упойващия аромат на цветята. Той само я бе крил досега под всичкото това търпение и самообладание.

Без да се замисля, Ана се притисна към него, готова да се втурне по всеки път, по който я поведе. Тялото ѝ потръпна. Бун чу приглушения ѝ вик в алчните си устни и го погълна, докато пръстите ѝ отчаяно се забиваха в раменете му. През ума му мина лудата мисъл, че може да я има още тук, в колата. Но разумът надделя.

Разкъса блузата ѝ, търсейки вкуса на плътта ѝ. Звукът от раздирания се плат бе заглушен от бързото ѝ ахване, когато той впи устни в гърлото ѝ. Вената ѝ пулсираше бясно и еротично. Ароматът ѝ вече бе горещ, вече натежал от страст.

Бун изруга злобно, отвори рязко вратата и я блъсна навън. Изскочи и той, дръпна я и почти я понесе през ливадата.

— Бун... — Ана се спъна и изпусна обувките си. — Бун, колата... Остави ключовете...

Той я хвана за косата и отметна главата ѝ назад. Очите му! Господи, очите му, мислеше тя, трепереща от нещо много по-дълбоко от страха. Жарта им я изгаряше.

— По дяволите колата! — Устните му се спуснаха към нейните и ги грабнаха, докато Ана, объркана и замаяна, вече не можеше да диша. — Знаеш ли какво правиш с мен? Всеки път, когато те видя... —

Помъкна я нагоре по стълбите, без да спира да я докосва. — Нежна, спокойна, с нещо тлеещо в очите ти.

Притисна я към вратата и изпи сочните ѝ сладки устни. Сега в очите ѝ имаше и още нещо. Виждаше, че тя се страхува. И че бе възбудена. Сякаш и двамата разбираха, че звярът, който седмици наред бе държал вързан, се бе отскубнал от веригата.

Задъхано хвана с две ръце лицето ѝ.

— Кажи ми, Ана, кажи ми, че ме желаш. Сега. По моя начин.

Тя се страхуваше, че няма да може да проговори — толкова бе пресъхнало гърлото ѝ и толкова силна бе изгарящата я нужда.

— Желая те... — Дрезгавият ѝ глас накара пламъците в него да избухнат още по-силно. — Сега. По всякакъв начин.

Бун сграбчи с две ръце блузата ѝ и я раздра на две. Видя как очите ѝ станаха като тъмен дим и изрита вратата. Ана залитна, ала бе задържана в знойната му прегръдка. От самообладанието ѝ, както и от блузата, не бе останало нищо. Той я хвана здраво през кръста и я повдигна, за да вкуси гърдите ѝ през копринения сутиен. Вече полудяла като него, тя се изви назад и вплете ръце в косите му.

— Бун, моля те! — Но нямаше представа за какво го моли. Освен ако беше за още.

Спусна я, само за да я улови отново в целувка. Зъбите му страстно се впиха в подпухналите ѝ устни. В този момент сърцето му сякаш избухна в гърдите, защото Ана трескаво започна да дърпа дрехите му.

Бун се запрепъва към стълбите, смъквайки в движение ризата си. Копчетата излетяха и се разпиляха, ала алчните му ръце отново посегнаха към нея и свалиха тънката ѝ блуза до кръста.

— Тук. — Издърпа я на пода заедно със себе си. — Точно тук.

Най-после плъзна устни по тръпнещата ѝ плът, безжалостно разкривайки всичките ѝ тайни, водейки я неотклонно там, където отчаяно искаше да бъде. Тук вече нямаше никакво търпение, никакво желязно самообладание заради нейната крехкост. Всъщност жената, извиваща се под него на стълбите, бе всичко друго, но не и крехка. Имаше такава сила в ръцете, които се впиваха в него, такава разкъсваща страст в устните, които пламенно го изяждаха, такава гъвкавост в тялото, което се огъваше като върба под него.

Тя се чувстваше непобедима, безсмъртна, невъзможно свободна. Тялото ѝ бе по-живо от всякога, кръвта ѝ кипеше. Светът се въртеше около нея в мъгла от цветове и ослепителни светлини, въртеше се все по-бързо и по-бързо, докато накрая трябваше да се хване за парапета, за да не изпадне от ръба на земята.

Той разкъса панталоните ѝ, после тънката дантела под тях. Кокалчетата на пръстите ѝ, стиснали дървото, побеляха от напрежение. Устните му, о, устните му, алчни, трескави, ненаситни... Ана преглътна вопъла си и се озова в горещца, безвъздушна вселена.

Безсмисленият ѝ шепот не бе на никакъв език, който Бун разбираше, ала знаеше, че я бе довел отвъд границите на разумното, на нормалното. Искаше я там, заедно с него. Двамата се хвърлиха в лудостта на жизнерадостната, не признаваща закони страст.

Той бе чакал. Бе чакал. Сега стройното ѝ бяло тяло тръпнеше като породиста кобила, готова да се впусне в бяг. Бун потъна в очакващата го влажна топлина. Тя се изви да го посрещне и се впусна заедно с него в бушуващата тъма.

Ръцете ѝ безсилно се отпуснаха от мокрия му гръб. Бе прекалено вцепенена, за да усети удара в дървото, когато се стовариха върху стълбите. Искаше да го задържи, но силата я бе напуснала. Не бе възможно да фокусира съзнанието си върху това, което току-що се бе случило. Имаше само проблясващи усещания, избухващи чувства.

Ако това бе тъмната страна на любовта, нищо не бе могло да я подготви за нея. Ако тази изгаряща нужда бе живяла досега в него, Ана не разбираше как бе успявал толкова дълго да я укротява.

Заради нея. Тя зарови мокрото си лице във врата му. Само заради нея.

Под все още треперещото му тяло Ана бе отпусната и податлива. Бун се мъчеше да се върне към реалността. Трябваше да се размърда. След всичко, което бе направил с нея, сега сигурно ѝ тежеше. Ала когато се опита да се отдръпне, тя тихо простена и този звук още повече разрани съвестта му.

— Дай да ти помогна.

Освободи се и взе съдрания ръкав от блузата ѝ с някаква идея да я покрие с него. Изруга наум и го пусна отново на пода. Ана се бе обърнала леко на една страна, явно се мъчеше да се намести поне

малко по-удобно. За Бога, помисли той с отвращение, бе я обладал като звяр, при това на стълбите. На стълбите!

— Ана.... — Намери онова, което бе останало от собствената му риза, и се опита да я увие около раменете ѝ. — Анастасия, не знам как да ти обясня...

— Да обясниш ли? — прошепна тя едва чуто. Гърлото ѝ пламтеше от жажда.

— Няма възможно... Дай да ти помогна. — Тялото ѝ се плъзна между ръцете му. — Ще ти донеса някакви дрехи, или... Ох, по дяволите!

— Мисля, че няма да мога да стана. — Ана облиза устни и усети неговия вкус. — Поне един-два дни. Но пък какво от това? Мога да си седя и тук.

Бун се намръщи от усилието да разгадае онова, което чу в гласа ѝ. Не беше гняв. Не звучеше като страдание. Приличаше... Много приличаше на задоволство.

— Не си ли сърдита?

— М-м-м-м? Трябва ли да бъда?

— Ами за... Та аз почти те нападнах! По дяволите, аз наистина те нападнах, едва не те обладах на предната седалка на колата, разкъсах ти дрехите, домъкнах те тук и изядох на стълбите онова, което беше останало от теб.

Все още със затворени очи, тя пое дълбоко дъх и издиша през усмихнатите си устни.

— Точно така направи. И това е първият път, когато ме изяждат. Не вярвам вече някога да мога да се кача или сляза по стълби както досега.

Той нежно повдигна с пръст брадичката ѝ, докато очите ѝ се отвориха.

— Имах намерение да го направя поне в спалнята.

— Предполагам, че по някое време ще стигнем и там. — Ана видя тревогата в очите му и го хвана за ръката: — Бун, мислиш ли, че мога да се сърдя, задето толкова ме желаеш?

— Мислех, че може да се сърдиш, защото това не беше както си свикнала.

Тя с усилие седна и премигна от болката, която не след дълго щеше да е синина.

— Не съм от стъкло. Няма начин да се обичаме, който да не е правилен. Но... — Обви ръце около врата му и се усмихна дяволито: — При тези обстоятелства съм доволна, че го направихме в къщата.

Той плъзна ръце по бедрата ѝ заради удоволствието да повдигне тялото ѝ към себе си.

— Моята съседка е с много широки възгледи.

— Чувала съм това. — За опит Ана улови долната му устна между зъбите си. Спомняйки си какво удоволствие ѝ доставяше да усеща устните му да обхождат лицето ѝ, започна лениво пътешествие по неговото лице. — За щастие моят съсед проявява голямо разбиране към страстта. Съмнявам се дали нещо би могло да го шокира, дори ако му кажа, че нощем, когато съм сама в леглото, често си мисля за него.

Бе невъзможно, ала Бун усети как в него отново се надига дълбоко, тъмно желание.

— Наистина ли? И какво си мислеше?

— Как той идва при мен... — Дишането ѝ започна да се учестява, защото устните му се спуснаха към рамото ѝ. — Идва в леглото ми като демон на нощта, когато във въздуха гърми буря. Виждам очите му, кобалтовосини на светлината на светкавицата, и знам, че ме желае, както никой друг досега не ме е желал и никога няма да ме желае.

Той много добре знаеше, че ако не направи нещо веднага, ще си останат проснати на стълбите, затова стана и я понесе нагоре.

— Не мога да ти дам светкавицата.

— Вече ми я даде — усмихна му се тя.

По-късно, часове по-късно те седяха на разхвърляното легло и ядяха пици на светлината на свещи. Ана бе загубила представа за времето и нямаше нужда да знае дали е полунощ или скоро ще съмне. Бяха се любили, говорили, смели и отново любили. Никоя нощ и живота ѝ не бе по-прекрасна. Какво значение имаше времето?

— Гуинивияр не е била героиня. — Тя облиза соса от пръстите си. Бяха обсъждали епична поезия, съвременна анимация, древни легенди и фолклор и класически ужас. Ана не помнеше как бяха се върнали до Артур и Камелот, но по въпроса за кралицата на Артур бе непреклонна. — И определено не е трагична фигура.

— Струваше ми се, че една жена, особено състрадателна като теб, би се отнесла с повече симпатия към нейното положение. — Бун се замисли дали да си вземе последното парче от картонената кутия, която бяха разположили в средата на леглото.

— Защо? — Тя взе парчето и започна да му го подава на хапки в устата. — Гуинивиър е изменила на съпруга си, помогнала е да се съсипе едно кралство, и всичко това защото е била слабоволева и разглезена.

— Била е влюбена.

— Любовта не извинява всички постъпки. — Ана наклони глава и с любопитство го огледа на блещукащата светлина. Той изглеждаше страхотно мъжествен, както беше само по шорти, с разрошена коса и набола брада. — Не е ли това чисто мъжко качество? Да се намират извинения за неверността на жената, само защото е описана романтично.

Бун не мислеше, че това е точно обида, ала все пак малко се смути.

— Просто мисля, че не е имала контрол върху положението.

— Разбира се, че е имала. Имала е избор и е избрала лошо, също както и Ланселот. При всички тези красиви приказки за галантност, кавалерство, героизъм и вяност да оправдаваш, че са предали един човек, който ги е обичал и двамата, само защото не са можели да се контролират? Това са глупости.

Той се засмя и отпи от виното си.

— Изненадваш ме. Аз пък си мислех, че си романтична. Една жена, която бере цветя на лунна светлина, събира статуетки на феи и магьосници, да мрази бедната Гуинивиър, защото обичала неразумно?

— Бедната Гуинивиър! — кипна тя.

— Почакай — засмя се Бун, който чудесно се забавляваше. На нито един от двамата не им идваше наум, че спорят за хора, които повечето смятат за измислени. — Да не забравяме и за някои от останалите играчи. Мерлин е трябвало да наблюдава събитията. Защо нищо не е направил?

Ана изискано почисти трохите от босите си крака.

— Един магьосник няма право да се намесва в съдбата.

— Хайде де, нали говорим за най-силния магьосник. Едно малко заклинание, и нещата можеха да се оправят.

— И да се промени живота на безброй хора — напомни му тя. — Да се изкриви историята. Не, той не е можел да го направи, дори и заради Артур. Хората — и магьосници, и крале, и смъртни — са отговорни за собствената си съдба.

— Нищо обаче не му е попречило да подтикне към прелюбодеяние, като помогнал на Ютър да се предреши като херцога на Корнуол и да отиде в Тинтаджъл, така че Игрейн да забременее с Артур.

— Защото такава е била съдбата — обясни Ана търпеливо, сякаш говореше на Джеси. — Такава е била целта. Защото при всичкото могъщество на Мерлин, при всичкото му величие, единственото му и най-жизненоважно дело е било да доведе на бял свят Артур.

— Странно... — Бун лапна последната хапка пица. — Едно заклинание бива, друго не бива.

— Когато ти е дадена дарба, твоя е отговорността да знаеш как и кога да я използваш, как и кога да не я използваш. Можеш ли да си представиш колко е страдал, като е виждал разбит някой, когото обича? Като е знаел още от зачеването на Артур как ще свърши всичко? Магията не те освобождава от чувства или страдание. Тя рядко защитава този, който я притежава.

— Сигурно е така. — В неговите приказки имаше вещици и магьосници, които страдат. Това им даваше един трогателен според него човешки елемент. — Когато бях малък, обичах да си представям, че живея в онова време.

— И че спасяваш прекрасни девойки от страшни дракони?

— Разбира се. Че тръгвам на поход, предизвиквам Черния рицар и го побеждавам.

— Естествено.

— После пораснах и открих, че мога да имам най-доброто от двата свята, които живеят тук. — Той почука по главата си. — Когато пиша. И да имам удобствата на двадесетия век.

— Като например пица.

— Като например пица — съгласи се той. — Компютър вместо паче перо, памучно бельо. Течаща гореща вода. Като стана дума за това... — Метна я на рамо и стана от леглото. Ана прихна.

— Какво правиш?

— Течаща гореща вода — повтори Бун. — Мисля, че е време да ти покажа какво мога да правя под душа.

— Ще пееш ли?

— Може би по-късно. — Вече в банята, отвори стъклената врата на душа и завъртя крановете. — Надявам се, че обичаш горещото.

— Ами... — Бе още на рамото му, когато той влезе под душа. Тя веднага се намокри цялата. — Бун! Ще ме удавиш.

— Извинявай. — Той се отмести и посегна за сапуна. — Знаеш ли, този душ наистина ме убеди да купя къщата. Тук е много просторно. — Прекара мокрия сапун по прасеца ѝ.

Въпреки топлината на водата, Ана потрепери, когато Бун насапуниса в лениви кръгове задната страна на коляното ѝ.

— Малко ми е трудно да го оценя от тази позиция. — Отметна капещата коса от лицето си и забеляза, че плочките по пода са огледални. — Охо!

Той се усмихна и бавно се придвижи нагоре по бедрото ѝ.

— Виж тавана...

Тя отметна глава и се вгледа в техните отражения.

— Не се ли запотява?

— Това е специално обработено стъкло. Наистина, ако останеш тук достатъчно дълго, малко се замъглява. — А Бун имаше намерение да остане тук достатъчно дълго. Започна да я спуска по тялото си, сантиметър по сантиметър. — Но това само допринася за атмосферата. — Внимателно я притисна към задната стена и хвана гърдите ѝ през тениската, която ѝ бе дал да облече. — Искаш ли да чуеш една от моите фантазии?

— Аз... О! — Той галеше нежно гърдите ѝ.

— Имам по-добра идея... — Допря устните си до нейните и започна да я докосва и да се отдръпва, докато дъхът ѝ стана пресеклив. — Защо да не ти покажа? Първо да се отървем от това. — Съблече мократа тениска през главата ѝ и я хвърли настрана. Тя се приземи с плясък, който го накара да се разтрепери. — Започвам оттук. — Играейки си с устните ѝ, прекара хлъзгавия сапун по раменете ѝ. — И няма да спра, преди да стигна до пръстите на краката ти.

Ана имаше чувството, че душовете ще се добавят към стълбищата в най-еротичните дълбини на въображението ѝ. Хвана се

за раменете му да запази равновесие и се изви назад, когато мокрите му сапунени ръце описаха кръгове по гърдите ѝ.

Пара. Тя бе навсякъде около нея, вътре в нея. Гъстият влажен въздух правеше дишането почти невъзможно. Тропическа буря, стоварваща се с трясък вода, горещина. От мекия сапун телата се хлъзгаха прелестно в общото си движение. Ана прекара насапунисаните си длани по гърба му, по гърдите му. Въпреки че устните му бързаха да я завладеят, мускулите му трепнаха от докосването и тя се засмя тихо и победоносно.

Ако Ана изгаряше, Бун също. Вече нямаше никакво съмнение, че можеше да му върне дивото, необуздано, дяволско удоволствие, което той ѝ доставяше. Удоволствие толкова по-сладостно, толкова по-богато, защото се раждаше не само от страст, а и от любов.

Искаше да му покаже. Щеше да му покаже.

Ръцете ѝ се плъзнаха по него, по силните му рамене, по твърдите гърди. Прошепна одобрително и прекара пръсти по плоския му корем.

Бун тръсна глава да я проясни. Бе очаквал да я прелъсти тук, ала прелъстяваният беше той. Нежните ръце, летящи по гладката му кожа, забиваха стрели на болезнено желание в душата му.

— Чакай! — Хвана ръцете ѝ. Знаеше, че ако сега Ана го докосне, никога няма да успее да се въздържи. — Нека аз...

— Не. — Преливаща от една нова увереност, тя намери устните му и ги завладя. — Нека аз.

Пръстите ѝ се затвориха около него, галеци, потупващи, леко стискащи, докато дишането му стана неравномерно и дрезгаво. Почувства бързото му безпомощно трепване и изпита нов триумф и веднага след това неудържимото желание да го има, целия.

— Ана... — Последните му връзки с реалността се късаха. — Ана, не мога...

— Ти ме желаш. — Опиянена от силата си, тя отметна глава назад. — Тогава вземи ме. Веднага.

Приличаше на богиня, излязла от морето. Мокри кичури коса като тъмно злато се спускаха по раменете ѝ. Кожата ѝ блестеше. В очите ѝ имаше тайни, тъмни загадки, които никой мъж не би могъл да разгадае.

Беше прекрасна. Беше великолепна. И беше негова.

— Хвани се за мен. — Бун я подпря на стената и повдигна бедрата ѝ. — Хвани се.

Ана обви ръце около него, без да затваря очи. Той я взе там, където бяха, под шуртящата вода. Тя простена името му и отпусна глава назад. През парата видя техните преплетени отражения — не можеше да се разбере къде свършва неговото тяло и къде започва нейното.

Със стон на неизразимо удоволствие отпусна глава на рамото му. Бе загубена. Загубена. Слава Богу.

— Обичам те... — Нямаше представа дали думите бяха в главата ѝ, или се бяха отронили от устните ѝ. Но ги повтори отново и отново, докато тялото ѝ се разтресе в конвулсии.

Бун се опря безсилно на стената. Сърцето му все още биеше оглушително в ушите му. Затвори ръце върху раменете ѝ.

— Каж ми го сега.

Устните ѝ се усмихваха, ала Ана леко се олюля и го погледна с премрежени очи.

— Какво да ти кажа?

Пръстите му се стегнаха и погледът ѝ се проясни.

— Че ме обичаш. Каж ми го сега.

— Аз... Не мислиш ли, че трябва да се изсушим? Доста време сме във водата.

Той нетърпеливо затвори крановете.

— Искам да те гледам, докато ми го казваш, и искам поне малко да съм на себе си. Ще останем тук, докато те чуя отново да ми го кажеш.

Тя се поколеба. Бун може би нямаше представа, че я кара да направи следващата крачка към това да го има... Или да го загуби. Съдба, помисли Ана, и избор. Време беше да направи своя избор.

— Обичам те. Нямаше да съм тук с теб, ако не те обичах.

Очите му бяха много тъмни, много настойчиви. Пръстите му бавно се отпуснаха, лицето му омекна.

— Имам чувството, че години съм чакал да го чуя това.

Тя приглади мократа му коса.

— Трябвало е само да попиташ.

Той хвана ръцете ѝ.

— А ти не трябва. — Ана вече започваше да трепери, затова я издърпа от душа и я уви в една хавлия, после я прегърна, за да ѝ стане по-топло. — Анастасия... — В него се надигна нежност. Докосна с устни косата ѝ, бузата ѝ, устните ѝ. — Ти няма нужда да питаш. Аз те обичам. Ти върна в моя живот нещо, което мислех, че никога вече няма да имам, никога вече няма да искам.

С пресекваща въздишка тя притисна лице към гърдите му. Това бе истинско, помисли Ана. Това бе нейно. Тя щеше да намери начин да го запази.

— Ти си всичко, което някога съм искала. Не спирай да ме обичаш, Бун. Не спирай.

— Не бих могъл. — Той я отдръпна. — Не плачи.

— Не плача. — Сълзите блестяха в очите ѝ, но не падаха. — Аз не плача.

„Анастасия не пролива сълзи, ала заради теб ще пролее.“

Думите на Себастиан зазвъняха неприятно в главата му. Бун ги заглуши. Та това бе смешно. Той не би сторил нищо, с което да я нарани. Отвори уста, но отново я затвори. Една пълна с пара баня не беше мястото за предложението, което искаше да направи. Освен това имаше неща, които трябваше да ѝ каже преди това.

— Ела да ти намерим друга риза. Трябва да поговорим.

Ана бе прекалено щастлива, за да обърне внимание на смущението му. Засмя се, когато Бун я занесе обратно в спалнята и нахлузи през главата ѝ друга своя тениска. Замечтано наля две чаши вино, докато той си обуваше джинсите.

— Ще дойдеш ли с мен? — протегна ѝ ръка Бун и тя с удоволствие я пое.

— Къде отиваме?

— Искам да ти покажа нещо. — Поведе я по тъмния коридор към своя кабинет. Ана радостно се завъртя в него:

— Тук работиш, нали?

Имаше широки прозорци без пердета с рамки от черешово дърво. На дъсчения под бяха проснати две избелели черги. През двете капандури струеше звездна светлина. Един трудолюбив на вид компютър, топовете хартия и лавиците с книги показваха, че това бе работно място. Ала той бе добавил очарование с илюстрациите в рамки и колекциите от дракони и рицари, които я заинтригуваха. На

почетно място на висока поставка стоеше крилатата фея, която бе купил от Моргана.

— Трябват ти цветя — реши тя веднага и помисли за нарцисите, които отглеждаше в своята оранжерия. — Сигурно всеки ден прекарваш часове в тази стая. — Погледна към празния пепелник до машината му.

Бун проследи погледа ѝ и се намръщи. Странно, помисли си, от няколко дни не бе пушил — просто напълно бе забравил за цигарите. По-късно трябваше да се поздравя за това.

— Понякога гледам от прозореца, когато си в твоята градина. Трудно ми е да се съсредоточа.

Ана се засмя и седна на ръба на бюрото му.

— Ще ти сложим пердата.

— В никакъв случай. — Той се усмихна, но пъхна нервно ръце в джобовете си. — Ана, искам да ти разкажа за Алис.

— Бун... — Обзета от състрадание, тя отново се изправи и протегна ръка. — Разбирам, знам, че е болезнено. Няма нужда да ми обясняваш нищо.

— Това е заради мен. — Хвана я за ръка, обърна се и посочи към една рисунка на стената. Красиво младо момиче бе коленичило до реката и спускаше златиста кофа в сребърните ѝ води. — Алис я нарисува, преди Джеси да се роди. Подари ми я за първата ни годишнина.

— Прекрасна е. Била е много талантива.

— Да. Много талантива, много необикновена. — Той отпи от виното си с несъзнателна наздравица към загубената си любов. — Познавах я почти през целия си живот. Прекрасната Алис Рийдър.

Бун има нужда да говори, помисли Ана. Тя щеше да го слуша.

— Приятели от училище ли сте били?

— Не — засмя се той. — Нищо подобно. Алис беше душата на всички веселби, много способно и хубаво момиче, което всички обичаха. Беше две години по-малка от мен. Движехме се в различни компании. Аз преживявах задължителния за всяко момче бунтарски период и се носех из училището с вид на бандит.

Ана се усмихна и докосна брадясалата му буза.

— Жалко, че не съм видяла това.

— Пушех в тоалетната, а тя рисуваше декорите за училищните представления. Познавахме се, ала само толкова. После аз отидох в колеж и накрая се озовах в Ню Йорк. Тъй като имах намерение да ставам писател, струваше ми се задължително да си наема мансарда и малко да погладувам.

Ана обви ръка около него, инстинктивно предлагайки успокоение, и го зачака да събере мислите си.

— Една сутрин бях във фурната зад ъгъла близо до вкъщи, вдигнах поглед и я видях. Купуваше си кроасан и кафе. Заговорихме се. Нали знаеш... Какво правиш тук, старите съседни, на кой какво му се е случило. Такива неща. Беше и успокояващо, и вълнуващо. Две деца от малкото градче, изправили се срещу големия лош Ню Йорк.

Съдбата ги е срещнала в милионния град, помисли Ана.

— Тя учеше в художествената академия и живееше с други момичета в един апартамент само през няколко пресечки. Изпратих я до блока. Просто се движехме заедно — седяхме в парка, сравнявахме рисунки, говорехме с часове. Алис бе толкова пълна с живот, с енергия, с идеи. Влюбихме се не от пръв поглед, а някак постепенно. — Погледът му се насочи към рисунката и омекна. — Много бавно, много сладостно. Оженихме се точно преди да продам първата си книга. Тя още учеше.

Трябваше отново да спре, защото го връхлетяха спомени. Инстинктивно стисна ръката на Ана, а тя се разтвори, давайки му колкото можеше сила и подкрепа.

— Както и да е, всичко изглеждаше толкова прекрасно. Бяхме млади, щастливи, влюбени. Вече й бяха възложили да направи една картина. Разбрахме, че е бременна и решихме да се върнем у дома, за да отгледаме детето си в приятната атмосфера на предградията, близо до семейството. После се появи Джеси и ни се струваше, че нищо никога не може да се развали. Само дето Алис сякаш така и не възстанови силите си след раждането. Всички казваха, че това е нормално, че няма как да не е уморена, като има бебе и работи. Тя започна да слабее. Аз се шегувах, че ще избледнее. — Затвори за миг очи. — И точно така стана. Избледня. След като достатъчно дълго се бяхме тревожили, Алис отиде на изследвания, но нещо объркали в лабораторията и не го откриха навреме. Когато разбрахме, че има рак, бе прекалено късно да се спре.

— О, Бун, съжалявам. Много съжалявам.

— Тя страдаше. Това бе най-лошото. Алис страдаше, а аз нищо не можех да направя. Гледах я как малко по малко умира. Мислех, че и аз ще умра. Ала я имаше Джеси. Алис беше само на двадесет и пет години, когато я погребях. Джеси току-що бе навършила две. — Пое дълбоко въздух и се обърна към Ана: — Обичах Алис. Винаги ще я обичам.

— Знам. Ако някой докосне така живота ти, това остава завинаги.

— Когато я загубих, престанах да вярвам, че щастието съществува, освен в книгите. Не исках отново да се влюбвам, да рискувам отново да изпитам тази болка — за мен или за Джеси. Но се влюбих. Това, което изпитвам към теб, е толкова силно, че ме кара отново да вярвам. Не е същото като преди. Не е по-малко. Това просто... сме ние.

Тя докосна бузата му. Мислеше, че разбира.

— Бун, нима си се страхувал, че ще искам да я забравиш? Че ще съм обидена или ще ревнувам от това, което си имал с нея? То ме кара да те обичам още повече. Тя ти е подарила Джеси. Бих искала само да я бях познавала.

Трогнат до невъзможност, той опря глава в челото ѝ.

— Омъжи се за мен, Ана.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тя замръзна. Ръцете ѝ, които бяха понечили да го привлекат към нея, спряха насред път. Дъхът сякаш не можеше да излезе от гърдите ѝ. Въпреки че сърцето ѝ подскочи от надежда, разумът я предупреждаваше да чака.

Много бавно се освободи от прегръдката му.

— Бун, аз мисля...

— Не ми казвай, че насилвам нещата. — Сега, когато бе направил стъпката, бе учудващо спокоен. Осъзна, че в душата си я бе направил още преди седмици. — Не ме интересува дали бързам. Имам нужда от теб в живота си, Ана.

— Аз вече съм в твоя живот. — Тя се усмихна, мъчейки се да говори спокойно. — Нали ти казах.

— Беше достатъчно трудно, когато само те желаех, стана още по-трудно, когато започна да не си ми безразлична. Но сега, когато те обичам, е невъзможно. Не искам да съм ти съсед. — Хвана я здраво за раменете. — Не искам да трябва да отпращам детето си, за да мога да прекарам нощта с теб. Ти каза, че ме обичаш.

— Обичам те. — Ана се поддаде на отчаяната нужда и се притисна към него. — Знаеш, че те обичам, повече, отколкото мислех, че бих могла. Повече, отколкото исках. Ала бракът е...

— Каквото трябва. — Погали я по влажната коса. — Каквото ни трябва на нас. Ана, веднъж ти казах, че не приемам интимността лекомислено, и не говорех само за секса. — Отдръпна я от себе си, за да може да вижда лицето ѝ, за да може тя да вижда неговото. — Говоря за онова, което е вътре в мен всеки път, когато те погледна. Преди да те срещна, се задоволявах с живота си такъв, какъвто е. Но така вече не става. Няма все да тичам през живия плет, за да бъда с теб. Искам те с мен, с нас.

— Бун, ако можеше да бъде толкова просто... — Ана се отвърна, мъчейки се да намери правилния отговор.

— Може да бъде. — Той едва потисна надигащата се паника. — Когато онази сутрин влязох в спалнята и те видях в леглото, прегърнала Джеси... Не мога да ти обясня как се почувствах в този момент. Осъзнах, че това е, което искам. Ти да си там. Просто да си там. Да знам, че мога да я деля с теб, защото ще я обичаш. Че ще има и други деца. Бъдеще.

Ана затвори очи, защото образът бе толкова сладостен, толкова съвършен. А тя отнемаше и на двамата шанса да го направят реалност, защото се страхуваше.

— Ако кажа „да“ сега, преди да ме разбираш, преди да ме познаваш, няма да е честно.

— Аз те познавам. — Отново я прегърна. — Знам, че притежаваш страст и състрадание, че си честна, щедра и с открито сърце. Че имаш силни чувства към семейството си, че обичаш романтична музика и ябълково вино. Знам как звучи смехът ти, познавам аромата ти. И знам, че мога да те направя щастлива, ако ми разрешиш.

— Ти ме правиш щастлива. Ако не съм сигурна как трябва да постъпя, то е защото не искам да ти се отплатя с нищо по-малко. — Отскубна се и започна да се разхожда, за да намали напрежението си. — Не знаех, че ще се случи толкова бързо, преди да съм сигурна. Кълна се, ако знаех, че мислиш за женитба...

Да бъде неговя съпруга, помисли Ана. Обвързана с клетва. Не можеше да се сети за нищо по-скъпоценно от такова притежание.

Трябваше да му каже, за да може Бун да приеме или да се откаже.

— Ти си много по-честен с мен, отколкото аз с теб.

— За какво?

— За това, което си. — Тя въздъхна и затвори очи. — Аз съм една страхливка. Толкова лесно сърцето ми се разбива от лоши чувства, толкова се страхувам, отчаяно се страхувам от болка, физическа и емоционална. Толкова съм отвратително уязвима от неща, към които другите могат да са безразлични.

— Не разбирам за какво говориш.

— Да, не разбираш. — Ана стисна устни. — Можеш ли да разбереш, че има хора, които са по-чувствителни от другите? Които трябва да си изработят някаква защита срещу водовъртежа от емоции

около тях? Които не могат да не го направят, защото иначе няма да оцелеят?

Той потисна нетърпението си и се опита да се усмихне:

— За мистика ли ще говориш?

Тя се засмя и притисна пръст към устните му:

— Не си чул още и половината. Трябва да ти обясня, а не знам как. Ако можех... — Обърна се с намерение да му каже всичко и неволно бутна бележника на бюрото му. Машинално се наведе да го вземе.

Може би съдбата бе причина бележникът да падне разтворен, така че да се види наскоро завършената рисунка. Отлична рисунка, помисли Ана, разглеждайки я с въздишка. От листа я гледаше лошата вещица. Злото. Той прекрасно бе уловил злото.

— Остави го. — Бун посегна да вземе бележника, ала тя поклати глава:

— Това за твоята приказка ли е?

— Да, за „Сребърният замък“. Да не сменяме темата.

— Не колкото си мислиш — прошепна Ана и се усмихна предпазливо. — Разкажи ми за рисунката.

— По дяволите, Ана!

— Моля те...

Той объркано прокара ръка през косата си.

— Просто прилича на това. Злата вещица, която е омагьосала принцесата и замъка. Трябваше да измисля някакво заклинание, което не позволява никой да не влиза и да не излиза от замъка.

— И избра вещица.

— Знам, че е банално. Но приказката сякаш сама го искаше. Отмъстителната и завистлива вещица, бясна от добротата и красотата на принцесата, прави заклинание, така че принцесата да остане затворена в замъка, откъсната от любовта, живота и щастието. После, когато истинската любов побеждава, заклинанието се разрушава и вещицата е сразена. И те живеят щастливо до края на живота си.

— Значи за теб вещиците са такива, зли и пресметливи. — Пресметливи, спомни си тя. Това бе една от думите, които Робърт бе хвърлил в лицето ѝ. Заедно с още много, много по-лоши.

— Няма как да са други. Силата развъртава, нали?

Ана остави бележника.

— Някои мислят така. — Това е само рисунка, каза си. Само част от приказката, която бе създал. Ала въпреки това ѝ напомняше каква огромна пропаст трябваше да преодолеят помежду си. — Бун, тази вечер ще те помоля за нещо.

— Мисля, че тази вечер можеш да ме помолиш за всичко.

— Време — каза тя.. — И вярно. Аз те обичам и няма друг, с когото бих искала да преживея живота си. Но ми трябва време, а и на теб също. Една седмица — изпревари възражението му. — Само една седмица. До пълнолуние. Има нещо, които ще ти кажа тогава. След това, надявам се, ти отново ще ме помолиш да стана твоя жена. Ако го направиш, тогава ще кажа да.

— Кажеш го сега. — Той я прегърна и улови устните ѝ в целувка с надеждата, че ще я убеди със собственото си желание. — Каква ще е разликата след една седмица?

— Огромна — прошепна Ана и се притисна към него. — Или никаква.

Бун не обичаше да чака. Дните едва се влачеха и това го правеше нервен и нетърпелив. Един, два три дни... За да се успокои, мислеше за обратата в живота си, когато безкрайната седмица най-после свърши.

Нямаше повече да прекарва нощите сам. Скоро, когато се върнеше по тъмно, тя щеше да е там. Къщата щеше да е пълна с нея, с нейния аромат, с миризмата на нейните билки и масла. През тези дълги тихи вечери щяха да седят заедно на верандата и да говорят за изминалия и за утрешния ден.

А може би Ана щеше да поиска да се пренесат в нейната къща? Нямаше значение. Щяха да се разхождат из нейната градина, да седят под беседката ѝ, а тя да се опитва да го научи на имената на всичките си цветя.

Щяха да направят едно пътешествие до Ирландия и Ана щеше да му покаже важните места от нейното детство. Можеше да му разказва приказки, като онази за принцесата и жабока, а той щеше да ги записва.

Един ден щяха да имат още деца и Бун щеше да я види да държи тяхното бебе, както бе държала бебетата на Моргана и Наш.

Още деца. Тази мисъл го стресна. Вдигна очи и се загледа в снимката на Джеси, усмихваща се от рамката на бюрото.

Неговото дете. Единствено неговото и неговото единствено, вече от толкова време. Наистина му се искаше да има още деца. Досега не бе осъзнавал колко му се иска, колко му е приятно да бъде баща. Просто той бе това, той правеше това.

Сега, когато съзнанието му се заигра с тази идея, си представи как успокоява едно бебе през нощта, както на времето бе успокоявал Джеси. Как протяга ръце да помогне на първите неуверени стъпки. Как хвърля топка на двора, как поддържа олюляващия се велосипед.

Син. Нямах ли да е невероятно да има син? Или още една дъщеря. Братчета и сестричета на Джеси. Тя щеше много да се радва, помисли Бун и усети, че се усмихва като идиот. Той щеше много да се радва.

Разбира се, засега дори не бе попитал Ана какво мисли за увеличаване на семейството. Това бе нещо, което определено трябваше да обсъдят. Може би отново щеше да прибърза, ако сега ѝ постави този въпрос.

После си спомни как изглеждаше тя, прегърнала Джеси в леглото. Как сияеше лицето ѝ, когато вдигна двете мънички бебенца, за да може дъщеря му да ги види и докосне.

Не, реши той. Добре я познаваше. Ана щеше да копнее не по-малко от него да превърне тяхната любов в живот.

В края на седмицата щяха да започнат да правят планове за общото си бъдеще.

За Ана дните преминаваха прекалено бързо. Прекарваше часове наред в обмисляне на най-правилния начин да каже всичко на Бун. После променяше мнението си и се мъчеше да намери друг начин.

Можеше да му го каже направо.

Представяше си как го кани да седне в нейната кухня, а между тях има чайник. „Бун“, щеше да му каже, „аз съм вещица. Ако това не те безпокои, можем да започнем да подготвяме сватбата“.

Можеше да започне отдалеч.

Щяха да седят на нейната веранда, да пият вино, да гледат залеза и да си разказват за детството. „*Детството в Ирландия сигурно е*

малко по-различно от детството в Индиана“, щеше да започне тя. *„Ала ирландците обикновено смятат, че е съвсем в реда на нещата в съседство с тях да живеят вещици.“* После щеше да се усмихне: *„Искаш ли още малко вино, любов моя?“*

Или по-интелектуално:

„Сигурна съм, че повечето легенди имат основа в действителността“. Този разговор щеше да се води на брега, под звуците на прибоя и виковете на гларусите. *„Твоите книги показват една голяма дълбочина на разбирането и уважението към нещо, което повечето хора смятат за митология или фолклор. Оценявам високо положителното ти отношение към феите и магията. Особено начина, по който описваш магьосницата в «Третото пожелание за Миранда».“*

Тя съжеляваше само, че не ѝ бе останало достатъчно чувство за хумор, за да се смее над всеки от жалките си сценарии. Непременно трябваше да измисли нещо, оставаха ѝ по-малко от двадесет и четири часа.

Бун вече бе проявил повече търпение, отколкото имаше право да иска от него. Нямаше извинения да го кара още да чака.

Поне тази вечер щеше да има някаква морална подкрепа. Моргана и Себастиан щяха да дойдат заедно с половинките си за месечния петъчен обед на открито. Ако това не ѝ дадеше кураж за утрешния разговор с Бун, значи нищо не би могло.

Излезе на верандата и докосна диамантено-бистрия циркон, който носеше на врата си.

Очевидно Джеси бе следила зорко, защото веднага изникна между храстите. По петите ѝ радостно подтичваше Дейзи. За да покаже безразличието си към палето, Куигли седна и започна да мие задните си лапи.

— Ще дойдем у вас за обеду — съобщи Джеси. — И бебетата идват и може да ми разрешат да подържа едното. Ако наистина много, много внимавам.

— Мисля, че това може да се уреди. — Ана машинално огледа съседския двор, търсейки някакви следи от Бун. — Как е училището днес, слънчице?

— Доста хубаво. Вече мога да пиша моето име, и на татко, и твоето. Твоето е най-лесно. Мога да пиша и името на Дейзи, но не

знам как се пише Куигли, затова написах само „коте“. И така се събра цялото семейство, както каза учителката. — Тя спря, пристъпи от крак на крак и за пръв път, откак Ана я познаваше, доби засрамен вид. — Може ли да казвам, че и ти си в моето семейство?

— Разбира се, че може. — Ана се наведе да я прегърне силно. *О, да, помисли тя и стисна очи. Това е всичко, което искам, всичко, от което имам нужда. Бих могла да бъда негова съпруга, майка на детето. Моля те, моля те, нека намеря начина да го направя!* — Обичам те, Джеси.

— Няма да си отидеш, нали?

Защото бяха толкова близо и защото не можеше да не го направи, Ана докосна сърцето на детето и разбра, че Джеси мисли за майка си.

— Не, миличка. — Тя се отдръпна, подбирайки думите. — Никога няма да искам да си отида. Ала ако се наложи, ако не мога да не си отида, все пак ще бъда близо до теб.

— Как може хем да си отидеш, хем да си близо?

— Защото ще те пазя в сърцето си. Ето. — Ана свали тънката верижка с циркона и я окачи на врата на Джеси.

— Охо! Той блести!

— Това е много необикновен камък. Когато се почувстваш самотна или тъжна, хвани го и си помисли за мен. Аз ще разбера и ще ти изпратя щастие.

Момиченцето смаяно завъртя в ръка кристала и той избухна със светлина и цветове.

— Вълшебен ли е?

— Да.

Джеси прие това с детска доверчивост.

— Искам да го покажа на татко. — Втурна се към къщи, но си спомни за добрите обноски и спря: — Благодаря.

— Няма защо. Ъ-ъ-ъ... Бун вътре ли е?

— Аха, на покрива.

— На покрива ли?

— Щото другия месец е Коледа и той е почнал да слага лампите, за да знаем колко крушки трябва да купим. Цялата къща ще бъде осветена. Татко каза, че това ще е най-хубавата Коледа.

— Надявам се. — Ана заслони очи с ръка и погледна нагоре. Бун бе там, седнал на върха на къщата, и я гледаше. Сърцето ѝ заби

невероятно бързо, както винаги, когато го видеше. Въпреки нервите се усмихна, вдигна ръка и помахна.

Всичко ще е наред, каза си тя. Трябва да е наред.

Бун заряза обърканите кабели на коледните светлини и си достави удоволствието да ги гледа, докато Джеси се втурна обратно през двора, а Ана влезе вътре.

Всичко ще е наред, каза си той. Трябва да е наред.

Себастиан взе една дебела черна маслина от подноса и я пъкна в устата си.

— Кога ще ядем?

— Ти вече ядеш — забеляза Мел.

— Имам предвид истинска храна. — Той намигна на Джеси: — Хотдог.

— Печени пилета — поправи го Ана и обърна една цвъртяща кълка на грила.

Бяха се разположили на верандата. Джеси седеше на стола от ковано желязо и внимателно полюляваше в скута си гукащата Алиша. Бун и Наш бяха потънали в разговор за грижите за децата. Моргана кърмеше Донован и слушаше разказа на Мел за щастливия край на случая, с който се бяха заели двамата със Себастиан.

— Момчето беше в окаяно положение — говореше тя. — Съжаляваше, че е избягал, а го беше страх да се върне. Когато го намерихме, замръзнал, разорен и гладен, и като разбра, че родителите му са уплашени, а не сърдити, нямаше търпение да се върне у дома. Мисля, че ще му държи влага, докато стане на трийсет години, ала него изглежда това не го интересува. — Почака, докато Моргана свърши с кърменето. Ръцете я сърбяха да докосне бебето. — Искаш ли да го сложа да спи?

— Благодаря. — Моргана й подаде Донован и се вгледа в лицето й. — Не сте ли мислили и вие да си имате дете? Или две?

— Всъщност... — Мел усети неповторимата бебешка миризма и коленете й омекнаха. — Мисля, че може би... — Хвърли един бърз поглед през рамо и видя, че съпругът й е зает да се закача с Джеси. — Още не съм сигурна, но ми се струва, че може би вече съм бременна.

— О, Мел, това е...

— Ш-ш-ш-т. — Тя се наведе, използвайки бебето за прикритие. — Не искам още да знае, дори да подозира, иначе и той ще се надява. Искам да мога да му го кажа със сигурност. — Усмихна се доволно: — Ще го шашна! — Внимателно остави Донован в неговата половина на двойната количка.

— И Алиша спи — обади се Джеси и прокара пръст по бузата на бебето.

— Искаш ли да я оставиш при брат й? — попита Себастиан и се наведе да й помогне да стане с детето. — Ето така. — Държеше ръцете си под нейните, докато Джеси сложи бебето в количката. — Един ден ще станеш много добра майка.

— Може би и аз мога да имам близнаци. — Обърна се към Дейзи, която се разлая: — Ш-ш-ш-т! — прошепна тя. — Ще ги събудиш.

Ала Дейзи се бе впуснала във вълнуващо преследване. С гръмко мяукане Куигли се стрелна между храстите а Дейзи, зарадвана от играта, се втурна след него.

— Аз ще го донеса, татко. — Джеси хукна след животните, вдигайки не по-малка врява от тях.

— Не мисля, че отговорът е възпитаване в подчинение — отбеляза Бун и надигна бирата си. — Мислех си за някаква духовна институция...

Леко задъхана, Джеси следваше лая и съскането през двора, по терасата, зад ъгъла на къщата. Накрая догони Дейзи, сложи ръце на кръста и я сгълча:

— Трябва да сте приятели. На Ана няма да й хареса, ако продължаваш да дразниш Куигли.

Дейзи само потупа с опашка по земята и отново залая. Куигли съскаше по средата на стълбата, с която Бун се бе качвал на покрива.

— На него това не му харесва, Дейзи. — Джеси въздъхна и се наведе да погали кучето. — Той не знае, че ти просто си играеш и няма да му направиш нищо лошо. Него го е страх. — Погледна нагоре. — Ела, котенце. Вече можеш да слезеш.

Куигли присви очи и изфуча, на което Дейзи отговори с нов яростен лай и той се изкатери още по-нагоре. — Ох, Дейзи, виж какво направи! — Джеси се поколеба. Баща й много твърдо й бе забранил да се доближава до стълбата. Но пък той тогава не знаеше, че Куигли

толкова ще се изплаши. И може би ще падне от покрива и ще се убие. Отстъпи назад и реши, че ще отиде да каже на татко си да дойде. В този момент чу мяукането на Куигли.

Тя отговаряше за Дейзи, спомни си Джеси. Тя трябваше да я храни и да внимава да не прави бели. Ако Куигли се удареше, за всичко щеше да е виновна тя.

— Идвам, котенце. Не бой се. — Прехапала устни, започна да се катери. Бе виждала как баща ѝ се изкачва на един път чак догоре, и изобщо не ѝ се бе сторило трудно. Беше като да се катериш по шведската стена в училище. — Котенце — подмамваше го Джеси и се качваше все по-високо. Куигли си показа главата иззад ръба на покрива и тя прихна: — Глупаво коте! Дейзи само си играеше. Ще те сваля, не се безпокой.

Бе стигнала почти до върха, когато кракът ѝ не улучи следващото стъпало.

— Мирише чудесно — измърмори Бун. Той обаче душеше врата на Ана, а не пилетата, които бе натрупала на един поднос. — Става за ядене.

Наш посегна да си вземе чиния и го смушка с лакът:

— Ако ще се целувате, отдръпнете се. Другите искат да ядат.

— Прекрасно. — Той обви ръце около смутената Ана и затвори устните си върху нейните в дълга ленива целувка. — Времето почти дойде — прошепна в устните ѝ. — Би могла да съкратиш мъките ми още сега и...

Чу писъка на Джеси и думите спряха в гърлото му. Спусна се през двора, викайки името ѝ. Сърцето му щеше да изскочи. Хвърли се между храстите и се втурна през поляната.

— Господи! О, Боже мой!

Сякаш всичката кръв се оттече от лицето му, когато я видя на земята, бяла като платно и с ръка, изкривена под невъзможен ъгъл.

— Джеси! — Падна до нея, обзет от паника. Тя бе съвсем неподвижна. Дори неговият трескав мозък успя да регистрира този ужасяващ факт. А когато посегна да я вдигне, по ръцете му имаше кръв, нейната кръв.

— Не я мърдай! — изкомандва Ана и се стовари до него. Тя дишаше тежко, борейки се с ужаса, ала ръцете ѝ хванаха здраво китките му. — Не знаеш как и къде е ударена. Ако я преместиш, може повече да ѝ навредиш.

— Тече ѝ кръв! — Бун хвана с две ръце лицето на дъщеря си. — Джеси... Джеси! — С треперещи пръсти потърси пулса на шията ѝ. — Не прави това. Мили Боже, не прави това! Трябва ни бърза помощ.

— Аз ще се обадя — каза Мел зад него.

Ана само поклати глава.

— Бун... — Завладя я спокойствие, защото разбра какво трябва да направи. — Бун, чуй ме. — Хвана го здраво за раменете и не му позволи да се отърси от нея. — Трябва да се отдръпнеш. Остави ме да я погледна. Остави ме ѝ помогна.

— Тя не диша... — Той можеше само да се взира в своето малко момиченце. — Струва ми се, че не диша. Ръката ѝ. Счупила си е ръката.

Съвсем не бе само това. Дори и без по-близка връзка Ана разбираше, че има много повече. И нямаше време за бърза помощ.

— Аз мога да ѝ помогна, но трябва да се отдръпнеш.

— Трябва ѝ лекар. За Бога, някой да извика линейка!

— Себастиан — промълви Ана тихо. Братовчед ѝ пристъпи напред и хвана Бун за ръката.

— Пусни ме! — задърпа се Бун и се озова заклещен между Себастиан и Наш. — Какво, по дяволите, ви става? Трябва да я закараме в болница!

— Остави Ана да направи каквото може — каза Наш, борейки се да удържи и приятеля си, и собствената си паника. — Трябва да ѝ се довериш. Заради Джеси.

— Ана! — Бледа и развълнувана, Моргана подаде едното бебе на Мел. — Може да е твърде късно. Ти знаеш какво може да ти се случи, ако...

— Трябва да опитам.

Много внимателно тя постави ръцете си от двете страни на главата на Джеси. Спря, изчака собственото ѝ дишане да стане бавно и дълбоко. Беше трудно, много трудно да се откъсне от яростните и ужасени емоции на Бун, но се съсредоточи върху детето, само върху детето. И се разтвори.

Болка. Горещите ѝ, изгарящи стрели се забиваха в главата ѝ. Прекалено много болка за такова малко дете. Ана я изтегляше и я поглъщаше в собствения си организъм. Когато агонията заплашваше да разруши спокойствието, необходимо за толкова дълбока и деликатна работа, тя я изчака да отмине. После продължи.

Такова нараняване, мислеше Ана, докато ръцете ѝ бавно се спускаха надолу. Толкова дълго падане. Образът оживя в съзнанието ѝ — втурналата се насреща земя, безпомощният страх, внезапният вцепеняващ удар.

Пръстите ѝ минаха над дълбока рана в рамото на Джеси. Огледалният ѝ образ се вряза в нея, запулсира и започна да кърви. После бавно избледня.

— Боже мой... — Бун спря да се дърпа. Тялото му бе твърде вдървено за борба. — Какво прави тя? Как?

— Ана има нужда от тишина — прошепна Себастиан, отдръпна се от Бун и хвана Моргана за ръката. Не можеха да правят нищо, освен да чакат.

Вътрешните наранявания бяха жестоки. Ана се обля в пот, докато преглеждаше, поглъщаше, поправяше. Припяваше монотонно. Знаеше, че трябва да изпадне в още по-дълбок транс, за да спаси детето. И себе си.

Ох, но тази болка! Тя я разкъсваше, изгаряше, разтърсваше. Ана се задъха от усилието да се пребори с нуждата да се отдръпне. Опипом обви пръсти около циркона, който Джеси още носеше, а другата постави върху застиналото сърце на детето.

Когато отметна назад глава, очите ѝ бяха с цвета на буреносни облаци и безизразни като стъкло.

Светлината бе ярка, ослепително ярка. Едва различаваше детето там горе. Тя викаше, крещеше, искаше да бърза, знаейки, че една погрешна стъпка сега би означавала край и за двете.

Вторачи се в светлината и усети как Джеси още повече ѝ се изплъзва.

— Тоз дар е мой да го презра или приема. — В гласа ѝ трептяха и болка, и сила. — Избрах го от деня, във който съм родена. Това, което има на детето, пренеси във мен. Както казвам, тъй да бъде в този ден.

Ана извика от ужасяващата цена, която трябваше да бъде платена, за да се надиграе смъртта. Усещаше, че собственият ѝ живот е

на ръба, че се люшка, люшка към изпепеляващата светлина. Сърцето на Джеси започна да тупти неуверено под дланта ѝ.

Бореше се и за двете, призоваваше всичкото си могъщество, последните си капчици сила.

Бун видя как дъщеря му се раздвижи и миглите ѝ трепнаха, а Ана се олюля.

— Джес... Джеси? — Втурна се към нея и я грабна в ръцете си. — Бебчо, добре ли си?

— Татко? — Замаяните ѝ очи започнаха да се проясняват. — Паднах ли?

— Да. — Загубил сили от облекчение и благодарност, той зарови лице във вратлето ѝ и я залюля.

— Не плачи, татко — потупа го тя по гърба. — Нищо ми няма.

— Дай да видим! — Бун пое треперливо въздух и прокара ръце по нея. Нямаше кръв, нямаше ударено, нямаше дори и най-малка драскотина. Отново я притисна до себе си и погледна към Ана. Себастиан ѝ помагаше да се изправи на крака. — Боли ли те някъде, Джеси?

— Не-е. — Тя се прозя и облегна глава на рамото му. — Отивах при мама. Беше толкова красива, и цялата в светлина. Ала като ме видя да идвам, стана тъжна, сякаш че щеше да се разплаче. После Ана дойде и ме хвана за ръката. Мама изглеждаше щастлива и ни махаше за довиждане. Спи ми се, татко.

— Добре, бебчо, добре. — Сърцето му пулсираше в гърлото и гласът му бе надебелял.

— Дай аз да я занеса — предложи Наш, ала като го видя, че се колебае, сниши глас: — Тя е добре. Ана не е. — Взе вече задрямващото дете. — Не позволявай здравият разум да се изпречи на пътя ти, приятелю — добави той и внесе Джеси вътре.

— Искам да знам какво стана тук. — Бун се страхуваше да не запелтечи и се насилваше да говори бавно. — Искам да разбера какво точно се случи.

— Добре. — Ана огледа роднините си. — Бихте ли ни оставили за минутка сами, аз искам да... — Светът избледня и загуби очертанията си. Бун изруга и я грабна на ръце, преди да бе паднала.

— Какво, по дяволите, става? — настоя той. — Какво направи тя с Джеси? — Погледна надолу, разтревожен от прозирното ѝ лице. —

Какво направи със себе си?

— Спаси живота на дъщеря ти — отговори Себастиан. — И рискува собствения си живот.

— Мълчи, Себастиан — каза му тихо Моргана. — Той достатъчно преживя.

— Той ли?!

— Да. — Тя сложи ръка на рамото на братовчед си, за да го спре. — Бун, Ана има нужда от почивка, от много почивка и спокойствие. Ако предпочиташ, можеш да я занесеш у тях. Някой от нас ще остане да се грижи за нея.

— Тя ще остане тук. — Той се обърна и я внесе в къщата.

Ана се люшкеше между светове без цвят. Сега вече нямаше болка, нямаше никакво усещане. Тя беше безплътна като мъгла. Един или два пъти чу как Себастиан или Моргана се вмъкват в дълбоко заспалото ѝ съзнание, за да я окуражат. После към тях се присъединиха нейните родители, лели и чичовци, и още много други.

След едно дълго, дълго пътешествие почувства, че се завръща. Цветовете и оттенъците отново се просмукаха в безцветния свят. Усещанията започнаха да боцкат кожата ѝ. Въздъхна веднъж — това бе първият звук, който издаваше за повече от двадесет и четири часа — и отвори очи.

Бун я гледеше как се завръща. Той се надигна машинално от стола да ѝ донесе лекарството, което Моргана му бе оставила.

— Вземи. — Повдигна я и поднесе чашата към устните ѝ. — Трябва да го изпиеш.

Ана разпозна миризмата и вкуса и се подчини.

— Джеси?

— Много е добре. Днес следобед Наш и Моргана я взеха. Тази нощ ще остане при тях.

Тя кимна и отново отпи.

— Колко време бях заспала?

— Заспала? — Бун почти се засмя на прозаичното определение, което бе дала на приличното на кома състояние. — Ти беше в безсъзнание двадесет и шест часа. — Погледна часовника си. — И тридесет минути.

Най-дългото пътешествие, което някога бе предприемала, помисли Ана.

— Трябва да се обадя на роднините си, да им кажа, че съм добре.

— Аз ще имам грижата. Гладна ли си?

— Не. — Опитваше се да не я заболи от хладно-любезния му тон. — Засега нищо друго не ми трябва.

Когато я остави сама, тя покри лицето си с ръце. Сама си беше виновна. Не го бе подготвила, бе се мотала и съдбата я изпревари. С уморена въздишка стана от леглото и започна да се облича.

— Какво, по дяволите, правиш? — попита той от вратата. — Трябва да почиваш.

— Достатъчно си починах. — Ана погледна в ръцете си, които старателно закопчаваха блузата. — И съвсем ще се оправя, когато поговорим за това.

Нервите му бяха пред скъсване, но Бун само кимна:

— Както искаш.

— Може ли да излезем? Имам нужда от малко чист въздух.

— Разбира се. — Той я хвана под ръка и я изведе на верандата. Щом я настани, извади цигари и кибрит. Не бе мигнал, откак я бе занесъл горе, и караше на цигари и кафе. — Ако си в настроение, бих бил благодарен да чуя обяснението ти.

— Ще се опитам да ти го дам. Съжалявам, че не ти казах по-рано. — Тя здраво стисна ръце в скута си. — Искях, ала все не намирах най-добрия начин.

— Направо — подсказа ѝ Бун и дръпна силно от цигарата.

— Аз съм от много древно семейство, и по двете линии — започна Ана. — Ако щещ, различна култура. Знаеш ли какво значи вещица?

Нещо студено се плъзна по кожата му, но това бе само нощният въздух.

— Магьосница.

— Всъщност истинското ѝ значение е веща, ала нека да е вещица. — Тя вдигна поглед и ясните ѝ сиви очи срещнаха неговите — уморени и със сенки под тях. — Аз съм потомствена вещица, родена с ясно изразена сила, която ми дава възможност да се свързвам с другите емоционално и физически. Моята дарба е да лекувам.

Той отново дръпна силно от цигарата.

— И ти смяташ да седиш тук, да ме гледаш в очите и да ми разправяш, че си вещица?

— Да.

Бун вбесен захвърли цигарата:

— Каква игра играеш, Ана? Не мислиш ли, че след това, което се случи снощи, заслужавам разумно обяснение?

— Мисля, че заслужаваш истината. Може да мислиш, че тя не е разумна. — Вдигна ръка да го спре. — Каж ми как би обяснил ти това, което се случи?

Той отвори уста, после я затвори. Бе се блъскал над този въпрос повече от двадесет и четири часа и не бе намерил приемлив отговор.

— Не мога. Ала то не означава, че ще се хвана на това.

— Добре. — Ана стана и сложи ръка на гърдите му. — Ти си уморен. Не си спал, главата ти кънти, а стомахът ти се е свил.

Бун подигравателно вдигна вежди:

— Не мисля, че трябва да си вещица, за да го разбереш.

— Така е. — Преди да бе успял да се отдръпне, тя докосна с една ръка челото му, другата притисна към корема. — Сега по-добре ли е? — попита го след минутка.

Той имаше нужда да седне, но се страхуваше, че после няма да може да стане. Бе го докоснала, само го бе докоснала и вече нямаше дори намек за болка.

— Какво е това? Хипноза?

— Не, Бун. Погледни ме.

Той я погледна и видя една непозната с развяваща се от вятъра разрошена руса коса. Кехлибарената фея! Странно ли бе тогава, че толкова му бе приличала на нея?

Ана видя по изражението на лицето му, че започва да ѝ вярва и че е потресен.

— Когато ме помоли да се омъжа за теб, аз поисках да ми дадеш време, за да намеря най-добрия начин да ти го кажа. Страхувах се. — Ръцете ѝ се отпуснаха. — Страхувах се, че ще ме погледнеш точно така, както ме гледаш сега. Сякаш дори не ме познаваш.

— Това са глупости. Слушай, аз пиша такива неща, за да си вадя хляба, и мога да различа измислицата от истината.

— Моите способности в магията са много ограничени. — Въпреки това тя бръкна в джоба си, където винаги носеше няколко

кристала. Без да откъсва очи от Бун, ги протегна напред върху дланта си. Те бавно започнаха да светят. Виолетовият цвят на аметиста стана по-дълбок, розовият на кварца — по-ярък, зеленият на малахита затрептя. После се издигнаха на един, два, пет сантиметра, завъртяха се във въздуха, изпускатйки искри. — Моргана повече я бива за такива неща.

Той гледаше премятащите се кристали и се опитваше да намери разумна причина.

— И Моргана ли е вещица?

— Тя ми е братовчедка.

— Значи, Себастиан...

— Дарбата на Себастиан е ясновидството.

Бун не искаше да повярва, ала бе невъзможно да пренебрегне това, което виждаше със собствените си очи.

— Твоите роднини... — започна той. — Тези номера, които правеше баща ти с плюшените играчки...

— Магия в най-чистата си форма. — Ана събра кристалите от въздуха и ги пусна обратно в джоба си. — Както ти казах, той е много съвършен. Както и останалите, всеки по свой начин. Ние сме вещици. Всичките. — Протегна ръка към него, но Бун се отдръпна. — Съжالياвам.

— Ти съжالياваш? — Разтърсен до дъното на душата си, той прокара ръце през косата си. Това трябваше да е сън, кошмар. Ала нали стоеше на собствената си веранда, чувстваше вятъра, чуваше морето... — Това е добре. Страхотно! Ти съжالياваш. За какво, Ана? Че си това, което си, или че не си го сметнала за достатъчно важно, та да го споменеш?

— Не съжالياвам за това, което съм. — Тя гордо се изправи. — Съжالياвам, че си намирах извинения да не ти го кажа. И съжالياвам, най-много от всичко съжالياвам, че сега не можеш да ме погледнеш така, както ме гледаше само преди един ден.

— Какво очакваш? Че просто ще свия рамене и всичко ще остане, както си е било? Да приема факта, че жената, която обичам, е нещо, излязло от някоя моя приказка, и да не мисля нищо?

— Аз съм точно това, което бях вчера и което ще бъде утре.

— Вещица...

— Да. — Ана опря ръце на кръста си. — Вещица, родена да лекува. Аз не правя отровни ябълки и не подмамвам дечица в къщички от шоколад.

— И това би трябвало да ме успокои?

— Аз дори нямам силата да го направя. Както ти казах, всеки от нас е отговорен за собствената си съдба. — Но тя знаеше, че нейната съдба бе в ръцете на Бун. — Ти трябва да направиш своя избор.

Той се опита да реши, ала просто не можа.

— Трябваше ти време да ми кажеш. Е, за Бога, аз пък имам нужда от време да измисля какво да направя. — Закрачи по терасата и изведнъж се закова на място: — Джеси! Джеси е при Моргана.

Ана почувства как раната в сърцето ѝ става по-дълбока.

— О, да, с моята братовчедка, вещицата. — Една самотна сълза се откъсна и се изтърколи по бузата ѝ. — Какво мислиш, че ще направи Моргана? Ще я омагьоса? Ще я затвори в някоя кула?

— Не знам какво да мисля. За Бога, озовал съм се в средата на една приказка! Какво трябва да мисля?

— Каквото искаш — отвърна тя уморено. — Аз не мога да променя това, което съм, и не бих го направила. Дори за теб. И не мога да понасям да стоя тук и ти да ме гледаш, сякаш не съм нормална.

— Аз не...

— Да ти кажа ли как се чувстваш? — попита Ана и падна още една сълза. — Предаден, ядосан, обиден. И подозрителен към това, което съм, което мога да направя и което бих направила.

— Моите чувства са си моя работа! — извика Бун потресен. — Не искам да се пъхаш в мен по този начин.

— Знам. А ако сега пристъпя към теб и протегна към теб ръце като жена, ти само ще се отдръпнеш. Затова ще го спестя и на двама ни. Лека нощ, Бун.

Тя слезе от терасата и потъна в мрака, а той не намери сили да я повика.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Предполагам, че още си малко объркан. — Наш се бе облегал на парапета на верандата на Бун и се наслаждаваше на бирата си и на прохладния вечерен бриз.

— Никога не съм бил „малко“ объркан — възрази Бун. — Слушай, може би съм тесногръд, но да открия, че съседката ми е вещица, ме изважда от равновесие.

— Особено ако си влюбен в нея.

— Особено. Не бих повярвал. Пък и кой би могъл? Ала аз видях какво направи тя с Джеси. После започнах да сглобявам откъслечни спомени. — Изсмя се. — Понякога все още се събуждам посред нощ и си мисля, че всичко това съм го сънувал. — Той отиде да се облегне на парапета и се заслуша в звука на морето. — Не би трябвало да е истина. Тя не би трябвало да е истинска.

— Защо? Хайде, Бун, нали нашата работа е точно такава!

— Това, което правим ние, е за книгите, за филмите. Това е развлечение, Наш, не е животът.

— Това сега е моят живот.

— Предполагам — въздъхна Бун. — Но ти не... Никога ли не си се съмнявал, не си ли се тревожил?

— Разбира се, че се съмнявах. Мислех, че ме будалка, докато ме вдигна във въздуха и ме остави да вися там. — Този спомен го накара да се разсмее, въпреки че Бун затвори очи. — Моргана не е жена, която би говорила с недомлъвки. Когато разбрах, че всичко е на ниво, беше диво, разбираш ли?

— Диво — повтори Бун.

— Ами да. Нали знаеш, цял живот съм правил филми за такива неща, а накрая взех, че се ожених за най-истинска вещица. Елфическа кръв, и тям подобни.

— Елфическа кръв. — От тези думи на Бун му се зави свят. — И това не те ли притеснява?

— Защо трябва да ме притеснява? Това я прави такава, каквато е и аз я обичам. Трябва да призная, че малко ме тревожат децата. Искам да кажа, че щом проходим, ще имат числено превъзходство.

— Близнаците. — Бун едва успя да накара устата си да се затвори. — Да не искаш да ми кажеш, че бебетата са... Ще бъдат...

— Разбира се. Чудо голямо, Бун, те няма да яхат метли или да правят заклинания. Просто имат нещо повече от другите. Мел също очаква дете. Току-що го разбра със сигурност. Тя е най-земната жена, която някога съм познавал. И се държи със Себастиан, сякаш цял живот е живяла край ясновидец.

— Значи ми казваш: „Успокой се, Бун, какво толкова“?

Наш се отпусна на пейката.

— Знам, че не е толкова лесно.

— Дай да те питам нещо... Колко бяхте напреднали в отношенията си, когато Моргана ти каза за нейното... Как да го нарека... Наследство?

— Бяхме съвсем в началото. Аз проучвах един сценарий и чух за нея. Нали знаеш, хората винаги ми разказват за такива неща.

— Аха.

— Не че вярвах, ала реших, че ще ми е полезно да поговоря с нея. И...

— А Мел и Себастиан?

— Не съм много сигурен, но мисля, че се е запознала с него, когато един клиент е искал да наеме ясновидец. — Наш се намръщи: — Разбирам накъде биеш, и си прав. Може би Ана е трябвало да ти каже по-рано.

— Може би? — изсмя се Бун.

— Добре, де, трябвало е да ти го каже. Ала ти не знаеш цялата история. Моргана ми разправи, че преди няколко години Ана се влюбила в един мъж. Доколкото знам, е била само на двайсетина години, и наистина била хлътнала по него. Той бил лекар в някаква болница и тя решила, че биха могли да работят заедно, че може да му помага. Затова му казала всичко, а той я зарязал. Много грубо. Явно е бил много злобен, а пък тя със своята дарба да чувства е много уязвима, така че... Да речем, че това ѝ причинило тежки преживявания, които много я разтърсили. След това решила, че може да си живее и сама. — Бун не отговори нищо и Наш припряно

довърши: — Виж какво, не мога да ти кажа какво да направиш, нито как да се чувстваш. Искам само да те уверя, че Ана не би направила нищо, с което съзнателно да нарани теб или Джеси. Просто не е способна.

Бун погледна към съседната къща. Прозорците продължаваха да бъдат тъмни и безжизнени, както вече цяла седмица.

— Къде е тя?

— Искаше за малко да се махне. Предполагам, за даде на всички време да се осъзнаят.

— Не съм я виждал от нощта, в която ми каза. През първите няколко дни ми се струваше, че е по-добре да стоя далеч от нея. — Прободе го чувство за вина. — Държах и Джеси настрана. После, преди около седмица, Ана изчезна.

— Замина за Ирландия. Обеща да се върне преди Коледа.

Тъй като чувствата му още бяха объркани, Бун само кимна:

— Помислих, че мога да заведа Джеси в Индиана преди празниците, само за един-два дни. Може би ще успея да реша нещо, докато се върна.

— Коледа... — Падрик опита от питието, премлясна и въздъхна: — През цялата година няма по-хубава нощ. — Напълни една чаша и я подаде на дъщеря си. — Сложи малко цвят на бузите си, мила моя.

— И огън в кръвта си, както правиш ти. — Но Ана се усмихна и опита. — Не е ли невероятно колко са пораснали близнаците?

— Ами да. — Бодрият ѝ тон не можеше да го заблуди. — Не мога да понасям да гледам моята принцеса тъжна.

— Не съм тъжна. — Тя стисна ръката му. — Много съм добре, татко. Наистина.

— Мога да го превърна във виолетово магаре. Много ще ми бъде приятно.

— Не. — Ала знаеше, че той само наполовина се шегува и го целуна по носа. — И освен това ми обеща, че като дойдат всички останали, няма да говорим за това.

— Да, ама...

— Обеща ми — напомни му Ана и отиде до печката да помага на майка си.

Бе доволна, че къщата ѝ бе пълна с хората, които обича, с гълчавата на роднините ѝ. Тук бяха и ароматите, които винаги бе свързвала с този празник — канела, индийско орехче, бор, дафинов лист. Когато преди няколко дни се върна у дома, веднага се впусна в приготовления — подреждане на елхата, опаковане на подаръци, печене на сладки. Каквото и да е, стига да я разсейваше от мисълта, че Бун си бе отишъл.

Че не ѝ бе проговорил вече повече от месец.

Но тя щеше да го преживее. Вече бе решила какво ще направи и нямаше да позволи собственото ѝ нещастие да развали семейното тържество.

— Много ще ни е приятно да се върнеш у дома при нас, в Ирландия, Ана. — Морийн се наведе да целуне дъщеря си по главата. — Ако това е, което искаш.

— Ирландия ми липсваше — отговори Ана. — Мисля, че гъската е почти готова. — Отвори фурната, подуши и кимна: — Още десет минути. Ще отида да видя дали всичко на масата е готово.

— Не иска дори да говори за това — въздъхна Морийн, когато Ана излезе.

— Да ти кажа ли какво ми се иска, гълъбице моя? Да хвана този младеж и да го изпратя на някой хубав леден остров. Само за ден-два.

— Ако Ана не ги усещаше толкова тези неща, бих могла да забъркам едно хубаво биле и да го докарам тук.

Падрик потупа жена си по дупето.

— Ти пипаш толкова нежно, Рийни. Момчето щеше да се сгоди, преди да е успяло да мигне... Което би било най-доброто, което може да му се случи и на него, и на сладкото му детенце. — Той въздъхна и ухапа жена си по рамото. — Ала Ана никога не би ни простила. Ще трябва да я оставим да го направи както иска.

Ядосан от цял ден на отменени полети и закъснения, Бун захлопна вратата на колата. Искаше му се една дълга гореща баня. А му предстоеше една безкрайна нощ, през която трябваше да се справи с ужасяващите думи: „Необходим ремонт“.

Ако Дядо Коледа се появеше преди разсъмване, щеше да се наложи Бун Сойър да му намери отнякъде два-три часа допълнително.

— Хайде, Джес! — Той разтърка уморените си очи. Бяха пътували повече от дванадесет часа, ако се брояха и шестте, прекарани в нервничене на летището. — Дай да внесем тези неща вътре.

— Ана си е вкъщи. — Джеси го задърпа за ръката и посочи към осветените прозорци. — Гледай, татко, колата на Моргана, и на Себастиан, и онази голяма черна кола. Всички са в къщата на Ана.

— Виждам... — Усети как сърцето му заби малко по-бързо. После почти спря, като видя в предния ѝ двор табелата „Продава се“.

— Може ли да отидем да кажем „Весела Коледа“? Моля ти се, татко! Затъжих се за Ана. — Тя стисна в ръка циркона, който носеше на врата си. — Може ли да отидем да кажем „Весела Коледа“?

— Да. — Той погледна още веднъж към табелата и хвана дъщеря си за ръката. — Да, хайде да отидем. Още сега.

Значи ще се мести, а? На куково лято! Ще си продаде къщата, докато го няма, и просто ще замине? Ще я видим тая работа.

— Татко, много бързо вървиш. — Джеси трябваше да подтичва, за да го настигне. — И много ми стискаш ръката.

— Извинявай. — Бун пое дълбоко въздух, грабна я на ръце и се затича по стълбите, прескачайки по две наведнъж. Чуването му прозвуча не толкова като молба, колкото като заповед.

Отвори Падрик. Кръглото му лице бе украсено с изкуствена бяла брада, а върху оплешивяващата му глава се мъдреше червена шапка. В момента, в който видя Бун, блясъкът в очите му угасна.

— Я виж ти какво е довякла котката! Не е ли много смело да се появиш, когато всички сме тук, момко? Ние не сме всичките възпитани като Ана.

— Бих искал да се видя с нея.

— А, така ли? Я почакай малко... — Той се усмихна на Джеси с очарователната си усмивка и я взе от ръцете на Бун. — Този път май си намерих истинско елфче. Слушай какво ще ти кажа, моме, я изтичай да видиш под онова дърво дали няма нещо с твоето име.

— О, може ли? — Тя прегърна силно Падрик и се обърна към баща си: — Може ли, татко? Моля ти се!

— Разбира се. — И неговата усмивка угасна в момента, в който Джеси се затича навътре. — Дойдох да поговоря с Ана, господин Донован.

— Е, да, обаче говориш с мен. Какво мислиш, че би направил, ако някой грабне сърцето на твоята Джеси и после го захвърли? — Макар че беше с повече от една глава по-нисък от Бун, пристъпи напред с вдигнати юмруци. — Няма да използвам срещу теб нищо друго, освен това. Имаш думата ми на вещер. А сега се защитавай.

Бун не знаеше дали да се смее, или да отстъпи.

— Господин Донован...

— Поеми първото кроше! — Падрик вирна глава и съвсем заприлича на възмутен Дядо Коледа. — Ще получиш от мен само това, макар че и толкова не заслужаваш. Слушах я как плаче през нощта заради теб и кръвта ми кипеше. Казах си: „Падрик, ако някога се озовеш очи в очи с този мухльо, ще трябва да го унищожиш. Това е въпрос на чест.“ — Той замахна, завъртя се около оста си и не улучи. — Тя нямаше да ми разреши да тръгна да търся лигавото копеле, дето разби бедното ѝ сърце, но пък аз те намерих.

— Господин Донован — опита отново Бун, избягвайки яростните удари. — Не искам да ви нараня.

— Да ме нараниш! Мен да нараниш! — Падрик вече танцуваше, пламнал от обида. Червената шапка се беше свлякла на очите му. — Ами че аз мога да те преобърна с вътрешностите навън! Мога да ти сложа глава на язовец. Мога...

— Татко! — С една дума Ана спря страховитите закани на баща си.

— Ти влез вътре, принцесо. Това са мъжки работи.

— Няма да ви разреша да се биете пред вратата ми навръх Коледа. Престанете веднага!

— Позволи ми да го изпратя на Северния полюс. Само за два часа. Добре ще му дойде.

— Няма да направиш такова нещо. — Тя се приближи и предупредително сложи ръка на рамото му. — А сега влез вътре и се дръж прилично, иначе ще кажа на Моргана да се оправи с теб.

— Ами! Мога да се справя с една вещица на половината на годините ми.

— Тя обаче е коварна. — Ана го целуна по бузата. — Моля те, татко. Направи го заради мен.

— Никога не съм можел да ти отказвам, принцесо — въздъхна той. После обърна блестящите си очи към Бун: — Но ти внимавай,

господинчо. — Размаха дебелия си пръст: — Ако се забъркаш с един Донован, си се забъркал с всичките. — Изсумтя и влезе вътре.

— Извинявай — подзе Ана и нагласи една лъчезарна усмивка на лицето си. — Той е много покровителствен.

— Разбрах. — Тъй като вече не се налагаше да се защитава, нямаше какво да прави с ръцете си, освен да ги пъхне в джобовете. — Аз исках... Ние искахме да ви пожелаем Весела Коледа.

— Да, Джеси вече ми пожела. — Отново настъпи неловко мълчание. — Ако искаш, заповядай да пийнеш нещо.

— Не искам да преча. Твоите роднини... — Предложи ѝ една гримаса, която почти би могла да мине за усмивка. — Не искам и да рискувам живота си.

Ако в очите ѝ имаше някакъв намек за усмивка, сега угасна.

— Той всъщност нямаше да ти направи нищо. Ние не сме такива.

— Нямах предвид... — Какво, по дяволите, трябваше да ѝ каже? — Не го обвинявам, че е разстроен. Не искам да създавам неудобства за теб или за семейството ти. Ако предпочиташ, бих... — Обърна се и зърна табелата на двора ѝ. Гневът отново се надигна в него. — Какво, по дяволите, е това?

— Не е ли достатъчно ясно? Продавам къщата. Реших да се върна в Ирландия.

— В Ирландия? И ти си мислиш, че можеш просто да си опаковаш багажа и да се преместиш на десет хиляди километра оттук?

— Да. Извинявай, Бун, ала вечерята е почти готова и аз наистина трябва да се прибирам. Разбира се, чувствай се поканен.

— Ако не престанеш да се държиш толкова отвратително любезно, аз ще... — Отново се спря. — Не искам вечеря — процеди той през зъби. — Искам да поговоря с теб.

— Моментът не е подходящ.

— Значи ще го направим подходящ.

Препречи ѝ пътя и в този момент по коридора се зададе Себастиан. Той сложи ръка на рамото на Ана и погледна предупредително към Бун:

— Има ли някакви проблеми, Анастасия?

— Не. Поканих Бун и Джеси на вечеря, но той не може да остане.

— Жалко! — В усмивката на Себастиан проблесна злорадство. — В такъв случай, Сойър, извини ни.

Бун блъсна вратата зад гърба му и вътре всички разговори като по команда спряха. Няколко чифта очи се обърнаха към тях. Той бе прекалено вбесен, за да забележи, че погледът на Себастиан сега свети весело.

— Не се изпречвай на пътя ми — процеди Бун тихо. — И ти, и всички останали. Не ме интересува нито кои сте, нито какви сте. — Сграбчи ръката на Ана, готов да се бие с цяло ято дракони. — Ти ще дойдеш с мен.

— Моите роднини...

— Могат, по дяволите, да почакаат. — Издърпа я навън.

Джеси, клекнала под коледното дърво, се обърна след тях с разширени очи:

— Татко ядосан ли е на Ана?

— Не. — Щастлива от това, което видя, Морийн прегърна малкото момиченце: — Мисля, че те отидоха да ти приготвят още един коледен подарък. Подаръка, който сигурно най-много ще ти хареса.

— Престани да ме дърпаш, Бун!

— Не те дърпам — отговори той и продължи да я дърпа през страничния двор.

— Не искам да дойда с теб. — Тя усети как в очите ѝ запариха сълзите, които мислеше, че вече са свършили. — Няма отново да преживея това.

— Мислиш си, че можеш да сложиш тази глупава табела в двора си и да продадеш всичко? — Воден от лунната светлина, Бун я повлече към каменните стъпала, които водеха към плажа. — Да ми хвърлиш бомба на главата и после да си заминеш в Ирландия?

— Мога да правя каквото си искам.

— Вещица или не, по-добре отново да си помислиш.

— Ти дори не искаше да говориш с мен.

— Сега говоря с теб.

— Е, сега пък аз не искам! — Ана се отскубна и хукна обратно по стълбите.

— Тогава ще слушаш! — Той я улови през кръста и я метна на рамо. — И ще го направим достатъчно далеч от къщата, за да съм сигурен, че твоите роднини не ми дишат във врата. — Като стигна най-долу, я пусна да стъпи на краката си и я предупреди: — Само една стъпка, и пак ще те хвана.

— Няма да ти доставя това удоволствие. — Опитваше се да се пребори със сълзите. Предпочиташе гнева. — Искаш да кажеш каквото имаш за казване. Прекрасно. Тогава и аз ще кажа. Приемам твоето отношение към нашата връзка. Много съжалявам, че чувстваш нуждата да държиш Джеси далеч от мен.

— Аз никога...

— Не отричай. Дни наред, преди да замина за Ирландия, не я пускаше да излезе от къщи. — Тя грабна шепа камъчета и ги хвърли в морето. — В края на краищата, не си искал твоето малко момиченце да е прекалено близо до една вещица. — Отново се обърна към него: — Какво очакваше да направя? Виждаш ли си ме да потривам ръце и да мърморя: „Ти ще бъдеш моя, миличка, и малкото ти кученце също“?

Устните му трепнаха, протегна ръка, ала Ана се отдръпна.

— Вярвай ми поне малко, Ана.

— Повярвах ти. Малко по-късно, отколкото би трябвало, но ти се доверих. А ти се отвърна от мен. Както си и знаех.

— Знаеше си? — Макар че вече започваше да му омръзва да се държи така, Бун отново я дръпна към себе си. — И откъде си знаела как ще постъпя? Погледнала си в своята кристална топка или си казала на братовчед си ясновидеца да се разрови в главата ми?

— Нито едното, нито другото — отсече тя с малкото останало й самообладание. — Не позволявах на Себастиан да погледне, а и аз самата не гледах, защото нямаше да е честно. Знаех, че ще се отдръпнеш, защото...

— Защото някой друг го е направил.

— Няма значение, фактът е, че ти наистина се отдръпна.

— Просто трябваше да го преглътна.

— Видях как ме гледаше онази нощ. — Ана затвори очи. — Виждаш ли този поглед и преди. О, ти не беше жесток като Робърт. Нямаше обиди, нямаше обвинения, ала резултатът беше същият: „Стой настрана от мен и от това, което е мое. Аз не те приемам такава, каквато си.“ — Тя обви ръце около себе си да се стопли.

— Нямам намерение да се извинявам за това, което според мен е съвсем нормална реакция. Освен това бях уморен и почти полудял. Гледах те как всичките тези часове лежиш на леглото и беше толкова бледа, толкова неподвижна. Страхувах се, че никога няма да се свестиш. А когато дойде на себе си, не знаех как да се държа с теб. Тогава ти започна да ми разправяш всички тези неща.

Ана се опита да говори спокойно. Знаеше, че тона е най-добрият начин.

— Моментът изобщо не беше подходящ. Аз не бях достатъчно силна, за да понеса чувствата ти.

— Ако ми беше казала по-рано...

— Ти щеше да реагираш по-различно? — Погледна го. — Не, не мисля. Но си прав. Трябваше да ти кажа. Не беше честно и беше проява на слабост от моя страна да оставя нещата да стигнат толкова далеч.

— Не слагай думи в моята уста. Освен ако си... Как го наричаше? Свързана. Ако не си се свързала с мен, не знаеш как се чувствам. Беше ми обидно, че не си ми се доверила.

Тя кимна и избърса една сълза.

— Знам. Извинявай.

— Страхуваше ли се?

— Казах ти, че съм страхливка.

Той се намръщи, гледайки как косите се развяват около лицето ѝ, докато се взираше в целунатото от луната море.

— Да, каза ми. Онази нощ, когато видя моята рисунка. Вещицата, която те разстрои.

— Понякога съм прекалено чувствителна — сви рамене Ана. — Просто такава ми беше настроението. Аз...

— Тъкмо щеше да ми кажеш, а аз те изплаших с моята зла вещица.

— Трудно ми беше да ти го кажа.

— Защото си страхливка — каза Бун тихо. — Искам нещо да те попитам. Какво точно направи с Джеси онзи ден?

— Свързах се с нея. Казах ти, че имам такава дарба.

— Болеше те. Аз видях. — Той я хвана за ръката и я обърна към себе си. — Ти веднъж извика така, сякаш болката беше непоносима. А после загуби съзнание и спа като мъртва повече от едно денонощие.

— Това също се включва. — Тя се опита да отблъсне ръката му. Докосването бе прекалено за нея, когато всичките ѝ защити се бяха разклатили. — Когато уврежданията са толкова сериозни, има цена.

— Да, разбирам. Питам Моргана. Тя каза, че си можела да умреш. Че рискът е бил много голям, защото Джеси... — Едва успя да го изрече. — Вече си е била отишла, или почти. А ти не просто си намествала няколко счупени кости, а си я връщала от онзи свят. Че границата е много тънка и е много лесно лечителят да се превърне в жертва.

— А ти какво би искал да направя? Да я оставя да умре?

— Един страхливец би я оставил. Мисля, че твоето и моето определение за страхливец се различават. Това, че си се страхувала, не означава, че си страхливка. Можеше да спасиш себе си и да я оставиш да си отиде.

— Аз я обичам.

— Аз също. А ти ми я върна. Дори не съм ти благодарил.

— Да не мислиш, че ми трябва твоята благодарност? — Това вече бе прекалено, помисли Ана. След малко щеше да ѝ предложи и съжалението си. — Не я искам. Това, което направих, го направих по своя воля, защото не можех да понеса да загубя и нея. Не можех да го понеса и за теб.

— За мен ли? — попита Бун нежно.

— Не можех да понеса ти да загубиш още един човек, когото обичаш. Не искам за това да ми се благодари. Просто това съм аз.

— Правила ли си го и преди? Това, което направи с Джеси?

— Аз съм лечителка. Аз лекувам. Тя беше... — Още я болеше, като си спомнеше за това. — Тя се изплъзваше. Използвах способностите, които имам, за да я върна.

— Не е толкова лесно. — Ръцете му сега нежно галеха раменете ѝ. — Дори за теб. Ти чувстваш повече от другите. Моргана и това ми каза. Когато смъкнеш защитата си, ти си по-уязвима за чувства, за болка, за всичко. Затова никога не плачеш. — Избърса с върха на пръста си една сълза от бузата ѝ. — Ала сега плачеш.

— Ти вече знаеш всичко. Какъв е смисълът?

— Смисълът е да се върнем в онази нощ, когато ми обясни всичко. Смисълът е да опиташ отново и да се разтвориш. За мен.

— Искаш прекалено много — изхлипа Ана и закри лицето си в ръце. — Ох, остави ме на мира. Дай ми малко спокойствие. Не виждаш ли каква болка ми причиняваш?

— Да, виждам. — Той обвини ръце около нея, борейки се да я успокои, докато тя се бореше да се отскубне. — Отслабнала си, бледа си. Когато погледна в очите ти, виждам всичката болка, която съм ти причинил. Не знам как да я взема обратно. Не знам как баща ти се въздържа да не ме прокълне с каквото имаше на разположение.

— Ние не можем да използваме силата си, за да причиняваме зло. Това е против всичко, което сме. Моля те, пусни ме да си отида.

— Не мога. Почти бях повярвал, че ще мога. Ана ме излъга, казах си аз. Злоупотребил с доверието ми. Тя не е истинска. Но това няма значение. Нищо няма значение. Ако е магия, не искам да я губя. Не мога да загубя теб. Обичам те, Ана. Всичко, което си. Моля те. — Докосна устните си до нейните. — Моля те, върни се при мен.

Пронизалата я надежда бе почти болезнена. Тя се вкопчи в нея, в него.

— Искат ми се да повярвам...

— На мен също. — Бун хвана с две ръце лицето ѝ и отново я целуна. — И аз вярвам. Вярвам в теб. В нас. Ако това е моята възшебна приказка, аз искам да участвам в нея.

Ана вдигна поглед към него:

— Можеш ли да приемеш всичко това? Всички нас?

— Предполагам, че ще се справя. Разбира се, може да ми отнеме малко време, докато убедя баща ти да не направи нещо страшно с моята анатомия. — Проследи с пръст устните ѝ, които сега се усмихваха. — Не знаех дали някога отново ще се усмихнеш заради мен. Кажете ми, че още ме обичаш. Дайте ми и това.

— Да, обичам те. — Устните ѝ трепнаха под неговите. — Винаги.

— Никога вече няма да ти причиня болка. — Той избърса сълзите ѝ. — Ще ти се отплатя за всичко.

— Това вече е направено. — Тя хвана ръцете му. — Ние имаме и утрешния ден.

— Недей вече да плачеш.

Ана се усмихна и избърса с юмруци бузите си.

— Няма. Аз никога не плача.

Бун взе мокрите юмручета и ги целуна.

— Ти каза отново да те помоля. Мина повече от една седмица, ала се надявам да не си забравила какъв обеща да бъде твоят отговор.

— Не съм забравила.

— Сложи си тук ръката. — Той притисна дланта ѝ към сърцето си. — Искам да почувстваш това, което аз чувствам. Луната е почти пълна. Първия път, когато те целунах, беше на лунна светлина. Бях очарован, омагьосан, пленен. И винаги ще бъда. Аз имам нужда от теб, Ана.

Тя чувстваше как силата на тази любов струи в нея.

— Имаш ме.

— Искам да се омъжиш за мен. Искам да споделим детето, което ми върна. Тя сега е толкова твоя, колкото и моя. Искам да създадем още деца с теб. Ще те взема такава, каквато си, Анастасия. Кълна се, че ще те обичам, докато съм жив.

Тя вдигна ръце към него. Коса като слънце. Очи като дим. Лунните лъчи я осветяваха като фенер.

— Чаках те...

ЕПИЛОГ

На дивия зъбер над бурното море самотен се извисяваше замъкът Донован. През тази тъмна нощ светкавици раздираха черното небе, а от вятъра тъмните стъкла се тресяха в диамантените рамки.

Вътре в камините подскачаха и проблясваха пламъци. Тези, които бяха магьосници и онези, които не бяха, събрани близо един до друг, очакваха възмутеното проплакване, което щеше да възвести новия живот.

— Лъжеш ли ме, дядо? — обърна се Джеси към Падрик, който разглеждаше картите си.

— Да те лъжа! — Той се разсмя весело и размърда вежди. — Разбира се, че те лъжа. Твой ред е.

Тя прихна и си взе карта от купчината.

— Баба Морийн казва, че ти винаги лъжеш. — Джеси наклони глава и го погледна: — Наистина ли си бил жабок?

— Такъв бях, миличка. Един хубав зелен жабок.

Тя прие това, както приемаше и другите чудеса от живота ѝ със семейство Донован. Погали сумтящата Дейзи, която бе положила голямата си златиста глава в скута ѝ.

— Ще станеш ли отново жаба, за да те видя?

— Може да те изненадам. — Той ѝ намигна и превърна картите в ръката ѝ в разноцветни захарни петлета.

— Ох, дядо! — възкликна Джеси снизходително.

— Себастиан! — извика Мел от стълбите към хола, където съпругът ѝ си пийваше бренди и гледаше играта. — Шон и Кийли са се събудили и са неспокойни. Аз нямам време, помагам на Ана.

— Веднага идвам. — Гордият баща на тримесечни близнаци остави чашата си и тръгна да им сменя пелените.

Наш люлееше едногодишната Алиша на коленете си, а Донован седеше в скута на Матю и си играеше с джобния му часовник.

— Внимавай да не го изяде — предупреди Наш. — Или да го накара да изчезне. Имаме проблеми с възпитанието.

— Момчето трябва малко да разпери крила.

— Щом казваш. Но когато онзи ден отидох да го извадя от кошарката му, тя беше пълна със зайци. Истински.

— На майка си се е метнал — съобщи Матю гордо. — Беше ни докарала до дрипи.

Алиша се облегна на баща си и се усмихна. Дейзи веднага се събуди и дотича. След секунди всички кучета и котки в къщата се струпяха в стаята.

— Али — въздъхна Наш, — помниш ли, че казахме едно по едно?

— Кученца — съобщи Али и леко дръпна ушите на големия сребрист вълк на Матю. — Котенца.

— Следващия път само едните, разбрахме ли се? — Наш отскубна една котка от рамото си и избута друга от облегалката на стола. — Преди две седмици събра всички кучета в радиус от петнайсет километра да вият в нашия двор. Хайде, чудовища! — Той стана и нарами под мишница Алиша, след нея и Донован. Те започнаха да ритат и да се кискат. — Време е за лягане.

— Приказка — настоя Донован. — Чичо Бун.

— Чичо ти Бун е зает. Ще трябва да се задоволите с приказка от вашия старец.

Той наистина беше зает. Наблюдаваше чудо. В стаята, затоплена от блестящата в камината огън, се носеше аромат на свещи и билки. Бун не се отделяше от Ана, докато тя донесе на света техния син.

После дъщеря им.

После втория им син.

— Три — повтаряше той, дори след като Брина сложи в ръцете му едно бебе. — Три. — Бяха му казали, че ще са три, ала той така и не вярваше.

— Семейна черта. — Изтощена и щастлива Ана пое от Моргана следващото вързопче и нежно притисна устните си към кадифената бузка. — Сега вече си имаме две момиченца и две момченца!

Бун се усмихна на жена си, а Мел сложи третото бебе в ръцете ѝ.

— Мисля, че ще ни трябва по-голяма къща.

— Ще дострояваме.

— Искаш ли да повикам другите? — попита Брина внимателно.
— Или би предпочела малко да си починеш?

— Не, моля те. — Ана облегна глава на рамото на Бун. — Помоли ги да се качат.

Те се струпаха вътре, вдигайки прекалено голям шум. Ана направи място на Джеси до себе си на голямото легло и постави едно бебе в ръцете ѝ.

— Това е брат ти, Тревър. Сестра ти, Мови. И другият ти брат, Кайл.

— Ще се грижа добре за тях. Винаги. Виж, дядо, какво голямо семейство имаме сега.

— Наистина, мое малко агънце. — Той от все сърце си издуха носа в голямата носна кърпа на квадрати, избърса насълзените си очи и погледна към Бун: — Не е лошо, че не те размазах, когато можех.

— Вземи — подаде му Бун едно пиццящо бебе. — Подръж внука си.

— Ах, Морийн, бонбонче мое, само го погледни. Има моите очи.

— Не, мой жабешки принце, моите са.

Започнаха да спорят, а останалите от семейство Донован наклоняваха везните ту на едната, ту на другата страна. Бун обви ръка около жена си и прегърна семейството си, докато синът му лакомо поглъщаше първото майчино мляко. Зад прозореца блесна светкавица, вятърът се изви и огънят в камината се издигна високо зад решетката.

Някъде дълбоко в горите, високо в планините, феите танцуваха.

А те живяха щастливо до края на живота си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.